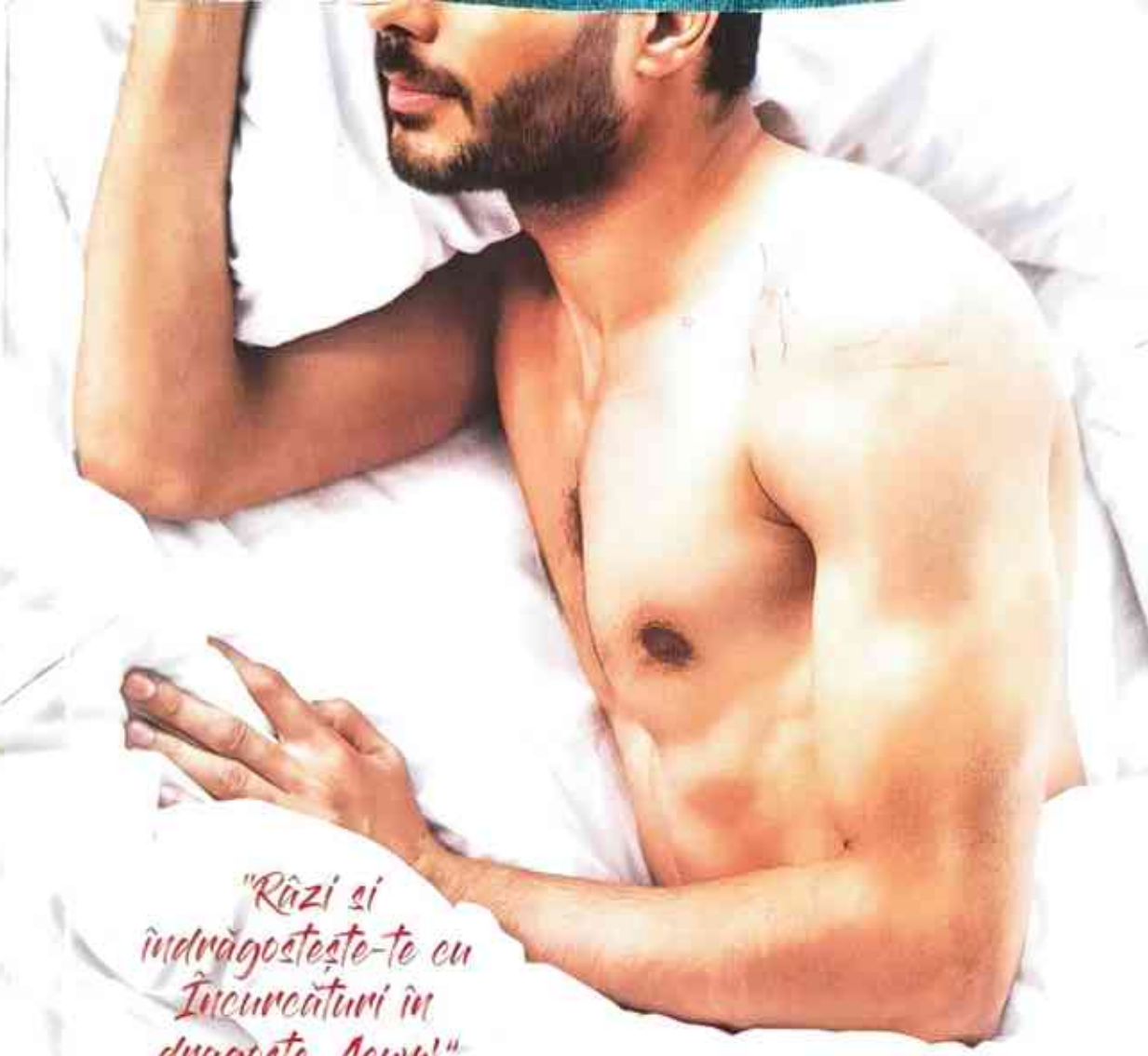

"Râzi și îndrăgostește-te cu Încurcături în dragoste. Acum!"
– ALICE CLAYTON

EMMA CHASE

Încurcături în dragoste

DREAM BOOKS

EMMA CHASE

Încurcături în dragoste

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

EMMA CHASE

Încurcături în dragoste

Traducere din limba engleză
BIANCA MATEESCU

DREAM BOOKS

Tangled
Emma Chase
Copyright © 2013 Emma Chase
Ediție publicată pentru prima oară de Gallery Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

DREAM BOOKS

Dream Books este parte a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Încurcături în dragoste
Emma Chase

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corectori: Emilia Achim, Păunița Ana
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHASE, EMMA
Încurcături în dragoste / Emma Chase;
trad. din lb. engleză: Bianca Mateescu. –
București: Litera, 2023

ISBN 978-606-33-9874-2

I. Mateescu, Bianca (trad.)
821.111

Pentru Joe, care mi-a arătat ce este iubirea adevărată și care îmi arată, în fiecare zi, frânturi din procesul complex de gândire al bărbaților.

1

Vezi grămada aia nespălată, nerasă, de pe canapea? Pe tipul în tricoul gri murdar și cu pantalonii de trening rupți?

Ăla sunt eu, Drew Evans.

De obicei, nu sunt așa. Pe bune, chiar nu sunt eu.

În viața reală, sunt îngrijit, ras, iar părul brunet îmi este dat pe spate în părți, într-un mod care mi s-a spus că mă face să par periculos, dar profesionist. Costumele mele sunt făcute la comandă. Port pantofi care costă mai mult decât chiria ta.

Apartamentul meu? Da, e cel în care sunt acum. Perdeaua e trasă și mobila strălucește de la lumina albastră a televizorului. Mesele și podeaua sunt pline cu sticle de bere, cutii de pizza și cutii goale de înghețată.

Ăsta nu e apartamentul meu real. Cel în care locuiesc în mod normal e imaculat. Am o femeie care vine de două ori pe săptămână. Și are toate avantajele moderne posibile, toate jucăriile pentru băieții mari la care te poți gândi: sunet surround, difuzoare și un televizor mare, cu plasmă, care ar face orice bărbat să îngenuncheze și să implore să primească mai mult. Decorul este modern, mult negru și oțel inoxidabil, iar oricine intră știe că un bărbat locuiește acolo.

Deci, așa cum am spus, ce vezi acum nu sunt eu cel real. Sunt răcit.

Am gripă.

Ai observat cum câteva dintre cele mai groaznice boli din istorie sună liric. Cuvinte precum malarie, diaree, holeră. Crezi că fac asta dinadins? Ca să facă să sune plăcut când spui că te simți precum ceva care a căzut din fundul câinelui tău?

Gripă. Sună plăcut, dacă o spui de suficiente ori.

Cel puțin sunt destul de sigur că asta am. De asta în ultimele șapte zile am stat închis în apartament. De asta mi-am închis telefonul și m-am ridicat de pe canapea doar ca să merg la toaletă sau să iau mâncarea de la tipul care a livrat-o.

Cât ține gripa? Zece zile? O lună? A mea a început acum o săptămână. Alarma a sunat la 5.00 dimineața, ca de obicei. Dar, în loc să mă ridic din pat ca să mă duc la birou, unde sunt vedetă, am aruncat ceasul în cealaltă parte a camerei, făcându-l bucăți.

Oricum era enervant. Ceas idiot! Alarmă idioată!

M-am întors pe o parte și m-am culcat la loc. Când m-am dat în sfârșit jos din pat, mă simțeam slăbit și mi-era rău. Pieptul mă durea. Capul mă durea. E clar gripă, nu? Nu mai puteam să dorm, așa că m-am plantat aici, pe canapeaua mea de încredere. Era așa confortabilă, că am decis să rămân pe ea. Toată săptămâna, m-am uitat la televizor la cele mai tari filme ale lui Will Ferrell.

Acum, mă uit la *Un știrist legendar*. L-am văzut de trei ori azi, dar încă nu am râs. Nici măcar o dată. Poate a patra oară e cu noroc, nu?

Acum, bate cineva la ușă.

Al naibii portar! Ce naiba păzește? O să-i pară rău când o să îi dau bacșișul de Crăciun, de asta poți fi sigur.

Ignor bătaia, deși se aude iar și iar.

–Drew! Drew, știu că ești acolo! Deschide ușa asta afurisită!

„O nu!"

E Afurisita. Cunoscută și ca sora mea, Alexandra.

Când spun Afurisita, o zic în modul cel mai plin de afecțiune posibil, pe cuvânt. Dar i se potrivește. E exigentă, plină de păreri și neînduplecată. O să-l omor pe portar.

–Drew, dacă nu deschizi ușa asta, o să chem poliția să o dărâme, pe cuvântul meu!

Înțelegi la ce mă refer?

Apuc perna pe care o țin în poală de când am răcit. Îmi împing fața în ea și inspir adânc. Miroase a vanilie și a lavandă. A curat. Creează dependență.

–Drew, mă auzi?

Îmi trag perna peste cap. Nu pentru că miroase ca... ea, ci ca să blochez zgomotul care vine de la ușă.

–Îmi scot telefonul! Formez numărul!

În vocea Alexandrei se simte avertismentul, iar eu știu că nu glumește.

Oftez adânc și mă forțez să mă ridic de pe canapea. Durează să ajung la ușă. Fiecare pas e un efort pentru picioarele mele rigide și îndurerate.

A naibii gripă!

Deschid ușa și mă pregătesc să simt furia Afurisitei. Are cel mai nou iPhone ridicat la ureche, cu o mână cu manichiura perfectă. Părul ei blond e prins într-un coc simplu, dar elegant, și are pe umăr o geantă de un verde-închis, aceeași nuanță ca fusta ei. Lui Lexi îi place să se asorteze.

În spatele ei, smerit, într-un costum bleumarin, e cel mai bun prieten al meu și coleg, Matthew Fisher.

Te iert, domnule portar. Matthew e cel care trebuie să moară.

–Dumnezeule! strigă Alexandra oripilată. Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

Ți-am spus că ăsta nu sunt eu, cel adevărat.

Nu îi răspund. Nu am energie. Doar las ușa deschisă și mă prăbușesc pe canapea. E moale și caldă, dar fermă.

Te iubesc, canapea. Ți-am spus vreodată asta? Ei bine, ți-o spun acum!

Deși ochii îmi sunt îngropați în pernă, îi simt pe Alexandra și pe Matthew intrând ușor în apartament. Îmi imaginez șocul de pe fețele lor când văd în ce stare sunt. Trag cu ochiul din coconul meu și văd că am dreptate.

–Drew? o aud spunând, dar, de data asta, în voce îi e presărată și îngrijorare.

După care e iritată din nou.

–Matthew, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu m-ai sunat mai devreme? Cum de ai lăsat să se ajungă aici?

–Nu l-am văzut, Lex! zice Matthew repede.

Vezi? Și lui îi e frică de Afurisită!

–Am venit în fiecare zi, dar nu mi-a deschis ușa.

Simt canapeaua lăsându-se în jos când ea se așază lângă mine.

–Drew? zice ea cu blândețe.

Îi simt mâna trecându-mi ușor prin păr.

–Dragule?

Vocea îi este atât de dureros de îngrijorată. Îmi amintește de mama. Când eram mic și bolnav, mama intra în camera mea cu o tavă cu ciocolată caldă și cu supă. Mă pupa pe frunte, ca să vadă dacă mai ard din cauza febrei. Mereu mă făcea să mă simt mai bine. Amintirea și acțiunile similare ale Alexandrei îmi aduc lacrimi în ochii închiși.

Sunt un dezastru, nu-i așa?

–Sunt bine, Alexandra. Îi spun asta, deși nu știu dacă mă aude. Vocea îmi e pierdută în perna înmiresmată. Sunt răcit.

Aud deschiderea unei cutii de pizza și un mormăit când mirosul de brânză mucegăită și de cârnat plutește din ea.

–Asta nu e chiar dieta unei persoane răcite, frățioare!

Aud și sticle de bere și pungi de gunoi și știu că începe să curețe. Nu sunt singurul obsedat de curățenie în familie.

–E pur și simplu greșit!

Alexandra inspiră adânc, și, judecând după mirosul care se alătură aromei de pizza mucegăită, bănuiesc că a deschis cutia

cu înghețată, veche de trei zile, care nu era chiar atât de goală pe cât credeam.

–Drew.

Mă scutură ușor de umeri. Renunț și mă ridic, frecându-mi ochii pentru a alunga sfârșeala din ei.

–Vorbește cu mine, mă imploră ea. Ce se întâmplă? Ce s-a întâmplat?

În timp ce privesc expresia îngrijorată a surorii mele afurisite, călătoresc în timp, în urmă cu douăzeci și doi de ani. Am șase ani, iar hamsterul meu, domnul Wuzzles, tocmai a murit. Și, exact ca în acea zi, adevărul dureros îmi este rupt din plămâni.

–S-a întâmplat, în sfârșit.

–Ce anume?

–Ce mi-ai dorit în toți anii ăștia, șoptesc eu. M-am îndrăgostit.

Ridic privirea și văd zâmbetul care-i apare pe față. E exact ce și-a dorit întotdeauna pentru mine. E căsătorită cu Steven dintotdeauna și e îndrăgostită de el de și mai mult timp. Așa că nu a fost niciodată de acord cu modul în care-mi trăiesc viața și abia așteaptă să mă așez la casa mea. Să găsesc pe cineva care să aibă grijă de mine, așa cum ea are grijă de Steven. Așa cum mama noastră încă are grijă de tatăl nostru.

Dar i-am spus că asta nu o să se întâmple niciodată. Nu asta voiam. Ce rost are să duci o carte la bibliotecă? De ce să duci nisipul la plajă? De ce să cumperi vaca, când poți să obții laptele gratis?

Începi să vezi imaginea de ansamblu?

O văd zâmbind când, pe un ton jos, pe care nici măcar nu-l recunosc, spun:

–Se căsătorește cu altcineva. Nu m-a... nu m-a vrut, Lex.

Compasiunea se întinde pe fața surorii mele, ca gemul pe pâine. Apoi, hotărârea. Pentru că Alexandra e genul care repară lucruri. Poate să desfunde țevi, să acopere găuri din perete și să îndepărteze pete de pe orice covor. Știu deja ce gândește în clipa asta: dacă fratele ei mai mic e distrus, o să-l reasambleze.

Aș vrea să fie așa ușor, dar cred că nici tot lipiciul din lume nu o să-mi lipească inima la loc.

Am menționat că sunt și poet?

–Am înțeles. Putem să reparăm situația, Drew.

Nu-i așa că-mi cunosc sora?

–Du-te să faci un duș lung și fierbinte. Eu o să curăț dezastrul ăsta. După care ieșim toți trei.

–Nu pot să ies. „Nu m-a ascultat?" Sunt răcit?

Lexi zâmbește, plină de compasiune.

–Ai nevoie de o masă bună și caldă. Ai nevoie de un duș. O să te simți mai bine după.

Poate are dreptate. Dumnezeu mi-e martor că ce am făcut în ultimele șapte zile nu m-a ajutat să mă simt mai bine. Ridic din umeri și mă scol, ca să fac ce a spus. Ca un copil de patru ani cu păturica lui, îmi iau îndrăgita pernă cu mine.

În drum spre baie, mă gândesc la cum de am ajuns în situația asta. Odată, aveam o viață bună. Perfectă. După care totul a luat-o razna.

Ce? Vrei să știi cum? Vrei să-mi auzi povestea tristă? Atunci, bine. Totul a început acum câteva luni, într-o seară obișnuită de sâmbătă.

Mă rog, cel puțin obișnuită pentru *mine*.

Cu patru luni în urmă

–Da, la naiba! E bine! Da, fix așa!

Îl vezi pe tipul ăla – în costum negru și incredibil de chipeș? Da, tipul care se bucură de o partidă de sex oral de la roșcata voluptuoasă, în baie? Ăla sunt eu. Cel adevărat. EÎR: Eu Înainte de Răceală.

–Dumnezeule, iubito, o să termin!

Hai să ne oprim un pic!

Pentru acele femei care ascultă, permiteți-mi să vă dau un sfat: dacă un tip pe care tocmai l-ați întâlnit în club vă spune „scumpo", „iubito", „îngeraș" sau alt apelativ înduioșător, nu faceți greșeala să credeți că vă place și că deja se gândește la alinturi.

O face pentru că nu poate sau nu-i pasă suficient cât să-și amintească numele vostru.

Și nici o fată nu vrea să i se spună pe numele greșit când este în genunchi și îți face sex oral în toaleta bărbaților. Deci, ca să fiu sigur, i-am zis „iubito".

Numele ei real? Chiar contează?

–La naiba, iubito, termin!

Tipa își îndepărtează gura cu zgomot și îmi prinde sperma în mână, ca o jucătoare profesionistă de baseball. După, mă duc la chiuvetă să mă spăl și îmi trag șlițul. Roșcata mă privește cu un zâmbet pe față, în timp ce se clătește cu apă de gură dintr-o sticluță pe care o scoate din geantă.

De-a dreptul fermecător.

–Ce zici, bem ceva? mă întreabă ea cu ceea ce, sunt convins, are impresia că e o voce senzuală.

Dar uite care-i treaba cu mine: odată ce am terminat, chiar *am terminat*. Nu sunt genul de bărbat care se dă în același roller-coaster de două ori. O dată îmi e de ajuns, după care adrenalina dispare, laolaltă cu interesul.

Dar mama m-a crescut să fiu un gentleman.

–Sigur, draga mea. Du-te să găsești o masă, iar eu o să iau ceva de la bar.

Până la urmă, roșcata a depus ceva efort, merita ceva de băut.

După ce ieșim din baie, ea se îndreaptă spre o masă, iar eu mă duc spre barul foarte aglomerat. Ți-am zis că e sâmbătă noapte, nu? Și e vorba despre REM. Nu, nu R.E.M. – *rem*, ca în somnul REM, ca atunci când visezi. Te-ai prins?

E cel mai tare club din New York. Cel puțin, în seara asta e. Săptămâna viitoare, o să fie altul, dar locația nu contează. Scenariul

e mereu același. În fiecare weekend, eu și prietenii mei venim împreună aici, dar plecăm separat – și niciodată singuri.

Nu te uita așa la mine! Nu sunt un tip rău. Nu mint. Nu le duc cu zăhărelul pe femei, nu arunc vorbe goale despre un viitor împreună și de iubirea la prima vedere. Sunt direct. Caut distracție – pentru o noapte – și le spun asta. E mai bine decât fac 90% dintre ceilalți tipi de aici, crede-mă! Și majoritatea fetelor care vin aici caută același lucru ca mine.

Mă rog, poate nu e chiar adevărat. Dar nu am ce să fac dacă ele mă văd, mi-o trag și, dintr-odată, vor să-mi poarte copiii. Nu e problema mea. Cum am spus, le zic exact cum stă treaba, ne simțim bine și apoi le dau bani pentru taxi, ca să se ducă acasă. Mulțumesc, noapte bună! Nu mă suna, pentru că eu sigur nu o să te sun.

După ce mi-am făcut în sfârșit drum prin mulțimea de la bar, comand două băuturi. Mă uit pentru o clipă la corpurile care se mișcă, se învârt și se contopesc pe ringul de dans, în timp ce muzica vibrează în jur.

Apoi, o văd pe ea, la nici cinci metri de mine, așteptând răbdătoare, dar arătând puțin nelalocul ei în mulțimea de oameni care-și ridică brațele, flutură bani și tânjesc după alcool, în timp ce încearcă să-i atragă atenția barmanului.

Ți-am spus că sunt poet, nu? Adevărul e că n-am fost mereu, nu până în momentul ăsta. E magnifică. Angelică. Superbă. Alege un cuvânt, oricare. Ideea e că, pe moment, am uitat cum să respir.

Părul ei e lung, brunet și strălucește, chiar și în lumina slabă din club. Poartă o rochie roșie, cu spatele gol – sexy, dar elegantă –, care-i accentuează perfect fiecare curbă perfect lucrată. Gura ei e voluptuoasă, iar buzele imploră să fie răvășite.

Și ochii ei. Dumnezeule! Ochii ei sunt mari, rotunzi și profund întunecați. Îmi imaginez acei ochi privindu-mă în timp ce ea îmi ia penisul în gura fierbinte. Membrul respectiv tresare imediat la apariția gândului. Trebuie s-o fac a mea.

Mă îndrept spre ea, hotărând că ea e norocoasa care o să aibă plăcerea companiei mele pentru restul nopții. Și ce plăcere am de gând să-i ofer!

Ajung lângă ea tocmai când deschide gura, ca să comande ceva de băut, și intervin:

–Domnișoara vrea...

O privesc, încercând să-mi dau seama ce voia să comande. E un talent al meu. Unii oameni beau bere, unii scotch și apă minerală, unii vin vechi, alții brandy sau șampanie. Și eu mereu reușesc să-mi dau seama ce și cum. Mereu.

–Un Merlot Veramonte, 2003.

Tânăra se întoarce spre mine, cu o sprânceană ridicată, iar privirea ei mă evaluează din cap până-n picioare. Hotărăște să nu sunt un ratat și spune:

–Ești priceput.

Zâmbesc.

–Văd că reputația mă întrece. Da, sunt. Și tu ești frumoasă.

Tânăra roșește. Obrajii ei chiar capătă o nuanță rozalie, apoi își întoarce privirea. Cine mai roșește zilele astea? Este al naibii de adorabil!

–Deci ce spui dacă găsim un loc mai confortabil și... privat? Ca să ne cunoaștem mai bine?

–Sunt aici cu prietenii. Sărbătorim. De obicei, nu vin în locuri ca ăsta, spune ea imediat.

–Ce sărbătoriți?

–Tocmai mi-am luat masterul în afaceri și luni încep un job nou.

–Serios? Ce coincidență! Și eu mă pricep la finanțe. Poate ai auzit de firma mea? Evans, Reinhart și Fisher?

E cea mai tare bancă de investiții de tip butic, așa că sunt convins că e impresionată.

Hai să facem o pauză din nou, ce zici?

Ai văzut deschiderea gurii acestei femei superbe când i-am spus unde lucrez? Ai văzut cât de mari a făcut ochii? Asta ar fi trebuit să-mi spună ceva.

Dar atunci nu am observat, eram prea ocupat să mă uit la sânii ei. Apropo, sunt perfecți. Mai mici decât îi prefer în mod normal, fix cât să-ți încapă într-o mână. Dar, în ceea ce mă privește, nici nu e nevoie de mai mult.

Ideea e să ții minte expresia surprinsă de pe fața ei. O să aibă sens mai târziu. Acum, să ne întoarcem la conversație.

– Avem atât de multe în comun, zic eu. Amândoi lucrăm, amândurora ne place vinul roșu de calitate... Cred că e datoria noastră să vedem la ce se poate ajunge în seara asta.

Ea râde. Ce sunet magic!

Ar trebui să-ți explic ceva acum. Cu orice altă femeie, în orice altă noapte, aș fi deja în taxi, cu mâna pe sub rochia ei și gura mea făcând-o să geamă. Fără doar și poate. Pentru mine, asta *înseamnă* să depun efort ca să obțin ce vreau. Și, în mod ciudat, mă excită.

– Apropo, eu sunt Drew. Întind mâna. Și tu ești...

Ea ridică mâna.

– Logodită.

Neafectat, îi iau mâna și i-o sărut, în timp ce o ating ușor cu limba. O văd pe frumoasa reticentă cum încearcă să-și suprime un fior și știu, în ciuda cuvintelor ei, că am un anumit efect asupra ei.

Vezi tu, nu sunt genul care ascultă ce au de spus oamenii. Mă uit la cum o spun. Poți să înveți multe despre cineva dacă îți faci timp să vezi cum se mișcă, inflexiunile vocii, mișcarea ochilor.

Chiar dacă Ochi-de-Căprioară îmi spune nu, corpul ei urlă „Da, da, trage-mi-o pe bar". În doar trei minute, mi-a zis de ce e aici și ce face ca să-și câștige traiul și m-a lăsat să-i sărut mâna. Astea nu sunt acțiunile unei femei care nu e interesată, ci ale unei femei care nu *vrea* să fie interesată.

Pot să mă descurc cu asta.

Mă pregătesc să comentez despre inelul ei de logodnă. Diamantul e așa micuț, că nu poate fi văzut nici măcar la o inspecție

atentă, dar nu vreau s-o jignesc. A spus că tocmai a absolvit. Am prieteni care își plătesc școala de afaceri, și împrumuturile pot să fie groaznice.

Așa că aleg o altă tactică: sinceritatea.

–Și mai bine. Nu vii în astfel de locuri? Ei bine, eu nu mă implic în relații. Ne potrivim perfect. Ar trebui să explorăm mai mult conexiunea asta, nu crezi?

Tânăra râde din nou, și atunci vin și băuturile noastre. O ridică pe a ei.

–Mulțumesc pentru vin! Ar trebui să mă întorc la prietenii mei. A fost o plăcere.

Îi arunc un zâmbet plin de subînțeles, căci nu mă pot abține.

–Iubito, dacă mă lași să te iau de aici, o să dau un cu totul înțeles cuvântului „plăcere".

Clatină din cap și zâmbește, ca și cum ar avea de-a face cu un copil capricios. Apoi, strigă peste umăr, în timp ce se îndepărtează:

–Îți urez o noapte bună, domnule Evans!

Cum am spus, de obicei, sunt un bărbat atent. Eu și Sherlock Holmes am putea fi prieteni. Dar sunt atât de fascinat de fundul ei, că inițial ratez indiciul.

Ai observat detaliul care mi-a scăpat?

Exact. Mi-a spus „domnule Evans", doar că eu nu i-am zis niciodată numele meu de familie. Ține minte și asta.

Pentru moment, o las pe tânăra brunetă să se retragă. Am de gând să îi dau o pauză, apoi s-o trag spre mine. Am de gând să o urmăresc și să o curtez tot restul nopții, dacă e cazul.

Pentru că e atât de al naibii de fierbinte!

Dar apoi, Roșcata – exact, cea din toaleta bărbaților – mă găsește.

–Aici erai! Credeam că te-am pierdut. Își lipește corpul de mine și îmi freacă brațul într-un mod intim. Ce zici, mergem la mine? E după colț.

„Mersi, dar nu, mersi!" Roșcata devenea, încet-încet, o amintire ștearsă. Pusesem ochii pe o variantă mai bună, mai captivantă. Mă pregătesc să-i spun asta, când altă roșcată apare lângă ea.

–Ea e sora mea, Mandy. I-am spus despre tine. S-a gândit că noi trei am putea... știi tu... să ne distrăm.

Îmi îndrept privirea spre sora Roșcatei. Geamăna ei, de fapt. Și în acea clipă mi se schimbă planurile. Știu, știu... Am spus că nu mă dau în același roller-coaster de două ori. Dar roller-coastere gemene?

Nici un bărbat nu ar rata o asemenea ocazie!

2

Am spus deja că-mi place locul meu de muncă?

Dacă firma mea ar fi Liga Majoră de Baseball, aș fi cel mai bun jucător. Sunt partener la una dintre cele mai bune bănci de investiții din New York, cu specializarea în media și tehnologie. Da, da, tatăl meu și doi dintre cei mai apropiați prieteni ai lui au pus bazele firmei, dar asta nu înseamnă că nu am muncit din greu ca să ajung aici, pentru că am făcut-o. De asemenea, nu înseamnă că nu mănânc, respir și visez muncă zi de zi ca să obțin reputația pe care o am, pentru că o fac.

Ce face un bancher de investiții? Ei bine, știi când, în *Frumușica*, Richard Gere îi spune Juliei Roberts că locul unde lucrează cumpără companii și le vinde, bucată cu bucată? Eu sunt tipul care îl ajută în acest proces. Negociez înțelegeri, fac contracte și verificări, schițez contractele de credit și multe alte lucruri pe care sunt sigur că nu ești interesat să le auzi.

Acum, probabil te întrebi de ce un tip ca mine dă citate dintr-un film pentru fete, precum *Frumușica*.

Răspunsul e simplu: În copilărie, mama și-a forțat copiii ca în fiecare săptămână să participe la „noaptea de filme în familie". Afurisita alegea acest film la fiecare două săptămâni. A trecut printr-o perioadă în care era obsedată de Julia Roberts, așa că mi l-a băgat și mie pe gât cam un an. Pot să recit totul, cuvânt cu cuvânt. Deși, trebuie să recunosc că Richard Gere e foarte cool.

Acum, să revin la locul meu de muncă.

Cea mai bună parte e bucuria pe care o simt când închei o afacere foarte, foarte bună. E ca și cum aș obține blackjack la un cazinou din Vegas. E ca și cum Jenna Jameson te-ar alege să fii în următorul ei film porno. Nu există nimic – și vreau să spun *chiar* nimic – mai bun de atât.

Eu fac prospectarea pentru clienții mei, recomand ce mișcări ar trebui să facă. Știu ce companii vor să fie cumpărate și care au nevoie de o preluare ostilă. Eu sunt cel cu informațiile din interior despre ce mogul din media e pregătit să sară de pe podul Brooklyn pentru că a cheltuit prea mult din profitul companiei pe prostituate de lux.

Competiția pentru clienți e acerbă. Trebuie să-i atragi, să-i faci să te vrea, să-i faci să creadă că nimeni nu poate face pentru ei ce poți face tu. E ca atunci când faci sex. Însă, în loc să am parte de o femeie la finalul zilei, am parte de un cec baban. Fac bani pentru mine și pentru clienții mei. Mulți.

Matthew Fisher și Steven Reinhart, fiii partenerilor tatălui meu, lucrează și ei aici. Da, *acel* Steven – soțul Afurisitei. La fel ca tații noștri, noi trei am crescut împreună, am mers la școală împreună și acum lucrăm la firmă împreună. Bătrânii ne lasă pe noi să facem treaba reală. Ne mai verifică din când în când, ca să aibă impresia că încă mai sunt ei cei care conduc compania, după care se duc la un club privat, să joace golf.

Nu mă înțelege greșit, și Matthew, și Steven se pricep la ceea ce fac, doar că eu sunt vedeta. Eu sunt rechinul. Eu sunt cel pe care clienții îl caută și de care companiile se tem. Ei doi știu asta, la fel cum știu și eu.

Luni dimineață, sunt în birou la ora 9.00 ca întotdeauna. Secretara mea, blonda minionă și sexy, cu un corp mișto, e deja acolo. Îmi pregătește programul pentru acea zi, mesajele pentru weekend și cea mai bună cafea din regiune.

Nu, nu i-am tras-o.

Nu că nu aș vrea. Crede-mă, dacă nu ar lucra pentru mine, aș da mai tare ca Mohammed Ali. Dar am reguli. Standarde, ai putea spune. Una dintre reguli e să nu-mi fac de cap la birou. Nu scuip unde mănânc, nu fac sex unde lucrez. Asta ca să nu mai pomenesc despre toate problemele de hărțuire sexuală pe care le-aș avea. Nu e înțelept pentru afaceri. E neprofesionist.

Deci, pentru că Erin e singura femeie, în afară de rudele mele, cu care am interacțiuni platonice, e și singura membră de sex opus pe care am considerat-o vreodată prietenă. Avem o relație de muncă pe cinste. Erin e pur și simplu... grozavă.

Mai e un motiv pentru care nu i-aș trage-o nici dacă ar sta întinsă pe birou, implorându-mă să o fac. Fie că mă crezi, fie că nu, o secretară bună – una foarte bună – e greu de găsit. Am avut fete care au lucrat pentru mine și care erau mai prostănace decât o găleată cu noroi. Am avut altele care aveau impresia că puteau da lovitura doar dacă făceau sex. Astea sunt fetele pe care vreau să le cunosc într-un bar, sâmbătă noaptea, nu genul care vreau să-mi răspundă la telefoane luni dimineață.

Acum, că ai înțeles mai multe, hai să ne întoarcem la coborârea mea în iad.

–Ți-am mutat prânzul de la 13.00, cu Mecha, pentru ora 16.00, îmi spune Erin, în timp ce-mi dă mai multe mesaje.

„La naiba!"

Mecha Communications este un conglomerat media multibilionar. De luni întregi lucrez pentru ei ca să achiziționeze un post spaniol, iar CEO-ul, Radolpho Scucini, e mereu mai receptiv când are stomacul plin.

–De ce?

Îmi dă un dosar.

–Azi trebuie să participi la prânzul din sala de conferințe. Tatăl tău îl prezintă pe noul asociat. Știi cum e când vine vorba despre chestiile astea...

Ai văzut vreodată *Colindă de Crăciun*? Bineînțeles că da. Mereu există câte o versiune a filmului pe câte un canal, în fiecare

zi înainte de Crăciun. Atunci, știi când fantoma trecutului îl duce pe Scrooge înapoi în timp, pe când era tânăr și fericit? Și era șeful ăla, Fezziwig, tipul gras care dădea petreceri grandioase? Da, tipul ăla. Ăla e tata.

Tata iubește compania asta și îi consideră pe angajați familia lui extinsă. Mereu caută câte o scuză ca să dea câte o petrecere la birou. Petreceri aniversare, petreceri pentru nașterea vreunui copil, prânzuri de Ziua Recunoștinței, bufete de Ziua Președintelui, cine de Ziua lui Columb... Mai trebuie să continui?

E un miracol că reușim să mai și lucrăm.

Și de Crăciun? Nici nu mai trebuie să spun ceva. Petrecerile de Crăciun date de tata sunt legendare. Toată lumea se duce acasă pe șapte cărări. Unii oameni nu se mai duc acasă deloc. Anul trecut, am prins zece angajați de la o bancă rivală care încercau să se strecoare, pentru că seara chiar e atât de al naibii de fantastică. Și toate astea sunt pentru obținerea atmosferei pe care tata o vrea în această firmă.

Își iubește angajații, iar ei îl iubesc la rândul lor. Devotamentul și loialitatea sunt două lucruri pe care le avem din plin. Asta e parte din ce ne face cei mai buni. Pentru că oamenii care lucrează aici sunt în stare să-și vândă primul copil pentru tata.

Însă există momente, precum azi, când am nevoie de timp ca să-mi conving clientul, când celebrările lui pot fi un mare impediment. Dar asta e situația.

Dimineața mea de luni e plină, așa că mă duc la birou și mă apuc de muncă. Apoi, nici nu apuc să clipesc, că se face 13.00 și mă îndrept spre sala de conferințe. Văd un cap familiar, cu părul de un portocaliu aprins, atașat de un corp scund și îndesat. El e Jack O'Shay. A început să lucreze la firmă acum șase ani, în același an ca mine. E un tip bun și, destul de des, îmi ține companie în weekend. Lângă el e Matthew, care vorbește animat, în timp ce-și trece mâna mare prin părul de culoarea nisipului.

Îmi iau mâncare de la bufet și merg lângă ei, chiar când Matthew povestește ce noapte de sâmbătă a avut.

–Și, după, scoate o pereche de cătușe și un bici. Un afurisit de bici! Credeam că o s-o iau razna chiar atunci, pe cuvântul meu. Adică... s-a dus la o mănăstire... Omule, chiar a studiat să fie călugăriță!

–Ți-am spus, cele tăcute au mereu preferințe mai perverse, subliniază Jack, zâmbind.

Matthew își îndreaptă ochii căprui spre Steven și îi spune:

–Omule, serios! Trebuie să vii cu noi. O singură dată, te implor!

Zâmbesc auzind asta, pentru că știu exact ce urmează.

–Îmi pare rău, ai întâlnit-o pe soția mea? întreabă Steven, confuz.

–Nu fi laș! zice Jack. Spune-i că te duci să joci cărți sau ceva de genul ăsta. Trăiește și tu puțin!

Steven își dă jos ochelarii și își șterge lentilele cu un șervețel, timp în care pare să se gândească la idee.

–Siiiigur. Și, când o să afle, lucru care sigur o să se întâmple, o să-mi servească penisul pe o tavă de argint. Cu niște sos de usturoi, unt și vin Chianti. Scoate un sunet ca de sorbit, *à la* Hannibal Lecter, care mă face să râd. În plus, am *filet mignon* acasă, băieți, se mândrește el, punându-și ochelarii la loc și întinzându-și mâinile peste cap. Nu mă interesează hamburgerii.

–Lașule, tușește Matthew, în timp ce Jack clatină din cap și spune: Te saturi până și de un *filet* bun dacă-l mănânci în fiecare zi.

–Nu și dacă-l gătești diferit în fiecare zi, sugerează Steven. Iubita mea știe cum să facă mesele apetisante.

Ridic mâna și îi spun:

–Te rog, te implor, oprește-te aici!

Există imagini pe care nu le vreau în mintea mea. Niciodată.

–Și tu, Drew? Te-am văzut plecând cu gemenele alea. Erau roșcate adevărate? mă întreabă Jack.

Simt cum îmi apare pe chip un zâmbet satisfăcut.

–O, da, erau adevărate.

După care îmi descriu noaptea sălbatică de sâmbătă în detaliu. Detalii intense și delicioase.

Bun, hai să ne oprim aici, pentru că văd deja pe fața ta cum mă judeci. Și-ți aud și dezaprobarea: „Ce nemernic! A făcut sex cu o fată – mă rog, în cazul ăsta, cu două –, și acum le povestește prietenilor lui despre asta. E așa lipsit de respect!"

În primul rând, dacă o tipă vrea s-o respect, trebuie să se poarte ca o persoană care merită respect. În al doilea rând, nu încerc să fiu un nemernic. Sunt, pur și simplu, un tip. Și toți tipii vorbesc cu prietenii lor despre sex.

Permite-mi să repet asta, în caz că n-ai auzit din prima:

TOȚI TIPII VORBESC CU PRIETENII LOR DESPRE SEX.

Dacă un tip îți spune că n-o face, dă-i papucii, pentru că te minte.

Altceva: le-am auzit pe sora mea și pe prietenele ei având propriile discuții. Unele lucruri care le ies pe gură l-ar fi făcut și pe afurisitul de Larry Flynt să roșească. Așa că nu te purta de parcă femeile nu vorbesc despre asta la fel de mult ca noi, bărbații, pentru că știu sigur că o fac.

După ce detaliez momentele culminante ale weekendului meu, discuția de la masă se îndreaptă spre fotbal și eficiența ofensivei lui Manning. Pe fundal, aud vocea tatălui meu, care stă în fața camerei, detaliind toate realizările mărețe ale noului asociat, al cărui dosar nu m-am sinchisit să-l deschid de dimineață. Școala Wharton, de la Universitatea din Pennsylvania, prima din clasă, și-a făcut practica la Credit Suisse, *bla bla bla*.

Pălăvrăgeala se stinge treptat, în timp ce gândurile mi se îndreaptă spre acea parte a nopții de sâmbătă despre care nu le-am spus prietenilor mei: mai exact, interacțiunea cu o zeiță brunetă. Încă pot să văd ochii aceia negri. Acea gură voluptuoasă, părul strălucitor care nu avea cum să fie la fel de mătăsos pe cât arăta.

Nu e prima oară când îmi apare, pe neașteptate, în minte imaginea ei în ultima zi și jumătate. De fapt, mi se pare că în fiecare oră îmi apare câte o altă secvență, și mă trezesc imaginându-mi ce s-a întâmplat cu ea. Sau, mai exact, ce s-ar fi putut întâmpla dacă aș fi rămas în club și aș fi curtat-o.

E ciudat. Nu sunt genul care să-și amintească de tipele pe care le întâlnește în timpul aventurilor de weekend. De obicei, îmi dispar din minte în clipa în care plec din patul lor. Dar ea avea ceva special. Poate pentru că m-a refuzat. Poate pentru că nu i-am aflat numele. Sau poate fundul ei drăgălaș și bine lucrat m-a făcut să vreau să-l apuc și să nu-i mai dau drumul.

În timp ce imaginile din mintea mea se concentrează asupra acestui aspect, încep să simt un fior familiar în regiunea de sud, dacă înțelegi ce vreau să spun. Revin cu picioarele pe pământ. Nu am mai avut o erecție spontană de la 12 ani. Care-i treaba cu asta?

Se pare că va trebui s-o sun pe tipa sexy care mi-a dat numărul ei în cafenea azi-dimineață. De obicei, rezerv genul ăsta de activități pentru weekend, dar se pare că penisul meu vrea să facă o excepție.

Deja am ajuns în partea din față a încăperii și stau la rând, ca să dau mâna cu toți angajații noi, așa cum se face. Pe măsură ce mă apropii de capătul rândului, tata mă vede și vine să mă salute, cu o palmă plină de afecțiune pe spate.

–Mă bucur că ai venit, Drew. Fata asta are potențial. Vreau s-o iei sub aripa ta, s-o ajuți să se prindă cum merge treaba. Dacă faci asta, îți garantez că o să-și ia zborul și o să ne facă pe toți mândri.

–Sigur, tată. Nici o problemă.

„Super!" De parcă nu am destulă treabă. Acum, mai trebuie să țin și o începătoare de mână, în timp ce navighează prin lumea întunecată și înfricoșătoare a Americii corporatiste. Absolut perfect!

„Mulțumesc, tată!"

În sfârșit, vine și rândul meu. Tânăra stă cu spatele la mine. Îi admir părul brunet și mătăsos, prins într-un coc jos, și silueta micuță. Privirea mi se duce mai jos, în timp ce ea vorbește cu cineva din față. Ochii mi se opresc instinctiv pe fundul ei și...

stai un pic!

Stai un pic!

Am mai văzut fundul ăsta!

„Nu are cum!"

Se întoarce.

„Ba are!"

Zâmbetul i se mărește când mă vede. Niște ochi luminoși și profunzi, pe care nu mi-am amintit că i-aș fi visat – până acum. Ridică dintr-o sprânceană, semn că m-a recunoscut, și întinde mâna.

– Domnule Evans.

Simt cum gura mi se deschide și se închide, dar nu iese nici un cuvânt. Șocul de a o revedea, chiar aici, dintre toate locurile posibile, mi-a înghețat probabil acea parte a creierului care controlează vorbirea. În timp ce sinapsele încep să funcționeze din nou, îl aud pe tata spunând:

– ... Brooks. Katherine Brooks. O să ajungă departe, fiule, și, cu ajutorul tău, o să ne ia cu ea.

Katherine Brooks.

Fata de la bar. Fata pe care am lăsat-o să-mi scape. Fata a cărei gură încă îmi doresc cu disperare să o simt în jurul penisului meu.

Și lucrează aici. În biroul meu, unde am jurat să nu-mi fac niciodată de cap. Mâna ei catifelată și caldă alunecă perfect într-a mea, și două gânduri îmi apar simultan în minte.

Primul este: Dumnezeu mă urăște. Al doilea: Am fost un băiat foarte obraznic toată viața mea, și asta e pedeapsa mea. Și știi ce se spune despre pedeapsă, nu?

Exact, e o afurisită!

3

Țin foarte mult la autodeterminare. Voință. Control. Eu îmi determin drumul în viață. Eu decid succesele și eșecurile mele. Destinul poate să se ducă naibii. Dacă vreau ceva destul de mult, pot să-l obțin. Dacă mă concentrez și fac sacrificii, nu e nimic ce nu pot face.

Te întrebi care e rostul declarației mele? De ce par să fiu un vorbitor la o convenție de dezvoltare personală? Ce încerc să zic, mai exact?

Pe scurt: eu îmi controlez penisul, nu invers. Cel puțin asta mi-am tot repetat în ultima oră și jumătate.

Mă vezi stând acolo, la birou, bombănind ca un schizofrenic care nu și-a luat medicamentele?

Așa îmi reamintesc de principiile mele, de crezurile sacre care m-au dus atât de departe în viață. Cele care m-au făcut un succes de necontestat în dormitor și la birou. Cele care până acum nu m-au dezamăgit. Cele pe care ard de nerăbdare să le arunc pe geam. Totul din cauza unei femei care lucrează pe același etaj cu mine.

Katherine Toată-Lumea-Îmi-Spune-Kate Brooks.

Asta da, răsturnare de situație!

La cum văd lucrurile, tot aș putea încerca să iau aurul. Tehnic vorbind, nu am cunoscut-o pe Kate la muncă, ci într-un bar. Asta înseamnă că poate să scape de eticheta de „colegă" și să o păstreze pe cea de „aventură neînsemnată", status care i-a fost oferit inițial.

Ce e? Sunt om de afaceri, asta e treaba mea. Caut portițe.

Deci, teoretic cel puțin, pot să mă culc cu ea fără să-mi submin-nez propriile legi ale naturii. Problema cu strategia asta este însă ce se întâmplă după.

Privirile pline de dorință, ochii plini de speranță, încercările patetice de a mă face gelos. Întâlnirile „aparent" accidentale, întrebările despre planurile mele, trecerile aparent neînsemnate prin fața ușii mele. Toate vor escalada în mod inevitabil într-un comportament semihărțuitor.

Unele femei pot să facă față unei aventuri de o noapte. Altele, nu. Și clar am fost și cu partea greșită, cea a celor care nu pot.

Nu e plăcut.

Deci, vezi, oricât de mult mi-aș dori, oricât încearcă capul meu mic să mă ghideze pe drumul ăsta, nu e genul de lucru pe care să vreau să-l atrag la muncă. În sanctuarul meu. A doua casă.

Nu o să se întâmple. Punct.

Asta e. Sfârșitul discuției.

Caz închis.

Kate Brooks e în mod oficial ștearsă de pe lista mea cu potențiale aventuri. E interzisă, de neatins. E exact acolo, lângă fostele iubite ale prietenilor mei, fiica șefului și cele mai bune prietene ale surorii mele.

Mă rog, ultima categorie e mai degrabă o zonă gri. Când aveam 18 ani, Cheryl Phillips, cea mai bună prietenă a Alexandrei, a petrecut vara la casa noastră de vacanță. Dumnezeule, fata aia avea o gură ca un aspirator. Din fericire pentru mine, Afurisita nu a aflat niciodată despre vizitele ei de la 2.00 dimineața în camera mea. Ar fi fost iadul pe pământ, unul de proporții epice, dacă ar fi făcut-o.

Dar, stai, unde rămăsesem?

A, da. Îți spuneam că am ajuns la concluzia că fundul lui Kate Brooks e unul de care, din păcate, nu o să mă bucur niciodată. Și sunt în regulă cu asta. Serios.

Și aproape mă cred.

Până când apare la ușa mea.

„Dumnezeule!"

Poartă ochelari. Genul cu rame închise la culoare. E versiunea feminină a lui Clark Kent. Pe majoritatea femeilor le-ar face neatrăgătoare, ca niște tocilare. Dar nu și pe ea. Pe podul nasului aceluia mic, încadrând acele minunății cu gene lungi, cu părul prins în acel coc lejer, sunt de-a dreptul sexy.

În timp ce începe să vorbească, mintea mi se umple cu toate fanteziile cu profesoare sexy pe care le-am avut vreodată. Îmi apar în minte, fix lângă cele cu bibliotecara aparent reprimată sexual, care e, de fapt, o nimfomană purtătoare de piele și cătușe.

Kate continuă să vorbească, în timp ce toate astea mi se desfășoară în minte.

Ce naiba spune?

Închid ochii, ca să nu mă holbez la buzele ei. Ca să pot să procesez ce spune.

–... Tatăl tău a zis că mă poți ajuta cu asta.

Se oprește și mă privește.

–Scuze, eram distras! Vrei să iei loc și să-mi spui din nou? o întreb, fără ca vocea mea să trădeze cât de excitat sunt.

Din nou, un mesaj pentru toate femeile: Bărbații se gândesc la sex tot timpul. Cifra exactă este la fiecare 5,2 secunde sau ceva de genul ăsta.

Ideea e că, atunci când voi întrebați „Ce vrei la cină?", noi ne gândim să v-o tragem pe blatul din bucătărie. Când ne povestiți despre un film siropos, pe care l-ați văzut cu prietenele săptămâna trecută, noi ne gândim la filmul porno pe care l-am văzut aseară. Când voi ne arătați pantofii de marcă pe care i-ați cumpărat la promoție, noi ne imaginăm cât de bine ar arăta pe umerii noștri.

Am vrut doar să vă anunț. Nu împușcați mesagerul.

E de-a dreptul un blestem.

Eu, personal, îl învinovățesc pe Adam. Era un tip care avea lumea la picioare. Se plimba gol, avea o tipă sexy, care să-i satisfacă orice moft. Sper că mărul ăla a fost gustos, pentru că a stricat toată

treaba pentru noi toți. Acum, trebuie să muncim pentru sex. Sau, în cazul meu, să încerc cu disperare să nu mi-l doresc.

Kate ia loc pe scaunul din fața biroului și se așază picior peste picior.

„Nu te uita la picioare, nu te uita la picioare!"

Prea târziu.

Sunt tonifiate, bronzate și arată de-a dreptul mătăsoase. Îmi ling buzele și mă oblig să-mi ridic privirea spre a ei.

– Deci, am lucrat la portofoliul unei companii de programare, Genesis. Ai auzit de ea?

– Vag, răspund eu, în timp ce mă uit la hârtiile de pe birou, care par să fie pline de imagini indecente, provocate de sunetul vocii ei în mintea mea perversă.

Sunt un băiat foarte, foarte rău. Oare Kate o să mă pedepsească dacă îi spun cât de rău sunt?

Știu, știu, nu pot să mă abțin.

– În ultimul trimestru, a postat trei milioane de EBIT, spune ea.

– Serios?

– Da. Știu că nu e ceva uimitor, dar arată că are o bază solidă. Încă e o companie mică, dar asta e o parte din ce a făcut-o să fie așa bună. Programatorii de acolo sunt tineri și înfometați. Se zvonește că au idei care vor face Wii să semene mai mult cu Atari. Și au minți care le vor materializa. Ce nu au e capitalul.

Se ridică și se apleacă peste birou, ca să-mi dea un dosar. Sunt atacat de un parfum dulce și floral. E delicios, seducător. Nu e ca parfumul bunicii, care practic te sufocă de fiecare dată când trece pe lângă tine la poștă.

Vreau să-mi afund fața în părul ei și să inspir adânc.

Dar rezist și deschid dosarul.

– I-am arătat ce am domnului Evans... adică, tatălui tău, și mi-a zis să vorbesc cu tine. S-a gândit că unul dintre clienții tăi...

– Alphacom, precizez eu.

– Exact. S-a gândit că cei de la Alphacom ar putea fi interesați.

Mă uit peste ce a făcut până acum. E bun. Detaliat și informativ, dar concentrat. Încet, creierul, cel puțin cel de deasupra umerilor, schimbă macazul. Dacă există un subiect cu potențialul de a-mi îndepărta gândurile de la sex, acela e munca. Multă. Și ce-mi arată ea chiar are potențial.

Nu miroase la fel de delicios ca Kate Brooks, dar e pe aproape.

–E bine, Kate. Foarte bine. Clar aș putea să-i vând asta lui Seanson. E CEO-ul de la Alphacom.

Kate mă fixează cu privirea.

–Dar o să fac și eu în continuare parte din proiect, nu?

Zâmbesc.

–Desigur. Par să fiu genul care are nevoie să fure propunerile altor oameni?

–Nu, bineînțeles că nu, domnule Evans. Nu am vrut să sugerez că... doar că știi cum e... prima zi.

Îi fac semn să ia loc din nou, și o face.

–Ei bine, din ce văd, aș zice că ai o zi afurisit de bună. Și, te rog, spune-mi Drew!

Kate încuviințează. Mă reazem de spătarul scaunului, în timp ce o evaluez. Privirea mea de crai se plimbă peste ea din cap până în picioare, într-un mod complet neprofesionist. Sunt conștient de asta, dar nu mă pot convinge să-mi și pese.

–Deci sărbătoreai un nou loc de muncă? o întreb eu, referitor la comentariul ei de la REM de sâmbătă.

Își mușcă buza, iar pantalonii îmi devin strâmți, în timp ce penisul îmi tresaltă și mi se întărește, din nou. Dacă o s-o țin tot așa, o să am testiculele umflate când ajung acasă.

–Da. Un loc de muncă nou. Ridică din umeri, apoi spune: Am bănuit cine ești când mi-ai spus cum te cheamă și numele firmei.

–Ai auzit de mine? o întreb eu, curios.

–Sigur. Nu cred că există mulți în domeniul ăsta care să nu fi citit despre băiatul de aur de la Evans, Reinhart și Fisher în *Business Weekly*... sau la pagina șase.

Ultimele cuvinte se referă la rubrica de bârfe, în care apar destul de des.

–Dacă singurul motiv pentru care m-ai refuzat e faptul că lucrez aici, pot să-i înmânez tatălui meu demisia în mai puțin de o oră.

Râde și, după, cu o ușoară roșeață în obraji, spune:

–Nu, nu a fost singurul motiv. Își ridică mâna, ca să-mi reamintească de inelul de logodnă aproape invizibil. Dar nu te bucuri că am făcut-o? Ar fi fost destul de ciudat dacă s-ar fi întâmplat ceva între noi. Nu crezi?

–Ar fi meritat, spun eu cu o expresie foarte serioasă pe față.

Kate ridică din sprâncene. Nu mă crede.

–Chiar dacă acum lucrez sub tine?

Să fim serioși, singură și-a făcut-o, și știe asta. Lucrează *sub* mine? Cum ar trebui să ignor asta?

Doar ridic dintr-o sprânceană, iar ea clatină din cap și râde din nou.

Cu un zâmbet sălbatic, o întreb:

–Nu te fac să te simți incomod, nu?

–Nu, deloc. Dar așa îți tratezi toți angajații? Pentru că, trebuie să-ți spun, le oferi toate motivele să te dea în judecată.

Nu pot să-mi opresc zâmbetul care-mi apare pe buze. Kate e o surpriză. E isteață. Are replicile la ea. Trebuie să gândesc înainte să vorbesc cu ea. Îmi place asta.

Îmi place de ea.

–Nu, nu îmi tratez toți angajații așa. Niciodată. Doar pe una singură, la care mă gândesc întruna de sâmbătă noaptea.

Bine, poate nu mă gândeam la ea când eram cu gemenele, dar ce i-am spus e parțial adevărat.

–Ești incorigibil, zise ea, într-un mod care-mi spune că mă consideră drăguț.

„Sunt în multe feluri, iubire, dar drăguț nu e unul dintre ele."

–Când văd ceva ce-mi place, depun efort. Sunt obișnuit să obțin ce vreau.

Nu o să auzi niciodată o declarație mai adevărată despre mine. Dar hai să punem totul pe pauză puțin, ce zici? Ca să-ți redau imaginea de ansamblu.

Vezi tu, mama, Anne, și-a dorit mereu o familie mare. Cinci, poate șase copii. Dar Alexandra e cu șase ani mai mare decât mine. Poate nu ți se pare o diferență mare, dar, pentru mama, a fost o eternitate. După Alexandra, mama nu a mai putut să rămână însărcinată, și nu pentru că n-ar fi încercat. I s-a spus că are „infertilitate secundară". Când sora mea avea patru ani, mama renunțase la gândul de a mai avea copii.

Și, după, ghici ce s-a întâmplat? Am apărut eu.

Surpriză!

Eram copilul ei minune. Prețiosul ei înger de la Dumnezeu. Dorința ei îndeplinită. Rugăciunea la care i s-a răspuns. Și nu a fost singura care gândea așa. Tata a fost încântat, la fel de recunoscător să aibă încă un copil – și băiat, pe deasupra. Iar Alexandra era extaziată să aibă în sfârșit un frate mai mic – asta se întâmpla înainte să devină afurisită.

Eram ce își dorise și așteptase familia mea timp de cinci ani. Eram micul prinț. Nu aveam cum să fac ceva greșit. Nu exista nimic pe care să-l doresc și să nu-l pot avea. Eram cel mai chipeș, cel mai genial. Nu exista nimeni mai bun și mai dulce decât mine. Eram iubit fără limite. Toate dorințele mi se îndeplineau.

Deci crezi că sunt arogant? Egoist? Răsfățat? Probabil ai dreptate. Dar nu este vina mea. Sunt produsul modului în care am fost crescut.

Acum, că am stabilit asta, să ne întoarcem în biroul meu. Următoarea parte e importantă.

–Și, Kate, cred că ar trebui să știi că te doresc.

Vezi roșeața din obraji și ușoara surprindere de pe fața ei? Vezi cum expresia ei devine serioasă și cum mă fixează cu privirea, după care își lasă ochii în jos?

O tulbur. Și ea mă vrea. Se luptă cu asta. Dar e acolo. Aș putea s-o fac a mea. Aș putea să o aduc exact în punctul în care își dorește cu ardoare să ajungă.

Gândul mă face să-mi opresc un geamăt, în timp ce tipul de mai jos reacționează cu intensitate. Vreau să mă duc la ea și să o sărut până când i se înmoaie picioarele. Vreau să-mi strecor limba între acele buze voluptuoase, până i se înmoaie genunchii. Vreau să o iau în brațe, să-i înfășor picioarele în jurul taliei mele, să o lipesc de perete și...

–Hei, Drew! E aglomerat pe Fifty-Third. Dacă vrei să ajungi la întâlnirea de la 16.00, ar trebui să pleci.

„Mulțumesc, Erin. Știi cum să strici un moment."

Grozavă secretară! Oribilă sincronizare!

Kate se ridică. Are spatele drept și umerii rigizi. Se îndreaptă spre ușă și refuză să mă privească în ochi.

–Mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Evans! Să... îmi spui când mă vrei.

Ridic din sprâncene sugestiv la auzul cuvintelor. Ador faptul că e fâstâcită și că eu am avut efectul ăsta asupra ei.

Kate evită în continuare contactul vizual, iar un zâmbet vag îi apare pe față.

–Pentru Alphacom și Genesis. Să-mi spui ce ar trebui să... ce vrei să fac... ce... știi ce vreau să spun.

Înainte să iasă, o strig.

–Kate?

Se întoarce spre mine, cu o privire întrebătoare.

Arăt spre mine.

–Mă cheamă Drew.

Kate zâmbește. Își revine. Încrederea pe care o are în mod obișnuit îi reapare în ochi.

Apoi mă privește în ochi.

–Da. Ne vedem mai târziu, Drew!

După ce iese pe ușă, îmi spun:

–O, da. Mai mult ca sigur.

În timp ce-mi verific geanta ca să plec la întâlnire, îmi dau seama că atracția asta – de fapt, nu, nu e un cuvânt destul de puternic –, nevoia de a o avea pe Kate Brooks nu o să dispară pur și simplu. Pot să încerc să mă împotrivesc, dar, pentru numele lui Dumnezeu, sunt un simplu bărbat. Lăsată nerezolvată, dorința pe care o simt pentru ea ar putea să transforme biroul, locul pe care-l iubesc, într-o cameră de tortură a frustrării sexuale.

Nu pot să permit așa ceva.

Așa că am trei opțiuni: pot să demisionez. Pot s-o conving pe Kate să demisioneze. Sau pot s-o conving să trăiască o noapte plină de plăcere cu mine. Să rezolvăm amândoi asta, indiferent de consecințe.

Ghici ce o să aleg?

4

În cele din urmă, am evitat testiculele umflate. În noaptea aia m-am întâlnit cu fata de la cafenea. E instructoare de yoga.

„Tare!"

Ce e? Ei, haide, nu fi așa! O vreau pe Kate, fără doar și poate. Dar nu te aștepta să mă port ca un călugăr până o s-o am. Lucrul pe care femeile nu îl înțeleg e că un tip poate să dorească o femeie și, în același timp, să i-o tragă alteia. La naiba, un tip poate să iubească o femeie și să se culce cu alte zece. Așa stau lucrurile.

Sexul este o eliberare. Pur fizică. Atâta tot. Cel puțin, pentru bărbați.

Calmează-te și nu începe să arunci cu papuci în mine!

Cel puțin, pentru bărbatul *ăsta*. E mai bine așa?

Poate o să-mi înțelegi punctul de vedere dacă o să explic lucrurile altfel. Te speli pe dinți, așa e? Să presupunem că pasta de dinți preferată e Aquafresh, dar nu mai găsești la magazin. Nu găsești decât Colgate. Ce o să faci? O să folosești Colgate, nu-i așa?

Chiar dacă vrei să te speli cu Aquafresh, la sfârșitul zilei, folosești ce ai la îndemână, ca să-ți ții dinții curați. Înțelegi modul meu de gândire? Bine.

Acum, să ne întoarcem la povestea mea de suferință și durere.

Nu am mai sedus niciodată o femeie.

Șocant, știu!

Permite-mi să clarific. Niciodată nu am fost *nevoit* să seduc o femeie, nu în modul tipic. De obicei, nu e nevoie decât de o privire, de un zâmbet sau să fac cu ochiul. Un salut prietenos, poate o băutură sau două. După asta, schimbul verbal este destul de limitat, la replici precum „mai tare", „mai mult", „mai jos"... M-ai înțeles.

Deci, trebuie să recunosc, ideea asta de a te conversa cu o femeie ca s-o aduci în pat e ceva destul de nou pentru mine. Dar nu-mi fac griji. Ești curios de ce?

Pentru că joc șah.

Șahul e un joc de strategie, de planificare. Trebuie să-ți gândești următoarea mișcare cu doi pași înainte. Să-ți ghidezi oponentul exact unde vrei.

În următoarele două săptămâni de la prima ei zi, interacțiunea cu Kate este, pentru mine, ca și cum aș juca șah. Câteva cuvinte sugestive, niște atingeri inocente, dar seducătoare. Nu o să te plictisesc cu detaliile fiecărei conversații. O să spun doar că lucrurile progresează plăcut. Totul merge potrivit planului.

Cred că o să mai fie nevoie de o săptămână, cel mult două, până o să pot revendica comoara de aur dintre coapsele ei mătăsoase. Deja știu cum o să evolueze totul. Am petrecut ore întregi imaginându-mi totul.

Vrei să-ți spun?

O să se întâmple în biroul meu, într-o noapte când lucrăm amândoi până târziu. Suntem singuri în clădire. Ea o să fie obosită, tensionată. O să mă ofer să-i masez gâtul, iar ea o să mă lase. Apoi, o să mă aplec și o s-o sărut. Încep cu umărul, cobor spre gât și o gust cu limba. Într-un final, buzele o să ni se întâlnească. Și o să fie fierbinte, chiar arzător. Iar ea o să uite de toate motivele pentru care nu ar trebui să facem asta, cum ar fi faptul că lucrăm în același loc, plus logodnicul ei idiot. Nu o să se mai gândească decât la mine și la lucrurile pe care mâinile mele pricepute o să i le facă.

Am o canapea în birou. E din piele întoarsă. Se pătează pielea întoarsă? Sper că nu. Pentru că acolo o să ajungem, pe canapeaua aia trist de nefolosită.

Acum, lasă-mă să te întreb ceva: Ai văzut reclamele alea care-ți spun cum viața se poate schimba într-o secundă?

Da, da, am și o concluzie la care vreau să ajung, mai ai puțină răbdare.

Știi la ce mă refer, nu? Reclamele în care familia fericită conduce pe strada principală, într-o zi însorită, după care... BAM! Coliziune frontală cu o semiremorcă, iar tatăl zboară prin parbriz, pentru că nu-și pusese centura.

Sunt menite să ne sperie. Și chiar reușesc. Dar sunt și pline de adevăr. Țelurile noastre, prioritățile ni se schimbă instantaneu, de obicei, când ne așteptăm mai puțin.

Așa că, după două săptămâni de strategii și fantezii, sunt convins că Kate Brooks o să fie următoarea mea aventură de o noapte. Nu-mi amintesc să fi dorit pe cineva atât de mult cât o vreau pe ea. Clar nu am așteptat niciodată o femeie atât cât am așteptat-o pe ea. Dar, pentru mine, e o treabă care oricum o să se rezolve, o concluzie anticipată. Nu un *dacă*, ci un simplu *când*.

Și apoi, într-o după-amiază de luni, tata mă cheamă în biroul lui.

–Ia loc, fiule! Trebuie să vorbim despre afaceri.

Tata mă cheamă deseori aici, ca să vorbim despre lucruri pe care nu e pregătit să le discute cu restul angajaților.

–Tocmai am terminat de vorbit cu Saul Anderson. Vrea să se extindă. Vine în oraș luna viitoare, ca să găsească idei.

Saul Anderson e un magnat media. Are o mulțime de bani, e genul de tip care-l face pe Rupert Murdoch să pară ca un pion. Ai un șervețel? Pentru că salivez!

–Luna următoare? Bine, merge. Nici o problemă.

Simt entuziasmul care-mi pulsează în vene. Probabil așa se simte un rechin după ce cineva aruncă în apă o găleată plină cu carne în sânge. E adrenalină curată.

–Drew...

Tata mă întrerupe, dar mintea mi-e prea plină de idei ca să-l aud.

–Ai idee ce caută? Posibilitățile sunt nesfârșite.

–Fiule, încearcă tata din nou.

Știi cam ce urmează, nu-i așa?

Cu toate astea, continui:

–Posturile de televiziune sunt mașini de făcut bani. Rețelele de socializare sunt pe ducă acum, așa că am da peste niște chilipiruri. Producția de filme e mereu un pariu sigur, iar asta va reduce din cheltuieli când vor redistribui în rețeaua proprie.

–Drew, o să-i dau contul lui Kate Brooks.

Stai un pic, fir-ar! „Poți să repeți?"

–Ce?

–E pricepută, Drew. Îți spun, e afurisit de bună.

–E aici de două săptămâni!

Câinii sunt teritoriali. Știi asta, nu? De asta îi vezi cum fac pipi peste tot prin parc. E pentru că au impresia că e parcul lor. Și vor ca și ceilalți câini să știe asta, să știe că ei au fost acolo înainte. Este un mod nonverbal de a spune „Du-te naibii și găsește-ți propriul parc!"

Bărbații sunt la fel.

Nu că o să fac pipi în jurul biroului sau ceva de genul ăsta, dar firma asta e a mea. I-am ajutat pe clienții ăștia să crească de când erau corporații mici. Am privit, ca un tată mândru, cum cresc și se transformă în conglomerate puternice. I-am scos la cină. Am investit ore întregi, ani întregi de nopți nedormite. Locul meu de muncă nu e doar ce fac, ci și cine sunt. Și să fiu al naibii dacă Kate Brooks o să vină aici să-mi fure asta.

Oricât de sexy ar fi!

–Da, spune tata, și ai văzut ce chestii a creat în astea două săptămâni? E prima care vine și ultima care pleacă, în fiecare zi. E proaspătă și gândește neconvențional. A realizat câteva dintre cele mai inovatoare investiții pe care le-am văzut vreodată. Instinctul îmi spune să o las să se ocupe de asta.

Care sunt, mai exact, primele semne ale demenței?

–O s-o dea cu bâta-n baltă, asta o să facă! țip eu. Dar știu din experiență că ieșirile astea nu o să aibă nici un efect asupra tatălui meu, așa că încerc să mă calmez. Bine, tată, înțeleg ce spui. Dar Saul Anderson nu e genul de client pe care să-l dai altcuiva doar ca să vezi dacă se descurcă. E genul de client pe care-l dai celui mai bun și mai priceput angajat, care știe cum să ducă înțelegerea până la capăt. Iar ăsta sunt eu.

„Sau nu?" mă întreb, în timp ce incertitudinea îi umbrește trăsăturile.

În timp ce tăcerea se prelungește, stomacul mi se întoarce pe dos. Nu pentru că tânjesc după aprecierea tatălui meu, dar aș minți dacă aș spune că nu mă bucur să văd cât de mândru e de realizările mele de la muncă. Sunt mâna lui dreaptă. Cel la care apelează oricând. Când suntem pe ultima sută de metri, poți să pariezi că eu sunt singurul căruia John Evans o să-i paseze mingea.

Sau, cel puțin, eram.

Sunt obișnuit să mă bucur de toată încrederea lui. Faptul că acea încredere pare să se zdruncine mă doare.

–Uite cum facem. Oftează. Avem o lună la dispoziție. Fă o prezentare! Spune-i lui Kate să facă și ea una. Cine mă dă pe spate o să se ocupe de Anderson.

Ar trebui să fiu insultat, pe bune. Ce îmi cere e ca și cum i-ai spune unui câștigător al premiului Oscar că trebuie să meargă la audiții ca să mai joace un rol. Dar nu îl contrazic. Sunt prea preocupat să-mi planific următoarea mișcare.

Deci înțelegi ce spuneam despre viață?

Și, uite așa, Kate Brooks a devenit, din femeia cu care abia așteptam să dansez murdar, persoana pe care abia aștept să o nimicesc. Adversara mea. Competiția. Dușmanul.

Nu e vina ei. Știu asta. Acum, întreabă-mă dacă îmi pasă.

Nu, nici măcar puțin.

*

Pregătit de luptă, mă întorc la sediu, cunoscut și ca birou. Îi dau câteva ordine lui Erin și lucrez restul după-amiezii. Pe la 18.00, o pun pe Erin să o cheme pe Kate în biroul meu.

Joacă mereu pe terenul tău, e un avantaj pe care e bine să-l păstrezi. Ține minte asta!

Kate vine și ia loc, cu o expresie neutră.

–Ce s-a întâmplat, Drew?

Are părul lăsat, încadrându-i fața ca o perdea lungă și strălucitoare. Pentru o fracțiune de secundă, îmi imaginez cum ar fi să-mi gâdile pieptul, întins pe coapsele mele.

Clatin din cap. „Concentrează-te, Evans, concentrează-te!"

Poartă un costum grena, cu pantofi cu toc care se asortează. Lui Kate îi plac tocurile. Poate pentru că e minionă, avantajul înălțimii date de tocuri o face să se simtă mai încrezătoare la birou.

Tipii adoră tocurile. Le asociem cu tot felul de poziții sexuale fantastice. Dacă vrei ca un bărbat să te observe, nu poți da rateu cu tocuri de zece centimetri, îți jur!

În timp ce privirea continuă să mi se plimbe peste ea, din cap până-n picioare, apare o problemă. Deși mintea mea recunoaște că, acum, Kate Brooks e rivala mea, se pare că penisul meu nu a fost înștiințat.

Judecând după reacția lui, încă vrea să se împrietenească cu ea.

Așa că mă gândesc la doamna Gurgle, profesoara mea de științe din clasa a cincea. Era o bestie de femeie. O luptătoare pensionată, nu genul care purta bikini. Avea o aluniță pe obrazul drept, care era așa mare, că eram convinși că era capul unui geamăn care nu se separase în uter. Era dezgustătoare, dar și straniu de hipnotizantă în același timp. Nu puteai să nu te uiți la ea. Se cutremura toată când vorbea, ca un castron plin cu gelatină.

Tresar ușor, dar gândul are efectul scontat. Penisul mi s-a liniștit.

–Saul Anderson o să vină în oraș luna viitoare, spun eu într-un final.

Kate ridică dintr-o sprânceană.

–Saul Anderson? Serios?

–Serios, îi spune eu, cu o atitudine de profesionist. Nu o să mai aibă parte de plăcere. Tata vrea să faci o prezentare de exercițiu. O repetiție, ca și cum chiar ai avea o întâlnire cu un client. Crede că ți-ar prinde bine.

Știu, știu, sunt un nemernic. Nici măcar nu îi dau o șansă corectă. Mă rog, treci peste asta! Așa se fac afacerile. Și, în afaceri, la fel ca în război, totul e corect.

Mă aștept să fie încântată. Mă aștept să fie recunoscătoare. Dar nu e nici una, nici alta.

Buzele îi sunt strânse într-o linie dreaptă, iar expresia îi devine serioasă.

–O repetiție zici?

–Exact. Nu e mare lucru, nu te obosi! Doar fă ceva pentru el! E ceva ipotetic.

Își încrucișează brațele la piept și înclină capul într-o parte.

–Ce interesant, Drew! Având în vedere că tatăl tău tocmai mi-a spus că încă nu s-a hotărât cine o să-l ia pe Anderson. Că o să fie unul din noi doi, acela care o să creeze strategia cea mai impresionantă. La cum a explicat situația, pare să fie destul de important.

„Hopa."

Când aveam 12 ani, eu și Matthew am furat o revistă *Hustler* dintr-un magazin. Tata m-a prins cu ea în cameră, înainte să reușesc s-o ascund sub saltea. Expresia mea din acest moment e foarte similară cu cea pe care am avut-o atunci.

„M-a prins!"

–Joci murdar, deci? mă întreabă ea, fixându-mă cu privirea.

Ridic din umeri.

–Nu te bucura, scumpo! Anderson o să ajungă la mine. Tata doar îți aruncă un os.

–Un os?

–Da. Ai avut buzele lipite de fundul lui de când ai început. Sunt surprins că mai poate sta drept. Se gândește că așa o să-l lași în pace o perioadă.

Mereu trebuie să lovești primul – ține minte și asta. Echipa care marchează prima e aproape mereu echipa care câștigă. Verifică dacă nu mă crezi!

Da, încerc să-i scad încrederea în ea. Da, încerc s-o dezechilibrez.

Și ce, dă-mă în judecată!

Ți-am spus trecutul meu. Ți-am spus cum am crescut. Niciodată nu a trebuit să-mi împart jucăriile. Nu am de gând să-mi împart clienții.

Întreabă orice copil de patru ani – e nasol să împarți!

Când Kate vorbește, tonul ei e letal, ascuțit ca o afurisită de macetă.

– Drew, dacă o să lucrăm împreună, cred că ar trebui să lămurim niște lucruri. Nu sunt „scumpo" pentru tine. Numele meu e Kate – Katherine. Folosește-l! Și nu sunt o pupincuristă. Nu am de ce să fiu. Munca mea vorbește de la sine. Inteligența și hotărârea mea l-au făcut pe tatăl tău să mă observe. Și e evident că are impresia că ești deficitar la capitolele astea, din moment ce se gândește să mi-l dea mie pe Anderson.

Auci!

Direct la jugulară, nu?

– Și știu că probabil femeile se străduiesc să-ți atragă atenția și să se bucure de unul dintre zâmbetele tale fermecătoare, dar asta nu o să se întâmple și cu mine. Nu am de gând să fiu o admiratoare sau o altă cucerire de-a ta, așa că păstrează-ți replicile, zâmbetul și prostiile pentru altcineva.

Se ridică și își așază mâinile pe marginea biroului meu, aplecându-se.

Dacă mă înalț puțin, pot să mă uit direct în decolteul ei. Ador zona asta la o femeie. Valea dintr...

„Termină cu asta!"

Îmi dau o palmă mentală. Iar Kate continuă:

– Ești obișnuit să fii numărul unu aici. Ești obișnuit să fii omul special al lui tati. Ei bine, e un nou jucător în oraș. Obișnuiește-te cu asta! Am lucrat din greu ca să obțin acest job și am de gând

să-mi creez un nume. Nu-ți place să împarți lumina reflectoarelor? Păcat! Fie îmi faci loc la masă, fie te calc când o să-mi fii în drum. Oricum, o să te înving. Se întoarce ca să plece, dar apoi se uită la mine, cu buzele curbate într-un zâmbet dulceag. A, ți-aș ura noroc cu Anderson, dar nu o să mă sinchisesc. Nici măcar tot norocul din Irlanda nu o să te ajute. Saul Anderson e al meu, *scumpule*.

Și, cu asta, se întoarce și iese valvârtej din biroul meu, trecând de Matthew și de Jack, care stăteau în ușă, cu gura deschisă.

–La naiba! spune Matthew.

–Mai e cineva excitat acum? mă întreabă Jack. Vorbesc serios, am ditamai erecția, pentru că toată treaba asta a fost al naibii de sexy, spune el, arătând spre Kate.

Chiar a fost sexy. Kate Brooks e o femeie frumoasă. Dar, când e nervoasă, e spectaculoasă.

Steven intră, cu o cană cu cafea în mână. Când ne vede expresiile, întreabă:

–Ce e? Ce am ratat?

Matthew îi spune, încântat:

–Drew își pierde din farmec. Tocmai a fost pus la punct. De o fată.

Steven încuviințează serios și spune:

–Omule, bun venit în lumea mea!

Îi ignor. Atenția mea e în continuare îndreptată spre provocarea aruncată de Kate. Testosteronul îmi gonește prin corp, urlând după victorie. Nu după o simplă victorie, ci după un knockout de necontestat.

5

Și așa au început... Jocurile Olimpice ale investițiilor bancare. Aș vrea să pot spune că a fost o competiție matură, între doi colegi profesioniști și foarte inteligenți. Aș vrea să pot spune că au fost prietenoase.

Aș vrea, dar n-o s-o fac, pentru că aș minți.

Îți amintești comentariul tatălui meu? Cum că mereu Kate e prima care vine la birou și ultima care pleacă? Mi-a răsunat în minte toată noaptea.

Vezi tu, să o întrec nu se rezumă doar la a face cea mai bună prezentare și a avea cele mai bune idei. Așa credea Kate, dar eu știam mai bine de atât. Până la urmă, bărbatul e tatăl meu. Avem același ADN. E vorba și despre recompensă. Despre cine era mai dedicat. Cine merita. Și eram hotărât să-i arăt tatălui meu că eu eram acea persoană.

Așa că în ziua următoare vin cu o oră mai devreme. Mai târziu, când ajunge Kate, nu-mi ridic privirea de la birou, dar simt când trece pe lângă ușa mea.

Vezi expresia de pe fața ei? Pauza din mers când mă observă? Încruntătura pe care o are când își dă seama că e a doua care a venit la birou? Îi vezi privirea tăioasă?

E evident că nu sunt singurul care vrea să câștige.

Miercuri, când ajung la aceeași oră, o găsesc pe Kate muncind la birou. Își ridică privirea când mă vede. Îmi zâmbește bucuroasă și îmi face cu mâna.

„Nu prea cred."

În ziua următoare, vin cu altă jumătate de oră mai devreme, și tot așa. Te-ai prins de felul cum merg lucrurile? Deja, când vine vinerea următoare, mă trezesc ajungând în fața clădirii la 4.30.

4.30!

E încă întuneric. Și, când mă apropii de ușa clădirii, ghici pe cine văd în fața mea, ajungând la aceeași oră?

Pe Kate.

Poți să auzi dezgustul din vocea mea? Sper că ta. Stăm acolo și ne privim, în timp ce strângem paharele mari – pline de cofeină – de cappuccino în mâini.

Te duce cu gândul la filmele western vechi, nu-i așa? Știi la care mă refer – când doi tipi ies pe o stradă goală, în miezul zilei, pentru un schimb de focuri. Dacă asculți bine, probabil poți să auzi pe fundal strigătul singuratic al unui vultur.

În același moment, eu și Kate ne lăsăm băuturile în jos și o luăm repede spre ușă. Pe hol, ea apasă cu putere butonul liftului, în timp ce eu mă îndrept spre scări. La cât de genial sunt, mă gândesc că pot să urc câte trei trepte deodată. Am peste 1,80 metri, deci am picioare lungi. Singura problemă însă e că biroul meu e la etajul patruzeci.

„Ce idiot!"

Când ajung în sfârșit la etajul nostru, gâfâi și sunt transpirat. O văd pe Kate rezemându-se relaxată de ușa biroului ei, cu haina dată jos și un pahar de apă în mână. Mi-l oferă, odată cu zâmbetul ei uimitor.

Îmi vine să o sărut și să o sugrum în același timp. Niciodată nu am fost pasionat de sadomasochism, dar acum încep să-i văd beneficiile.

–Poftim! Pari să ai nevoie, Drew. Îmi dă paharul și se îndepărtează. O zi frumoasă!

„Vezi să nu!"

Sigur, așa o să fie.

Pentru c-a început deja minunat!

Sunt sigur că am mai zis asta, dar o s-o tot fac, ca să fie clar. Pentru mine, munca e mai importantă decât sexul. De fiecare dată. Mereu.

Cu excepția nopților de sâmbătă. Sâmbăta e noaptea de ieșit în cluburi. Noaptea bărbaților. Noaptea în care mă cuplez cu tipe superbe și le-o trag de uită de ele. În ciuda sârguinței reînnoite de la muncă, în timp ce mă întrec cu Kate pentru Anderson, noaptea mea de sâmbătă nu se schimbă. E sacră.

Ce e? Vrei să înnebunesc? Dacă doar muncesc și nu mă joc, devin morocănos.

Deci, în acea noapte de sâmbătă, întâlnesc o brunetă divorțată, la un bar pe nume Rendezvous. În ultimele săptămâni, mă trezesc gravitând spre brunete.

Nu trebuie să fii Sigmund Freud ca să-ți dai seama care e treaba cu asta.

Oricum, e o noapte grozavă. Femeile divorțate au multă furie adunată, multă frustrare îngropată, care mereu înseamnă o partidă bună, lungă și intensă. E exact ce caut și exact ce am nevoie.

Dar, dintr-un motiv oarecare, în ziua următoare sunt în continuare încordat. Arțăgos.

E ca și cum i-am cerut chelneriței o bere, iar ea mi-a adus apă minerală. Ca și cum am mâncat un sendviș, când, de fapt, voiam o friptură suculentă. Sunt plin, dar departe de a fi satisfăcut.

În acel moment, nu știu de ce mă simt așa, dar pun pariu că tu știi, corect?

*

Ca să-mi fac treaba bine, am nevoie de cărți. Multe. Legile, codurile și regulamentele din domeniu sunt complexe și se schimbă frecvent.

Din fericire pentru mine, firma mea are cea mai extinsă colecție de materiale de referință pertinente din oraș. Mă rog, poate cu excepția bibliotecii din oraș. Dar ai văzut locul ăla? E ca un afurisit de castel. Durează o eternitate să afli unde ar trebui să fie o carte și, când o faci, cel mai probabil a fost luată deja. Biblioteca privată a firmei mele e mult mai convenabilă.

Deci marți după-amiază sunt la birou, cu una dintre cărțile menționate mai devreme, când ghici cine mă binecuvântează cu prezența ei?

Exact, minunata Kate Brooks. Arată excepțional de delicios azi.

În voce i se aude ezitarea.

–Hei, Drew? Căutam *Technical Analysis of the Financial Markets* de anul ăsta, însă nu e în bibliotecă. O ai tu, cumva?

Își mușcă buza în mod adorabil, așa cum face de fiecare dată când e agitată.

Cartea respectivă este pe biroul meu, și am terminat cu ea. Aș putea fi un om mai bun – persoana mai matură – și să i-o dau.

Dar sper că nu crezi că o să fac asta, nu-i așa? Nu ai învățat nimic din conversațiile noastre trecute?

–Da, chiar o am, îi spun.

Kate zâmbește.

–O, super! Când crezi că o să termini cu ea?

Mă uit la tavan și par pierdut în gânduri.

–Nu știu sigur. În patru, poate cinci săptămâni.

–Săptămâni? mă întreabă, fixându-mă cu privirea.

Îți dai seama că e iritată?

Știu ce gândești. Dacă tot vreau ca la un moment dat, după ce trece toată treaba cu Anderson, să fac tango la orizontală cu Kate, de ce nu încerc să fiu puțin mai drăguț cu ea? Și ai dreptate. Are sens.

Dar treaba cu Anderson nu a trecut încă și, cum am spus deja, suntem în război. Mă refer la genul de război în care armata e mobilizată, mănușile sunt date jos, urmează să te pun la pământ, chiar dacă ești fată.

Nu i-ai da un glonț unui lunetist a cărui armă e îndreptată spre fruntea ta, nu-i așa?

În plus, Kate e prea sexy când e supărată pe mine ca să nu profit de șansa de a o vedea iritată din nou, pentru propria plăcere perversă. O analizez, din cap până-n picioare, apoi îi arunc zâmbetul meu patentat de puști, în fața cărora femeile nu au nici o șansă.

Kate însă nu se numără printre acele femei. Evident.

–Mă rog, mă gândesc că, dacă îmi ceri frumos și pui la bătaie și un masaj la umeri, pot să fiu convins să ți-o dau acum.

Adevărul este că nu aș cere niciodată ceva care seamănă cu o favoare sexuală în schimbul a ceva legat de muncă. Oi fi eu în multe feluri, dar un nemernic josnic nu se numără printre ele.

Însă ultimul meu comentariu clar poate fi considerat hărțuire sexuală. Și, dacă Kate i-ar spune vreodată tatălui meu că i-am zis asta... Dumnezeule! M-ar concedia imediat! Apoi, mai mult ca sigur, mi-ar da una.

Merg pe gheață subțire aici. Însă, deși posibilitatea există, sunt 99,9% sigur că ea nu o să mă dea de gol. Seamănă prea mult cu mine. Vrea să câștige. Vrea să mă bată. Și vrea să facă toate astea pe cont propriu.

Își pune mâinile în șolduri și deschide gura, ca să-mi spună vreo două, probabil ca să-mi zică răspicat unde să-mi bag cartea. Mă reazem de spătar, cu un zâmbet amuzat, anticipând cu nerăbdare explozia, care nu mai vine.

Kate își înclină capul într-o parte, închide gura și spune:

–Știi ce? Nu contează!

După care iese.

„Hmm."

Destul de dezamăgitor, nu crezi? Și eu cred la fel.

Mai așteaptă puțin.

Câteva ore mai târziu, sunt în bibliotecă și caut o carte enormă, *Commercial and Investment Banking and the International Credit and Capital Markets*. Toate romanele *Harry Potter* ar încăpea într-un singur capitol al cărții ăsteia. Scanez rafturile, acolo unde ar trebui să fie, doar că nu o găsesc.

Probabil a luat-o altcineva.

Îmi îndrept atenția spre un volum mult mai mic, dar la fel de important, intitulat *Investment Management Regulation*. Doar că și ăsta lipsește.

„Ce naiba?"

Nu cred în coincidențe. Iau liftul înapoi spre etajul patruzeci și mă îndrept direct spre ușa deschisă a lui Kate.

Nu o văd imediat.

Asta pentru că, așezate pe și în jurul biroului ei, în coloane înalte, sunt multe cărți. Cam trei duzini.

Pentru o clipă, înghețț, cu gura deschisă și ochii mari, din cauza șocului. Apoi, mă întreb cum naiba a reușit să le aducă aici. Kate cântărește cel mult cincizeci de kilograme. Sunt probabil mai multe sute de kilograme de pagini în camera asta.

În clipa aia, îi apare capul cu păr brunet strălucitor la orizont. Și, din nou, zâmbește. Ca o pisică cu o pasăre în gură.

Urăsc pisicile. Arată destul de malefic, nu ți se pare? Ca și cum tocmai așteaptă să adormi, ca să te sufoce cu blana lor sau să-și facă nevoile în urechea ta.

–Bună, Drew. Ai nevoie de ceva? mă întreabă ea, cu prefăcută bunăvoință.

În timpul ăsta, bate în două cărți imense.

–Adică... ajutor? Sfat? Indicații spre biblioteca publică?

Îmi înghit răspunsul și mă încrunt.

–Nu. E în regulă.

–A, OK. Bine. Atunci, pa-pa!

Și, cu asta, dispare din nou în spatele munților literari.

Brooks – 2

Evans – 0.

După asta, lucrurile se înrăutățesc.

Mi-e rușine să recunosc faptul că atât Kate, cât și eu coborâm la noi niveluri de josnicie când vine vorba despre sabotajul profesional. Niciodată nu ajungem pe tărâmul ilegalităților, dar clar suntem pe aproape.

Într-o zi, intru în birou și descopăr că toate cablurile de la calculator lipsesc. Nu există pagube de lungă durată, dar trebuie să aștept o oră și jumătate până apare tipul de la IT și îl reconectează.

În ziua următoare, Kate vine la birou și descoperă că „cineva" a mutat toate etichetele de pe discurile și dosarele ei. Nu a fost șters nimic, dar trebuie să le verifice pe toate dacă vrea să găsească documentele de care are nevoie.

Câteva zile mai târziu, la o întâlnire a angajaților, vărs „din greșeală" un pahar cu apă peste niște informații pe care Kate le strânsese pentru tata. Durase probabil cam cinci ore să le adune.

–Ups, îmi pare rău! spun eu, însă zâmbetul de pe fața mea îi spune clar cât de rău nu-mi pare.

–E în regulă, domnule Evans, îl asigură pe tata, în timp ce șterge mizeria. Am o copie în birou.

Ca un cercetaș, nu ți se pare?

Mai târziu, cam pe la jumătatea aceleiași întâlniri, știi ce face?

Mă lovește! În tibie, pe sub masă.

–Hmm, mormăi eu și-mi încleștez pumnii.

–Ești bine, Drew? mă întreabă tata.

Nu pot decât să încuviințez și să chițăi:

–Am ceva în gât.

Tușesc dramatic.

Vezi, nici eu nu o să mă duc să mă plâng lui tati. Dar, Dumnezeule, cât de tare m-a durut. Ai fost lovit vreodată în tibie

de un pantof cu toc? Pentru un bărbat, nu există decât o singură altă zonă mai dureroasă unde să fie lovit.

Iar ăla este un loc pe care nu îndrăznesc să-l pronunț.

După ce durerea se mai domolește, îmi ascund mâna în spatele unor hârtii ridicate, în timp ce tata vorbește. Apoi, îi arăt lui Kate degetul mijlociu. E imatur, știu, dar se pare că amândoi funcționăm la nivel preșcolar, deci presupun că e în regulă.

Kate rânjește. Apoi, mimează „Ai vrea tu".

Ei bine, m-a prins la faza asta, nu-i așa?

Suntem pe ultima sută de metri. A trecut o lună de luptă crâncenă, iar mâine e termenul-limită al tatălui meu. E în jur de 23.00, iar eu și Kate suntem singurii rămași în clădire.

Am avut fantezia asta de o sută de ori. Deși, trebuie să recunosc, nu ne-a inclus niciodată pe noi, fiecare în biroul lui, aruncându-ne priviri peste hol, acompaniate de câte un gest obscen.

Mă uit la ea și o văd revizuindu-și tabelele. Oare ce gândește? Suntem în Epoca de Piatră? Cine naiba mai folosește planșe? Anderson e clar al meu.

Fac ultimele retușuri la prezentarea mea impresionantă în PowerPoint, când Matthew intră în birou. Se pregătește să iasă în baruri. Nu contează că e miercuri, așa e Matthew. În urmă cu câteva săptămâni, așa eram și eu.

Mă privește îndelung și nu spune nimic. Apoi, se așază pe marginea biroului meu și zice:

–Amice, fă-o odată!

–La ce te referi? îl întreb eu, în timp ce continui să scriu.

–Te-ai uitat la tine în ultimul timp? Trebuie să te duci acolo și s-o faci.

Acum, mă enervează.

–Matthew, ce naiba încerci să spui?

Dar răspunsul lui e:

–Ai văzut vreodată *Războiul familiei Rose*? Așa vreți să ajungeți?

–Am de lucru. Nu am timp pentru asta.

Își ridică mâinile în aer.

–Bine. Am încercat. Când o să vă găsim pe hol, sub candelabrul căzut, o să-i spun mamei tale că am încercat.

Mă opresc din scris.

–Ce naiba vrei să spui?

–Mă refer la tine și la Kate. E evident că o placi.

Mă uit spre biroul ei când îi aud numele. Kate nu-și ridică privirea.

–Nu-i adevărat, nu-mi place deloc. Nu ne suportăm. E o scârbă. Nu i-aș trage-o nici cu un dildo de trei metri.

Mă rog, asta nu este adevărat. Clar i-aș trage-o, dar nu mi-ar plăcea.

Da, ai dreptate. Nici asta nu e adevărat.

Matthew se așază pe scaunul din fața biroului meu. Îl simt cum mă fixează cu privirea din nou, apoi oftează și spune, ca și cum ar trebui să fie o revelație care să mă dea pe spate:

–Sally Jansen.

Îl privesc lipsit de expresie.

„Cine?"

–Sally Jansen, repetă el, după care clarifică: Clasa a treia.

Îmi vine în minte imaginea unei fete mici, cu codițe de un șaten-deschis și ochelari groși.

Încuviințez.

–Ce e cu ea?

–A fost prima fată pe care am iubit-o vreodată.

„Stai un pic, ce?"

–Nu îi spuneau Sally Puturoasa?

–Ba da. Încuviințează solemn. Da, așa îi spuneam. Și am iubit-o.

Sunt în continuare confuz.

–Dar nu i-ai zis Sally Puturoasa în toată clasa a treia?

Încuviințează din nou și, încercând să pară înțelept, spune:

–Iubirea te determină să faci niște chestii stupide.

Probabil că da, pentru că...

–Nu trebuia să plece de două ori pe săptămână mai devreme, ca să meargă la terapie, pentru că râdeai prea mult de ea?

Se gândește o clipă.

–Da, este adevărat. Știi, Drew, există o linie fină între iubire și ură.

–Și Sally Jansen nu s-a mutat la altă școală, mai târziu în acel an, pentru că...

–Omule, ideea e că îmi plăcea de ea. O iubeam. Mi se părea minunată. Dar nu știam cum să gestionez sentimentele pe care le aveam. Nu știam cum să le exprim într-un mod potrivit.

Matthew nu e, de obicei, atât de conectat la latura lui feminină.

–Așa că, în schimb, te luai de ea?

–Din păcate, da.

–Și ce are asta de-a face cu Kate și cu mine?

Se oprește, apoi îmi aruncă... privirea. Dă ușor din cap, iar pe față îi apare o grimasă de dezamăgire tristă. Îți jur că expresia aia e mai groaznică decât supărarea unei mame.

Se ridică, mă lovește peste brațe și spune:

–Ești un tip isteț, Andrew. O să-ți dai tu seama.

După care, pleacă.

Da, da, știu ce încearcă să spună Matthew. Înțeleg, da? Și îți spun că e sărit de pe fix.

Nu mă cert cu Kate pentru că îmi place de ea, ci pentru că existența ei îmi strică traiectoria carierei. E un impediment. O muscă în supa mea. O durere în fund. La fel de dureroasă ca înțepătura de albină cu care m-am ales pe obrazul stâng, în tabăra de vară, când aveam 11 ani.

Sigur, ar fi o partidă bună. Aș merge cu expresul Kate Brooks oricând. Dar nu ar fi nimic mai mult decât o partidă bună. Atâta tot, oameni buni.

Ce e? De ce te uiți la mine așa? Nu mă crezi?

Atunci, ești la fel de nebun ca Matthew.

6

Presiunea e o chestie amuzantă. Îi face pe oameni să-și piardă controlul. Ca studentul MIT care se hotărăște să-și omoare jumătate dintre colegi cu o pușcă cu bătaie lungă, pentru că a luat B+ la un examen. Pe unii îi face să se înece. Două cuvinte: Jorge Posada. Presiunea îi face pe oameni să se prăbușească. Să înghețe.

Eu nu mă număr printre ei. Excelez în situații de presiune. Mă împinge mai departe, către succes. Sunt în elementul meu. Ca un pește în apă.

Ziua următoare mă pun pe muncă dis-de-dimineață. Îmbrăcat la patru ace, cu atitudinea mea serioasă.

Acum e momentul.

Eu și Kate ajungem la ușa biroului tatălui meu la 9.00 fix. Nu mă pot abține și o analizez. Arată bine. Încrezătoare. Entuziasmată. Se pare că reacționează la stres la fel ca mine.

Tata ne spune că Saul Anderson a sunat ca să anunțe că o să vină în oraș mai devreme. Adică, mâine-noapte.

Mulți oameni de afaceri fac asta. Forțează întâlnirile în ultima clipă. E un test. Ca să vadă dacă ești pregătit. Ca să vadă dacă poți să faci față situațiilor neașteptate. Din fericire pentru mine, sunt și pot.

Apoi, începem. Insist ca doamnele să fie primele.

Urmăresc prezentarea lui Kate cum se uită un copil la cadoul aflat sub brad, în Ajunul Crăciunului. Ea nu știe asta însă.

Fața mea e definiția indiferenței plictisite. Pe dinăuntru însă, abia aștept să văd ce a făcut.

Și nu sunt dezamăgit. Nu spune nimănui, pentru că o să neg, dar Kate Brooks e de-a dreptul incredibilă. Aproape la fel de bună ca mine.

Aproape.

E directă, limpede și teribil de convingătoare. Planurile de investiții prezentate de ea sunt unice și creative. Și menite să facă o groază de bani. Singura ei slăbiciune e că e nouă. Nu are conexiunile necesare ca să materializeze ce propune. Așa cum am mai spus, o parte mare din această afacere presupune să ai informațiile din interior. Informațiile ascunse și secretele murdare la care cei din afară nu au acces. Așa că, deși ideile lui Kate sunt solide, nu sunt viabile. Nu sunt o victorie sigură!

Apoi, e rândul meu.

Propunerile mele, pe de altă parte, sunt solide. Companiile și investițiile pe care le prezint sunt cunoscute și sigure. E adevărat, profiturile estimate nu sunt la fel de mari ca ale lui Kate, dar sunt sigure. Fiabile.

După ce termin, mă așez pe canapea, lângă Kate. Ne vezi acolo? Mâinile lui Kate sunt așezate în poală, are spatele drept și un zâmbet sigur, satisfăcut, pe buze. Mă reazem pe canapea, având o postură relaxată, zâmbetul meu încrezător fiind o imagine în oglindă a zâmbetului ei.

Pentru cei care cred că sunt un nemernic, fiți atenți! O să adorați partea asta.

Tata tușește, și pot să citesc licărirea de entuziasm din ochii lui. Își freacă mâinile și zâmbește.

–Știam eu că instinctul nu m-a înșelat. Nici nu pot să-ți zic cât de impresionat sunt de ce ai făcut. Și cred că e evident cine ar trebui să meargă mai departe cu Anderson.

Eu și Kate ne zâmbim în același timp, triumful citindu-se pe fețele noastre.

Mai așteaptă un pic...

–Amândoi.

Ironia chiar are un mod aparte de a te mușca de fund, nu-i așa?

Ne întoarcem privirile spre tata, iar zâmbetele ne dispar de pe față mai repede decât un seif într-un desen animat cu Road Runner. Spunem în același timp:

–Ce?

–Poftim?

–Cu flerul tău artistic pentru investiții, Kate, și cu priceperea ta, Drew, o să fiți perfecți împreună. O echipă de neînvins. Amândoi puteți lucra la cont. Când o să semneze cu noi, puteți să-l împărțiți. Faceți și munca, și bonusurile jumi-juma.

Să-l împărțim?

„Să-l împărțim?"

Oare bătrânul își pierde mințile? I-aș cere, cumva, să împartă ceva pentru care a muncit din greu? Ar lăsa pe altcineva să-i conducă decapotabila Cherry Mustang 1962? Ar deschide ușa de la dormitor ca să lase alt tip să i-o tragă soției lui?

OK, am mers cam departe. Retrag ce am spus, având în vedere că soția lui e mama mea. Uită că am pomenit despre mama și despre sex în aceeași propoziție. E pur și simplu greșit. Din atâtea puncte de vedere.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că mă înțelegi.

Tata s-a uitat probabil, într-un final, la fețele noastre, pentru că întreabă:

–Asta nu o să fie o problemă, nu?

Deschid gura, ca să-i spun exact ce problemă mare este, dar Kate mi-o ia înainte:

–Nu, domnule Evans, bineînțeles că nu. Nu e nici o problemă.

–Minunat! Își împreunează mâinile și se ridică. Trebuie să plec într-o oră, așa că vă las să lucrați. Aveți timp până mâine-seară să vă coordonați propunerile. Anderson o să fie la La Fontana la 19.00. Apoi, mă privește fix în ochi. Știu că nu o să mă dezamăgești, Andrew.

„La naiba!"

Nu contează dacă ai 60 de ani, când un părinte îți folosește numele întreg, nu mai ai ce să comentezi.

–Nu, domnule, nu o s-o fac.

Și, cu asta, pleacă, lăsându-ne pe mine și pe Kate pe canapea, cu expresii șocate, ca supraviețuitorii unei explozii nucleare.

–Nu, domnule Evans, bineînțeles că nu, o imit eu. Oare poți fi mai pupincuristă de atât?

–Taci, *Andrew*, pufnește ea, apoi oftează: Ce naiba ar trebui să facem acum?

–Ai putea să faci lucrul nobil și să te retragi.

De parcă asta o să se întâmple.

–În visele tale.

Zâmbesc.

–În visele mele, mai degrabă te apleci peste ceva, nu te retragi.

Scoate un sunet de dezgust.

–Oare poți fi mai porc de atât?

–Glumeam. De ce ești așa serioasă tot timpul? Ar trebui să știi de glumă.

–Știu de glumă, îmi spune ea, și pare insultată.

–Serios? Când?

–Când nu sunt spuse de un nemernic copilăros, care are impresia că e darul lui Dumnezeu pentru femei.

–Nu sunt copilăros.

Darul lui Dumnezeu însă? Trecutul meu vorbește de la sine.

–Poți să mă pupi undeva!

Aș vrea eu.

–Bună replică, Kate! *Foarte* matură.

–Ești un nemernic.

–Și tu ești o... o Alexandra.

Se gândește puțin și mă privește direct.

–Ce naiba înseamnă asta?

Gândește-te! O să-ți pice fisa.

Îmi frec mâna de față.

– Bun, hai că nu ajungem nicăieri cu toate astea. Suntem terminați. Amândoi încă îl vrem pe Anderson, însă nu există decât un singur mod să-l obținem – și anume, să ne adunăm. Avem treizeci de ore la dispoziție să facem asta. Te bagi sau nu?

Își lipește buzele, hotărâtă.

– Ai dreptate. Mă bag.

– Ne vedem în biroul meu în douăzeci de minute și ne apucăm de lucru.

Mă aștept să mă contrazică. Să întrebe de ce trebuie să ne vedem în biroul meu. De ce nu putem să lucrăm într-al ei, ca o soție cicălitoare. Dar nu face asta.

Spune doar:

– Bine.

Apoi iese din cameră, ca să-și ia restul lucrurilor.

Sunt surprins. Poate nu o să fie așa rău pe cât credeam.

– E cea mai stupidă idee pe care am auzit-o vreodată!

De fapt, nu, e mult mai rea de atât!

– L-am analizat pe Anderson. E genul de modă veche. Nu o să vrea să se holbeze în laptopul tău toată noaptea. O să vrea ceva concret, tangibil. Ceva ce poate să ducă acasă. Asta o să-i dau!

– Asta e o întâlnire de afaceri de multimiliarde de dolari, nu un concurs științific din clasa a șasea. Nu o să merg acolo cu planșe.

E trecut de miezul nopții. Stăm în biroul meu de mai bine de douăsprezece ore. Cu excepția câtorva detalii, fiecare aspect al prezentării noastre a fost intens discutat, negociat, ajuns la un compromis.

Simt că tocmai am negociat un afurisit de tratat de pace.

Kate și-a dat drumul la păr și s-a descălțat. Eu mi-am dat cravata jos și mi-am descheiat nasturii de sus ai cămășii. Înfățișarea noastră ar putea crea o atmosferă prietenoasă, intimă, ca o sesiune de învățat în colegiu.

Asta, bineînțeles, dacă nu am încerca să ne distrugem.

–Nu dau doi bani dacă ești de acord sau nu. Am dreptate în privința asta. O să aduc planșele.

Renunț. Sunt prea obosit ca să mă mai cert în privința hârtiei.

–Bine. Dar micșorează-le!

Am comandat mâncare acum câteva ore și am lucrat în timpul cinei. Eu mi-am luat paste cu pui, iar Kate a preferat un sendviș cu curcan și cartofi prăjiți. Oricât de mult nu-mi place să zic asta, sunt impresionat. E evident că nu e adepta regulii „pot să mănânc numai salate de față cu sexul opus", ca alte tipe. Cine le-a dat femeilor ideea asta? De parcă un tip o să-i spună vreodată prietenului lui „Băi, tipa era urâtă cu spume, dar, după ce am văzut-o rontăind salata aia *romaine*, a trebuit să i-o trag!"

Nici un bărbat nu vrea să i-o tragă unui schelet, iar rontăitul de biscuiți și băutul de apă în timpul cinei, ca un prizonier de război, nu e deloc atrăgător. Doar ne face să ne gândim la cât de arțăgoasă o să fii mai târziu, pentru că mori de foame. Dacă un tip te place, un cheeseburger nu o să-l sperie. Și, dacă nu-i place de tine, poți să ingerezi toate verdețurile de la ferma lui Peter Cottontail, că asta tot nu o să se schimbe.

Acum, să ne întoarcem la bătălia regală.

–Eu o să vorbesc, îi zic cu fermitate.

–În nici un caz!

–Kate...

–Astea sunt ideile mele, eu o să le prezint!

Încearcă să mă înnebunească în mod voit. Încearcă să mă împingă dincolo de limită. Probabil speră că o să mă arunc pe geam, doar ca să scap de cât de enervantă e. Atunci, o să-l aibă pe Anderson doar pentru ea.

Ei bine, planul ei malefic nu o să funcționeze. O să rămân calm. O să număr până la zece. Nu o s-o las pe Kate să mă tulbure.

–Saul Anderson e un om de afaceri de modă veche, chiar tu ai spus asta. O să vrea să discute cu un alt bărbat de afaceri, nu cu o persoană pe care o vede ca pe o secretară glorificată.

–Ăsta e cel mai sexist comentariu pe care l-am auzit vreodată. Ești dezgustător!

Calmul îmi zboară pe geam și coboară patruzeci de etaje.

–Nu am spus că eu cred asta, am zis că așa gândește el. Dumnezeule!

Și așa și e. Nu mă interesează ce ai în pantaloni sau ce preferințe ai. Un penis, un vagin sau ambele. Mi-e indiferent. Atât timp cât îți faci treaba bine, asta e tot ce contează. Dar Kate pare hotărâtă să creadă ce e mai rău despre mine.

Îmi trec mâinile prin păr, în încercarea de a mai elibera din frustrarea care mă face să vreau s-o zgudui.

–Uite care e treaba, așa stau lucrurile. Doar dacă te prefaci că anumite prejudecăți nu există nu înseamnă că vor dispărea. Avem șanse mai mari să semnăm cu Anderson dacă vorbesc eu.

–Am spus nu! Nu-mi pasă de ceea ce crezi. În nici un caz!

–Dumnezeule, ești atât de încăpățânată! Ești ca un catâr iritat și la menopauză!

–Sunt încăpățânată? Eu sunt încăpățânată? Poate nu ar trebui să fiu dacă nu ai fi Regele Obsedat de Control.

Are dreptate în privința asta, dar ce pot să spun? Îmi place ca lucrurile să fie făcute cum trebuie – ca mine, adică. Nu o să-mi cer scuze pentru asta. Cu atât mai puțin Domnișoarei Băț-în-Fund!

–Cel puțin, eu știu când să fac un pas în spate, spre deosebire de tine. Tu mergi ca o perfecționistă țâfnoasă care a luat metamfetamină.

De data asta, amândoi suntem în picioare, la mai puțin de treizeci de centimetri unul de celălalt. Când Kate nu poartă tocuri, am un imens avantaj al înălțimii, dar asta nu pare s-o intimideze.

Mă lovește în piept, în timp ce continuă să se certe cu mine.

–Nici măcar nu mă cunoști. Nu sunt țâfnoasă.

–Fii serioasă! În viața mea nu am întâlnit pe cineva care are nevoie de o partidă de sex atât de mult ca tine. Nu știu ce naiba face logodnicul tău cu tine, dar, orice ar fi, nu o face bine.

Deschide gura, sub formă de O, când aude replica despre logodnicul ei. Cu coada ochiului, îi văd mâna ridicându-se, pregătită să mă lovească.

Ca un profesionist, o prind de încheietură înainte să-mi atingă obrazul și îi pun brațul jos.

– Dumnezeule, Kate, pentru o femeie care susține că nu vrea să mi-o tragă, clar ești nerăbdătoare ca relația asta să devină fizică.

Ridică cealaltă mână ca să încerce să mă lovească din cealaltă parte, dar o blochez din nou și acum îi țin ambele mâini la șolduri. Zâmbesc.

– Trebuie să te miști mai bine de atât, scumpo, dacă vrei să mă bați.

– Te urăsc! îmi urlă ea în față.

– Eu te urăsc mai mult! țip eu.

Recunosc, nu e cea mai reușită replică a mea, având în vedere circumstanțele.

– Bine!

E ultimul cuvânt pe care-l spune.

Înainte s-o sărut.

Iar buzele ni se strivesc unele de altele.

7

Am sărutat sute de fete. Ba nu, mii. Îmi amintesc doar câteva. Dar sărutul ăsta e unul pe care nu o să-l uit prea curând.

Are gust de... Dumnezeule, nu am încercat niciodată droguri, dar îmi imaginez că așa te simți când prizezi prima oară cocaină, când încerci heroină. Dă dependență.

Buzele ni se ciocnesc și se mișcă unele peste altele, furioase și rude.

Nu pot să mă opresc din a o atinge. Mâinile mele sunt peste tot: pe fața ei, pe păr, pe spatele ei, pe șolduri. O trag mai aproape, disperat să simt mai mult din ea. Vreau să simtă exact ce efect are asupra mea.

Am nevoie de aer, așa că îmi îndepărtez gura de a ei și-i atac gâtul. Mă ospătez din ea, ca un om înfometat. Și exact asta sunt – flămând după ea. O inhalez, în timp ce ling, sug și mușc pe drumul dintre maxilar și ureche.

Kate scâncește incoerentă, dar mă prind ce vrea să spună. Sunetul sălbatic și sexy al vocii ei mă face să mormăi. Iar parfumul ei. Doamne, miroase a... flori și a zahăr. Ca unul dintre acei trandafiri decorativi de pe un tort.

E afurisit de delicioasă.

Iar mâinile ei nu sunt nici ele cuminți. Mă prind de bicepși, iar căldura lor îmi străpunge cămașa. Mă zgârie pe spate, iar degetele

îi alunecă sub talia pantalonilor, mai întâi mângâind fundul, apoi pipăindu-l.

Mor. Ard. Sângele mi-e un foc lichid, simt că o să izbucnesc în flăcări înainte să ajungem pe canapea. Kate geme, în vreme ce o mușc de lobul urechii și limba îmi dansează pe zona de sub el.

–Drew? Drew, ce facem?

–Nu știu, gem eu. Doar atinge-mă în continuare!

Nu se oprește.

Și mă întorc la gura ei. Îmi strecor limba în ea, alunecând-o pe lângă a ei în același mod în care ard de nerăbdare să-mi alunec penisul în corpul ei umed și primitor. Îi simt șoldurile lipindu-se de ale mele. Orice urmă de sânge din corp îmi merge în jos, făcându-mă mai excitat decât am fost vreodată.

Săptămâni întregi de dorință și frustrare curg prin mine. M-am spălat cu Colgate mult prea mult timp, dar a avut un gust groaznic.

–Știi cât de mult vreau asta? Cât de mult te doresc? Dumnezeule, Kate... am visat la asta, am implorat să se întâmple. Mă faci să... nu pot... să mă mai satur de tine.

Mâinile ei sunt pe pieptul meu acum, frecându-mă, zgâriindu-mă, alunecând în jos, spre abdomen, până când îmi atinge partea din față a pantalonilor, și gem, într-o agonie de plăcere. Înainte să inspir, îmi mângâie penisul prin pantaloni, și mă împing în față. Orice urmă de control și de finețe dispare.

Îmi ridic mâinile la sânii ei, iar ea se arcuiește, ca să-i aducă mai aproape de mine. Îi strâng, iar Kate geme din nou. Îmi plimb degetele peste sfârcurile ei, frustrat de bluza și de sutienul ei. Vreau să mângâi și să ciupesc frumusețile alea, până sunt două vârfuri ascuțite. Gura ei e pe gâtul meu, sărutându-mă, și îmi ridic bărbia.

Niciodată nu am trăit așa ceva. Niciodată nu am fost așa. Niciodată nu am simțit atât de multe pentru o femeie, chiar dacă e un amestec de furie și dorință.

–Drew, Drew, nu pot să fac asta. Îl iubesc pe Billy, gâfâie ea.

Confesiunea ei nu mă afectează așa cum ai crede. În mare parte, pentru că, atunci când a spus-o, avea o mână pe penisul

meu. Acțiunile ei spun exact opusul cuvintelor. Mâini și șolduri care mă trag mai aproape, mă mângâie, imploră pentru mai mult.

–E în regulă, Kate. Nici o problemă. Iubește-l pe Billy! Căsătorește-te cu Billy! Doar, te rog, Dumnezeule, trageți-o cu mine!

Nici măcar nu mai știu ce spun. Nici nu știu dacă are sens. Un singur gând îmi bubuie în cap, ca o melodie primară:

„Mai mult."

Îmi las capul în jos, dorind să-i gust gura din nou. Dar în loc de buze... Îi ating palma. Deschid ochii și-i văd mâna acoperindu-mi gura, blocându-mă. Pieptul ei se înalță și coboară în icnete rapide, sacadate.

Apoi, îi văd ochii și simt că tocmai m-a lovit ceva în piept. Pentru că privirea ei e plină de panică și de confuzie. Încerc să-i spun numele, dar sunetul e înăbușit de mâna ei.

Aud un scâncet în vocea ei când spune:

–Nu pot să fac asta, Drew. Îmi pare rău! Billy... locul ăsta de muncă... asta e viața mea. Toată viața mea. Nu... nu pot să fac așa ceva.

Tremură. Dintr-odată, toată nevoia mea, toată dorința și erecția sunt date laoparte, în spatele dorinței copleșitoare de a o alina. De a-i spune că e în regulă. Că totul o să fie bine.

Orice. O să spun orice, doar să nu-i mai văd expresia aia pe față.

Dar nu-mi dă ocazia. În clipa în care își ia mâna de pe gura mea, o ia la fugă pe ușă. Și pleacă înainte să pot să respir. Ar trebui să mă duc după ea. Ar trebui să-i spun că e în regulă că a pus frână. Că asta nu a schimbat nimic și nici n-o s-o facă. Deși este o mare minciună, și amândoi știm asta, nu-i așa?

Dar nu mă duc după Kate, iar motivul e simplu: Ai încercat să alergi vreodată cu o erecție de toată frumusețea?

Nu?

Ei bine, e aproape imposibil.

Cad pe canapea și îmi las capul pe spate. Mă uit la tavan și îmi frec nasul. Cum e posibil ca o chestie atât de simplă, precum sexul, să devină atât de complicată? Nici eu nu știu.

Dumnezeule, sunt atât de tare! Îmi vine să plâng, trebuie să recunosc. Nu mi-e rușine de asta. Îmi vine să plâng din cauza durerii care pulsează în zona inghinală, care nu o să se bucure de eliberare. Ideea de a ieși și de a găsi o înlocuitoare pentru Kate nici măcar nu-mi trece prin minte. Pentru că penisul meu știe ceea ce creierul abia începe să recunoască.

Nu există nici o înlocuitoare pentru Kate Brooks. Nu pentru mine. Nu acum.

Mă uit în jos, la steagul din poală. Cel care nu dă nici un semn că o să coboare prea curând.

O să fie o noapte foarte, foarte lungă.

8

În ziua următoare, Kate nu vine la birou decât la 11.00. Nu trebuie să-ți mai spun că asta e neobișnuit pentru ea.

Mă evită. Știu asta, pentru că am făcut același lucru de mai multe ori. Mă strecor discret în cealaltă parte a clubului când se întâmplă să recunosc vag vreo participantă la aventurile mele anterioare. Dar să fiu eu cel care e ținta acestui comportament? E nasol.

Nu am privilegiul de a vorbi cu ea până la 14.00, când intră în biroul meu, arătând absolut superb. Are părul prins în ceea ce Alexandra ar numi coc franțuzesc. Poartă o rochie neagră care devine ușor evazată la genunchi, cu tocuri asortate și un pulover negru.

Pune câteva planșe mici pe biroul meu, tabele și grafice micșorate la dimensiunea unui caiet, cum am căzut de acord.

–Bine, ai dreptate. Tu ar trebui să vorbești cu Anderson. Eu o să te ajut.

Vorbește ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Ca și cum nu a tremurat în brațele mele și nu m-a încins cu mâinile ei chiar în biroul ăsta în urmă cu numai câteva ore. E concentrată numai asupra afacerilor. Complet neafectată. Iar asta mă enervează.

Rău de tot.

Indiferența nu e chiar o reacție pe care să fiu obișnuit să o primesc de la femei. Sincer să fiu, e greu de digerat.

Îmi simt maxilarul încleștându-se când îi spun:

–Bun. E cea mai bună strategie.

În caz că nu ți-ai dat seama, nu sunt chiar genul sentimental. Nu sunt genul care vorbește despre sentimentele lui încontinuu, ca un ciudat, și nici genul care meditează. Dar mă așteptam la ceva de la ea. La o recunoaștere a ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, a atracției care încă există între noi. Credeam că ea avea să fie cea care deschide subiectul.

Doar e femeie.

Când nu primesc decât tăcere, nu pot să mă abțin și o fac eu.

–Kate, legat de noaptea trecută...

Mă întrerupe:

–Noaptea trecută a fost o greșeală. Nu o să se mai întâmple.

Știi ceva despre psihologia copiilor? Nu? Atunci, hai să-ți dau o lecție! Dacă îi spui unui copil că nu poate să facă ceva, ghici care e primul lucru pe care va încerca să-l facă în clipa în care nu te uiți? Exact.

Bărbații sunt la fel. Clar o să se întâmple din nou, dar nu e cazul să afle asta în momentul de față.

–În regulă.

–Super.

–Minunat.

–Bine, șoptește ea.

„Bine" e un cuvânt amuzant, nu ți se pare? Nu cred că mai există altul care să spună atât de mult în timp ce spune așa puțin. Câte soții le-au spus soților lor „Sunt bine", când, de fapt, voiau să zică: „Îmi vine să-ți tai testiculele cu un cuțit de măcelar?" Câți bărbați nu le-au spus iubitelor lor „arăți bine", când, de fapt, voiau să spună: „Trebuie să te duci din nou la sală și să te antrenezi – mult". E modul universal de a spune că ne e bine, când, de fapt, e exact opusul.

–Bine, repet eu, în timp ce mă uit la hârtiile de pe birou.

Apoi Kate iese pe ușă, iar eu petrec următoarele zece minute uitându-mă după ea, reamintindu-mi noaptea trecută iar și iar.

„La naiba!"

Exact acolo o să ajung dacă nu mă concentrez și nu-mi revin până diseară la 19.00.

Întâlnirea noastră de afaceri e în plină desfășurare. Deși eu am vorbit cel mai mult, Kate e cea care l-a fermecat complet pe Saul Anderson. Dacă nu aș fi așa iritat, aș recunoaște că se descurcă la întâlnirea asta ca o profesionistă. Dar sunt iritat, așa că nu spun nimănui în afară de tine.

Râde de o poveste pe care Anderson tocmai a spus-o, apoi potențialul client se scuză ca să se ducă la toaletă. Iau o gură de vin, dorindu-mi să fie whisky.

Kate se întoarce spre mine, entuziasmul licărindu-i în ochi.

–Merge foarte bine, nu? Clar e interesat, nu ți se pare?

Ridic din umeri.

–Depinde ce încerci să-i vinzi.

–Ce vrei să spui? E vorba de noi. Propunerea noastră, firma noastră de investiții.

Da, știu, sunt un nemernic.

–Serios? Pentru că pari să-i oferi cu totul altceva.

–Ce încerci să spui?

–Fii serioasă, Kate! Ai fost la Wharton. Cred că înțelegi exact ce spun.

–Am fost foarte profesionistă...

–Ar fi și mai bine dacă ți-ai deschide bluza și ți-ai băga sânii în fața lui.

Replica asta a fost complet gratuită. Și chiar mă gândesc să-mi cer scuze.

Dar, înainte să pot formula cuvintele, un lichid rece ca gheața mi se îmbibă în pantaloni, în zona inghinală. De la paharul de apă pe care Kate tocmai mi l-a turnat în poală.

–Ai înnebunit? șoptesc tăios, în timp ce încerc să nu fac o scenă când sar în picioare și îmi șterg apa de pe pantaloni cu un șervețel.

–E totul bine aici?

E Anderson. S-a întors și se uită de la mine la Kate. Ridic din umeri, iar Kate zâmbește și îi spune:

– Totul e bine.

Din nou cuvântul ăla. Înțelegi ce spun?

– Drew a avut un mic incident cu paharul de apă. Știi cum sunt băieții – nu pot să-i duci nicăieri!

Anderson râde și ia loc, în timp ce eu îmi calculez șansele pentru o achitare. Cea de care o să am nevoie după ce o sugrum pe Kate Brooks.

O oră mai târziu, așteptăm desertul și cafeaua. Kate a plecat de la masă. Mă gândesc că vezica îi era la un pas să i se rupă dacă m-a lăsat singur cu Anderson.

Bărbatul mă analizează o clipă și apoi spune:

– Îmi place ce am văzut în seara asta, Drew. Foarte impresionant.

– Mulțumesc, Saul!

În afaceri, mereu să folosești numele mic. Nu e lipsit de respect, arată că ești un egal, că faci parte din aceeași ligă. Este foarte important.

– Și, bazat pe ce mi-ați arătat, sunt pregătit să dau firmei Evans, Reinhart și Fisher afacerea mea.

Da! Scoate șampania, iubito!

– Sunt încântat să aud asta. Cred că înțelegerea noastră o să fie foarte profitabilă pentru amândoi. Adică, pentru toți.

Nu pot s-o uit pe Kate, nu? De parcă m-ar lăsa!

– Poți să ai încredere completă în Kate și în mine. Nu o să te dezamăgim.

Își ia paharul de cristal.

– În legătură cu asta. Înainte să semnez, am o singură cerință.

Genul ăsta de chestii se întâmplă tot timpul. Nu e mare lucru.

– Spune, Saul! Sunt sigur că-ți putem oferi orice ai nevoie.

– Mă bucur să aud asta. Deci, de ce nu o pui pe frumușica de Kate să vină cu contractele în apartamentul meu, pe la miezul nopții?

Îmi dă cartea lui de vizită, iar eu simt că am un bolovan în stomac.

Îl simți și tu?

– Aici stau. Pune-o să aducă hârtiile... singură.

Știi când, la televizor, e unul dintre momentele alea tensionate, șocante, și nu auzi decât greierii de pe fundal?

Ei bine, *cri-cri*. Ăsta e unul dintre momentele alea.

– Nu sunt sigur că...

– Ba sigur că poți, Drew. Știi cum este. Când un bărbat lucrează până târziu, are nevoie de puțin confort. Ceva care să-i distragă atenția.

„Ce zici de un șut în fund, Saul? Ți-ar distrage atenția?"

– Iar fata asta a ta e o figură. Afacerea mea o să aducă firmei tale milioane de dolari, asta fără să-i includem pe clienții adiționali de care o să ai parte după ce se află că lucrez cu tine. Aș spune că o mică atenție după program e un preț mic de plătit, nu crezi?

Are sens, într-un mod bolnăvicios, pervers, de agresor sexual. Dar crezi că asta contează? În nici un caz. Mă ridic. Mi-e frică de ce o să fac dacă îi mai văd zâmbetul îngâmfat încă un minut.

Arunc o duzină de bancnote pe masă și îi spun:

– Ăsta nu e genul de afaceri pe care îl facem. Dacă asta cauți, Forty-Second Street e la zece blocuri distanță. Nu sunt proxenet, iar Katherine Brooks clar nu e prostituată. Întâlnirea asta a luat sfârșit.

Nu ești mândru de mine? Eu sunt. Deși ce am spus nu a fost deloc satisfăcător, a fost profesionist, demn. Mi-am menținut calmul. Nici măcar nu i-am zis că e un excrement aburind și scârbos. Bravo mie!

Mă duc spre zona barului, în încăperea alăturată. Sunt extrem de furios. Vezi fumul care-mi iese pe urechi? Nu? Evident, nu te uiți destul de bine. Tipul ăsta are ceva tupeu. Să sugereze că tocmai Kate... Kate e mai mult decât o față drăguță. Este genială. Și amuzantă. Și... bine, mă rog, poate nu e drăguță, dar sunt sigur

că ar putea să fie dacă nu m-ar urî. Oricum, merită mai mult respect decât a primit. Mult mai mult.

Și aia e clipa în care o văd trecând de bar, întorcându-se de la baie. Mă vede și vine la mine, cu zâmbetul pe față.

–Deci cum a mers? Vrea să semneze cu noi, nu? Știam eu, Drew! Din clipa în care i-am arătat planșele, am știut că e al nostru. Știu că nu e fost ușor să lucrăm împreună, dar cred că tatăl tău a avut dreptate. Facem o echipă destul de bună, nu-i așa?

Înghit cu noduri. Mă uit în jos, la mâna ei, aflată pe brațul meu, apoi îmi ridic privirea la acei ochi dulci și inocenți. Pur și simplu, nu pot să-i spun.

–Am dat-o-n bară, Kate. Anderson nu e interesat.

–Ce? Cum adică? Ce s-a întâmplat?

Mă uit în jos, la pantofii mei de 900 de dolari.

–Am dat-o-n bară. Putem să plecăm de aici?

Când îmi ridic privirea, fața ei e o mască de compasiune derutată. Eu tocmai i-am spus că am dat-o-n bară cu contractul nostru și pe fața ei nu e nici urmă de furie. Dumnezeule, ce nemernic sunt!

–Lasă-mă să vorbesc cu el, poate am cum să repar situația.

Clatin din cap.

–Nu ai cum.

–Lasă-mă măcar să încerc!

–Kate, stai...

Dar ea a luat-o deja spre masa unde Anderson se află în continuare.

Ai fost vreodată pe autostradă, blocat în trafic? Și, când ajungi în sfârșit în față, constați că blocajul e provocat de un accident? Poate nu e unul rău, poate este doar o ciocnire ușoară, iar mașinile au fost deja mutate într-o parte a drumului? Și tot acel trafic, tot acel timp irosit reprezintă o consecință a faptului că fiecare șofer care trece pe lângă încetinește, ca să se uite mai bine.

E ridicol, nu-i așa? Și juri că, atunci când o să treci pe lângă accident, nu o să te uiți, doar din principiu. Dar, când ajungi

acolo și treci pe lângă ușile îndoite, farurile și barele de protecție lovite, ce faci?

Încetinești și te uiți. Nu vrei s-o faci, dar nu poți să te abții. E morbid. Absurd. Dar asta e natura umană. Când o privesc pe Kate ducându-se la Anderson, mă simt ca și cum aș privi urmările unui accident. Și, oricât de mult îmi doresc, nu pot să-mi mut privirea.

Kate se oprește lângă scaunul lui, cu un zâmbet perfect și profesionist pe buze. Dacă te uiți cu atenție, vezi momentul în care procesează ce îi cere Saul. Vezi cum îi îngheață zâmbetul? Se încruntă ușor, pentru că nu-i vine să creadă ce aude. Iar apoi devine rigidă și nesigură. Ar trebui să-i spună să se ducă naibii? Ar trebui să râdă și să refuze politicos? În timp ce i se învârt rotițele, Anderson își plimbă ușor un deget – vezi mizeria care se prelinge de pe el? – pe brațul ei gol.

Și asta e. Ies din starea de șoc. Văd roșu în fața ochilor. E aprins și intens, un roșu tehnicolor.

Ai văzut vreodată *Poveste de Crăciun?* Îți amintești spre final, când Ralphie îl pune la punct pe bătăuș? Sper că l-ai văzut, pentru că atunci știi exact ce vreau să spun când zic că am să-i ofer nemernicului ăstuia tratamentul dat de Ralphie.

Mă duc și mă așez în fața lui Kate.

– Dacă o mai atingi o dată, o să te arunc pe geam. O să adune bucăți din tine de pe jos zile la rând.

Saul râde. E ca Paznicul Criptei, nu-i așa?

– Calmează-te, fiule!

Fiule? Nemernicul ăsta vorbește serios?

– Știi ceva, Drew? Îmi place de tine!

Chestia *asta* mă sperie al naibii de rău.

– Am nevoie de un bărbat ca tine în jur. De cineva care nu se teme să spună ce gândește. Care să-mi zică părerea lui reală. Se pare că cerința mea nu o să fie îndeplinită, dar, chiar și așa, o să semnez cu tine și firma ta. Ce zici de asta?

Bărbatul se reazemă de scaun și ia o gură de vin. E convins că o să ignor orice a spus sau a făcut doar ca să pun mâna pe banii lui.

–O să spun un mare *nu* ofertei tale, Saul. Vezi tu, avem o politică a companiei cum că nu facem afaceri cu idioți cu penisul flasc, care iau Viagra și care încearcă să-și folosească poziția ca să convingă femeile destul de tinere cât să le fie fiice să se culce cu ei. Du-te și vinde-ți porcăriile în altă parte! Nu semnăm cu tine.

Ne privim fix unul pe altul, ca doi lupi de pe Discovery, iar el spune:

–Gândește-te bine, fiule! Faci o greșeală.

–Cred că singura greșeală pe care am făcut-o a fost că mi-am pierdut timpul cu tine. E ceva ce nu mai am de gând să fac nici măcar pentru o secundă. Am terminat aici. Apoi, mă întorc spre Kate și îi spun încet: Plecăm. Îmi pun mâna pe spatele ei, și ne îndreptăm spre garderobă. Îi țin haina și o ajut să se îmbrace. Îmi pun mâinile pe umerii ei și o întreb: Ești bine?

Nu se uită la mine.

–Sunt bine.

Știm cu toții ce înseamnă asta, nu-i așa?

Pentru mulți bărbați, mașina lor e echivalentul femeii perfecte. Putem s-o construim să arate exact cum vrem, putem să mergem cu viteză și ea nu o să se plângă, apoi putem să o schimbăm cu ușurință când apare un model mai nou și mai tânăr. E relația ideală.

Eu conduc un Aston Martin V12. Nu sunt multe lucruri în lumea asta pe care să le iubesc, dar mașina mea e unul dintre ele. Am cumpărat-o după ce am semnat prima mea afacere. E o frumusețe. E copilul meu. Nu că ți-ai da seama de asta după modul în care conduc în momentul de față. Conduc ca un tip nervos. Țin volanul strâns, cotesc cu viteză, opresc brusc, claxonez la cea mai mică provocare. Nu mă gândesc la modul în care atitudinea mea poate fi interpretată de Kate până când nu-i aud vocea slabă din scaunul pasagerului.

–Îmi pare rău!

Mă uit la ea.

–Pentru ce?

–Nu am vrut să trimit genul ăla de semnale, Drew. Nu m-aș da niciodată la un client. Nu mi-am dat seama că...

Dumnezeule!

De ce fac femeile mereu asta? De ce sunt așa nerăbdătoare să se învinovățească atunci când cineva le tratează ca naiba? Un tip ar prefera să își pună limba pe un grătar încins înainte să admită că a greșit.

Când aveam 16 ani, Matthew ieșea cu Melissa Sayber. Într-o zi, când era la duș, Melissa i-a umblat prin sertarul cu șosete și a găsit bilete de la alte două fete cu care Matthew se culca în aceeași perioadă. A luat-o razna. Dar știi ce? Când Matthew a terminat de vorbit cu ea, după ce a aruncat în toaletă dovezile, nu numai că a convins-o că nu a citit biletele bine, dar ea îi cerea scuze lui pentru că-i scotocise prin lucruri. Incredibil, nu-i așa?

Opresc pe marginea drumului și mă întorc spre ea.

–Ascultă-mă, Kate, nu ai greșit cu nimic!

–Dar ce ai spus tu despre bluza mea... și fața lui...

Super. Acum, crede că ea e vinovată, din cauza a ceea ce i-am spus. Perfect.

–Nu, mă purtam ca un nemernic, nu vorbeam serios. Încercam doar să te enervez. În domeniul ăsta, unii bărbați sunt niște nemernici absoluți. Sunt obișnuiți să obțină orice vor, inclusiv femei.

Nu vreau să văd asemănările dintre Saul Anderson și mine, dar sunt destul de greu de ratat. Când l-am ascultat în seara asta, m-am simțit prost pentru modul în care am tratat-o pe Kate în ultimele săptămâni. Tata voia să o ajut, să fiu mentorul ei, dar eu m-am lăsat condus de penis și de firea mea competitivă.

–Și tu ești o femeie superbă. Nu o să fie ultima oară când se întâmplă așa ceva. Trebuie să ai pielea groasă. Nu poți lăsa pe nimeni să-ți știrbească încrederea. Serios. Ar fi trebuit să avem o victorie.

Kate îmi aruncă un zâmbet.

–Mulțumesc!

Pornesc mașina din nou și conducem în tăcere, până când ea spune:

–Doamne, ce bine mi-ar prinde ceva de băut acum!

Comentariul ei mă derutează. Nu pare să fie ceva tipic pentru Kate. De obicei, e foarte directă. Fără înfloriturI. E genul de fată care rareori bea, nu mănâncă grăsimi și dă cu aspiratorul în spatele canapelei de trei ori pe săptămână. În acel moment, îmi dau seama de faptul că, deși femeia de lângă mine îmi ocupă gândurile, nu știu prea multe despre ea. Nu știu mai multe decât știam când am abordat-o acum câteva săptămâni, la REM.

E un șoc și mai mare când recunosc față de mine însumi că vreau s-o fac.

În acest moment al vieții, ideea mea de a cunoaște o femeie se rezumă la a afla dacă îi place lent și dulce sau tare și murdar. Dedesubt, deasupra sau de la spate. Dar interacțiunile pe care le-am avut cu Kate sunt diferite de cele pe care le-am avut cu oricare altă femeie. Ea e diferită.

E ca un cub Rubik. Atât de frustrant uneori, că îți vine să-l arunci pe geam, dar nu o faci. Nu poți. Simți nevoia să continui, până îl rezolvi.

–Serios? întreb eu.

Kate ridică din umeri.

–Da. Am avut o noapte grea. Câteva săptămâni, de fapt.

Zâmbesc și bag în viteza a cincea.

–Știu locul potrivit.

Nu-ți face griji! Nu am de gând să o îmbuib cu alcool până vrea să se culce cu mine. Dar, dacă se întâmplă să se îmbete și să îmi rupă hainele, pe aleea din spatele barului, nu te aștepta să o opresc.

Lăsând gluma laoparte, ăsta e un nou început pentru mine și Kate. O să fiu gentlemanul perfect. Pe cuvânt de cercetaș!

Dar, pe de altă parte, nu am fost niciodată cercetaș.

9

–Prima oară când te-ai îmbătat?

–La 13 ani. Fix înainte de petrecerea de la școală. Părinții mei erau plecați din oraș, iar tipa cu care mergeam, Jennifer Brewster, credea că e matur să bei vodcă amestecată cu suc de portocale. Dar nu am găsit decât rom. Așa că am băut rom cu suc de portocale. Ne-am vomitat mațele în spatele sălii de sport. Nici în ziua de azi nu pot mirosi rom fără să mi se întoarcă stomacul pe dos. Primul sărut?

–Tommy Wilkens. Clasa a șasea, la film. Și-a pus brațul în jurul meu și și-a băgat limba pe gâtul meu. Habar n-aveam ce se întâmpla.

Jucăm „Prima oară și zece". Pentru cei dintre voi care nu știți jocul ăsta de băut, o să-l explic. O persoană întreabă despre prima oară – prima excursie la Disneyland, prima oară când ai făcut sex, nu contează. Iar cealaltă persoană trebuie să răspundă. Dacă nu a făcut acel lucru încă sau nu vrea să răspundă, trebuie să bea un shot. Apoi, trebuie să-ți spună ceva ce a făcut de cel puțin zece ori. Care din noi a sugerat acest joc? Am ratat deja cinci prime dăți. Habar n-am.

–Prima oară când te-ai îndrăgostit?

Hai șase! Îmi ridic paharul cu vodcă și îl dau pe gât.

Stăm într-un colț întunecat al unui mic bar numit Howie's. Este un loc discret, cam ca Cheers. Patronii sunt relaxați

și de treabă. Nu genul cu figuri și haine de marcă din Manhattan, cu care îmi petrec de obicei nopțile de weekend. Îmi place aici. Mai puțin partea de karaoke. Persoana care a inventat așa ceva e malefică. Ar trebui împușcată între ochi cu un glonț bont.

Kate își înclină capul într-o parte, analizându-mă.

–Nu ai fost niciodată îndrăgostit?

Clatin din cap.

–Iubirea e pentru fraieri, scumpo.

Kate zâmbește.

–Cam cinic, nu? Deci nu crezi că iubirea e reală?

–Nu am spus asta. Părinții mei au un mariaj fericit de treizeci și șase de ani. Sora mea își iubește soțul, iar el o venerează.

–Dar tu nu ai fost niciodată îndrăgostit?

Ridic din umeri.

–Nu văd rostul. E mult de muncă, iar răsplata prea mică. Șansele să rezistați chiar și câțiva ani sunt de cincizeci la sută, în cel mai bun caz. E prea complicat pentru gustul meu.

Prefer situațiile simple și directe. Lucrez, fac sex, mănânc, dorm, duminica merg la prânz la mama și joc baschet cu băieții. E simplu.

Kate se reazemă de spătarul scaunului.

–Mama mea spunea că, dacă nu e dificil, nu merită. În plus, nu te simți singur?

La fix, o tânără voluptuoasă vine la masă și își pune o mână pe umărul meu, băgându-mi decolteul în față.

–Mai ai nevoie de ceva, frumușelule?

Asta i-a cam răspuns lui Kate la întrebare, nu crezi?

–Sigur, draga mea. Poți să ne mai aduci o rundă?

În timp ce chelnerița se îndepărtează, privirea lui Kate se întâlnește cu a mea, înainte ca ea să-și dea ochii peste cap.

–Nu contează! Treci la partea cu zece!

–Am făcut sex cu mai mult de zece femei într-o săptămână.

Cancun. Vacanța de primăvară 2004. Mexicul e grozav.

–Bleah! Asta ar trebui să mă impresioneze?

Zâmbesc mândru de mine.

–Pe majoritatea femeilor le impresionează. Mă aplec în față și îmi cobor vocea, în timp ce îi mângâi degetul mare cu al meu. Dar, pe de altă parte, tu nu ești majoritatea femeilor, nu-i așa?

Își linge buzele, în timp ce mă fixează cu privirea.

–Flirtezi, cumva, cu mine?

–Cu siguranță.

Chelnerița ne aduce băuturile. Îmi trosnesc degetele. E rândul meu. E timpul să devenim... intimi.

–Primul sex oral?

Am încercat. M-am abținut cât de mult am putut, dar om sunt și eu.

Zâmbetul de pe fața lui Kate dispare.

–Ai probleme serioase. Știi asta, nu?

Mă inspir din *Școala de sâmbătă* și spun:

–Haide, Claire, răspunde la o întrebare simplă!

Kate își ia paharul și îl bea dintr-o singură mișcare. Impresionant.

Sunt șocat și îngrozit.

–Nu ai făcut niciodată sex oral?

Doamne, te rog să nu fie una dintre acele femei. Știi la care mă refer – reci, fără spirit de aventură, care nu fac așa ceva. Cele care insistă să facă dragoste, ceea ce înseamnă că fac sex doar în poziția misionarului. Ele sunt motivul pentru care bărbați precum Elliot Spitzer și Bill Clinton au riscat ruinarea carierelor lor politice, fiind disperați după un final fericit.

Tresare când vodca îi arde gâtul.

–Lui Billy nu îi place sexul oral. Nu îi place să îl facă, adică.

Mai mult ca sigur e beată. Kate nu mi-ar fi spus în vecii vecilor așa ceva dacă nu ar fi fost mangă. Ascunde asta bine, nu crezi? Dar tot nu mi-a răspuns la întrebare.

Cât despre logodnicul ei, e un laș. Mama mi-a spus mereu: „Orice persoană cu care merită să faci sex merită să faci asta

bine". Mă rog, nu a folosit chiar cuvintele astea, dar înțelegi tu. Dacă nu sunt nerăbdător să-i fac sex oral unei tipe, atunci nu fac sex cu ea. Îmi pare foarte rău dacă ți se pare vulgar, dar așa stau lucrurile.

Iar acum vorbim despre Kate, ca să ne înțelegem. Aș mânca-o la micul-dejun în fiecare zi a săptămânii și de două ori duminica. Și nu îmi pot imagina un bărbat care să nu fie de acord cu mine.

Billy e un idiot!

–Deci, din moment ce el nu a făcut niciodată... știi tu. Nu consideră că e drept să-i fac eu lui. Așa că nu, niciodată nu am...

Nici măcar nu poate să spună asta. Trebuie s-o ajut.

–Nu l-ai supt? Nu i-ai făcut testiculele și mintea să explodeze?

Își acoperă fața și râde. Sunt destul de sigur că e cel mai adorabil lucru pe care l-am văzut vreodată. Își dă mâinile laoparte de pe față și expiră.

–Mergem mai departe. Partea cu zece în cazul meu. Sunt cu Billy de mai mult de zece ani.

Mă înec cu berea.

–Zece ani?

Încuviințează.

–Aproape unsprezece.

–Deci, ați început să ieșiți când aveai...

–15 ani, da.

Așadar, dacă aud corect, cel mai probabil spune că nici un bărbat nu i-a făcut vreodată sex oral? Nu vreau să insist, dar nu pot să procesez. Asta spune, nu?

Îmi vine să plâng. Ce risipă! Scutiți-l pe tipul care a inventat karaoke, păstrați glonțul pentru iubitul lui Kate.

–De cât timp ești logodită?

–Cam de șapte ani. M-a cerut în săptămâna de dinainte să plec la colegiu.

Cele două propoziții îmi spun exact ce fel de bărbat e ratatul de Billy. E nesigur, gelos, acaparator. Știa că fata asta nu e din liga lui, că are un viitor și cel mai probabil o să-l lase în urmă.

Așa că ce a făcut? A cerut-o în căsătorie, prinzând-o în capcană înainte ca ea să afle că există ceva mai bun.

– De asta inelul este așa... știi... mic. Dar pentru mine nu contează. Billy a muncit șase luni ca să-mi ia inelul ăsta. A curățat mese, a tăiat iarba, s-a spetit muncind. Piatra asta mică înseamnă mai mult pentru mine decât cea mai mare piatră de la Tiffany's.

Iar acele câteva propoziții îmi spun exact ce fel de femeie este Kate Brooks. Multe femei din Manhattan nu sunt pasionate decât de tot ce strălucește – marca mașinii, marca genții, mărimea inelului. Sunt superficiale. Goale. Știu asta, pentru că m-am culcat cu majoritatea. Dar Kate e reală. Onestă. Nu îi pasă decât de calitate, nu de cantitate.

Îmi reamintește de sora mea. Deși am crescut cu mulți bani, Alexandra nu dă două parale pe etichete sau pe ce cred alți oameni. Așa a ajuns cu un tip ca Steven. El și Alexandra au început să iasă în liceu, când el era în anul doi, iar ea – în ultimul. Manevra asta l-a făcut o legendă la St. Mary's Prep. Chiar și azi, numele lui e pomenit cu evlavie pe holurile școlii.

Ce întrebi? Da, am fost la o școală catolică. Ești surprins? Nu ar trebui. Vulgaritatea mea are o anumită aromă religioasă, care poate fi învățată doar de-a lungul unei educații catolice. „Iisuse Hristoase... Sfinte Sisoe... Iisuse, Maria și Iosif... Doamne, Dumnezeule...", iar asta e doar ce am auzit de la preoți. Nu mă pune să încep cu călugărițele!

Deci unde rămăsesem? A, da, la Steven și Alexandra.

Steven nu e cel mai chipeș tip, nici cel mai suav. Nu e un cuceritor, nu a fost niciodată. Deci cum a reușit să pună mâna pe un premiu ca sora mea, întrebi?

Încrederea.

Steven nu a avut niciodată îndoieli în privința lui. Niciodată nu s-a gândit nici măcar pentru o secundă că nu e destul de bun pentru Afurisită. A refuzat să se lase intimidat. Mereu a emanat acea încredere tăcută de care femeile sunt atrase. Pentru că știa

că nimeni nu poate să o iubească pe sora mea ca el. Așa că, atunci când Alexandra a plecat la colegiu, cu câțiva ani înainte ca Steven să poată să i se alăture, și-a făcut griji? În nici un caz. Nu i-a fost frică să-i dea drumul. Pentru că știa cu certitudine absolută că, într-o zi, ea avea să se întoarcă. La el.

Este evident că Billy Nemernicul Warren nu a fost la fel de sigur.

Două ore mai târziu, eu și Kate suntem categoric beți. Ne vezi acolo? Ne holbăm la scenă și sorbim din beri, cu acele priviri încețoșate. Poți să afli multe despre o persoană când e beată, iar despre Kate am învățat o groază de lucruri. Când bea, devine vorbăreață.

Crezi că și țipă? Nu contează, partea aia vine mai târziu.

Orașul natal al lui Kate e Greenville, Ohio. Mama ei încă locuiește acolo și conduce localul cu temă western deținut de familia ei. Pare să fie un loc tipic american. Genul unde localnicii mănâncă micul-dejun înainte de muncă și adolescenții se strâng după un meci de fotbal. Kate a fost chelneriță acolo în timpul liceului. Nu a pomenit însă despre tatăl ei, și nu am întrebat. Și, deși a fost șefă de promoție, Kate a fost un copil sălbatic. Asta explică de ce e așa rezistentă la băutură. Se pare că ea și idiotul și-au petrecut tinerețea intrând prin efracție în zonele amenajate pentru role, după terminarea programului, furând din magazine și cântând împreună într-o trupă.

A, da, așa își câștigă idiotul traiul. E muzician. Știi ce înseamnă asta, nu?

Mda – e șomer.

De ce mai stă Kate cu ratatul ăsta? Asta e întrebarea! Nu sunt un snob. Nu-mi pasă dacă bagi benzină sau ești casier la McDonald's. Dacă ești bărbat, muncești, nu trăiești pe spinarea iubitei tale.

–Karaoke e nasol, bombăn eu, în timp ce travestita blondă de la microfon termină de cântat *I Will Survive*.

Kate își înclină capul într-o parte.

–Ea... el... nu e așa rău.

–Cred că-mi sângerează urechile. Arăt spre celelalte chipuri din jur. Și ei suferă o moarte lentă.

Kate bea din bere.

–E doar cântecul nepotrivit pentru genul ăsta de loc. Cel potrivit i-ar trezi.

–Ești nebună.

Vorbește puțin împleticit.

–Pui pariu că pot să fac asta?

–N-ai cum. Doar dacă ai de gând să faci striptease.

Ăsta ar fi fost un spectacol pentru care aș da ce am mai drag. Îmi ia telefonul de pe masă și clatină din deget.

–Fără poze. Nu vreau să existe dovezi.

După care se ridică și se îndreaptă spre scenă. Auzi bombănelile îndurerate ale celorlalți oameni din bar când începe muzica? Dar, apoi, începe să cânte:

Nu am nici o șansă
Când mă privești așa,
O să fac orice vrei,
Orice pentru tine
Și o să urlu cât mă țin plămânii
O, iubire, ăsta e efectul pe care-l ai asupra mea
Și nu mă deranjează deloc.
Dumnezeule!

Vocea ei e profundă, perfectă și excitantă. Ca o angajată la linia erotică. Vocea îi plutește prin încăpere și mă copleșește, ca un preludiu verbal. Corpul meu reacționează imediat la sunet. Sunt cât se poate de tare.

Știi că nu sunt genul de fată căreia îi pasă să afle
Sau care dă doi bani pe părerea lumii,

Mă implic cu totul, mă țin pe poziții,
Dar, de fiecare dată când ești prin preajmă,
Sunt neajutorată
Iubire, nu am nici o șansă
De fiecare dată când mă privești așa,
Mă îngenunchezi.

Începe să-și unduiască șoldurile în ritm cu muzica, și îmi imaginez cât de minunat ar arăta în genunchi. Nu pot să-mi iau ochii de la ea. E hipnotizantă.

Și mă schimb, niciodată nu am crezut că o să fie așa,
Dar mi-ai arătat o variantă mai bună,
Aș face orice pentru sărutul tău.
De când mă știu, nu am întâlnit
Un bărbat care să însemne totul pentru mine,
Pot să las totul în urmă,
Dar la tine nu pot să renunț.

A captat atenția tuturor din local. Dar ochii ei, ochii aceia uimitori ca din onix, sunt fixați asupra mea. Și mă face să mă simt ca un zeu.

Nu am lăsat niciodată pe cineva să se apropie așa mult,
Distanța mă ține în siguranță și mă face să nu-mi pierd mințile,
Dar acum, că inima mi-e amestecată cu a ta
Și e mai bine decât a fost vreodată, am multe de pierdut,
Dar mult mai multe de câștigat
O, iubire...

Își dă părul pe spate, și mi-o imaginez făcând asta în timp ce mă călărește cu mișcări lungi și puternice. Dumnezeule! Mi-au dansat în poală cele mai bune stripteuze din oraș, și niciodată

nu am terminat în pantaloni. Nici măcar o dată. Dar exact asta o să fac dacă melodia asta nu o să se termine repede.

Mă simt așa neajutorată
Când mă privești așa,
Aș face orice pentru tine
Numai pentru tine.

Barul erupe în strigăte, fluierături și aplauze, în timp ce Kate se dă jos de pe scenă. E ca la un rodeo. Kate zâmbește fericită, în timp ce se îndreaptă spre mine. Mă ridic, iar ea se oprește la doar câțiva centimetri distanță.

Mă privește și ridică dintr-o sprânceană.

–Ți-am spus că pot să îi trezesc.

–A fost... ai fost... ești incredibilă, spun eu încet.

Vreau s-o sărut. Mai mult decât vreau să respir. Imagini cu noaptea trecută îmi apar în minte. Cât de bine a fost s-o țin în brațe. Trebuie s-o sărut. Zâmbetul îi dispare încet de pe față, și știu că și ea are nevoie de asta. Îi dau o șuviță după ureche și mă aplec...

Iar țipătul ascuțit al telefonului ei mobil intervine între noi.

Kate clipește, ca și cum se trezește din transă, și răspunde la telefon.

–A... alo! Tresare și își îndepărtează telefonul de la ureche, ca să ia distanță de vocea care țipă în celălalt capăt. Nu, Billy, nu am uitat. Doar că am avut o seară foarte dificilă. Nu... da... sunt la un bar, Howie's. E pe...

Se uită la telefon pentru o clipă, și bănuiesc că idiotul tocmai i-a închis. Privirea ei e complet trează acum.

–Trebuie să ies. Billy vine să mă ia.

Nu o să fie distractiv? O să-l întâlnesc pe nemernic. O să fie ca Noaptea Ciudaților de la carnaval.

Cât așteptăm afară, pe trotuar, Kate se întoarce spre mine.

–Ce o să-i spunem tatălui tău?

Asta e întrebarea pe care am evitat să mi-o pun toată noaptea. Bătrânul e un tip de treabă și foarte galant. Îmi place să cred că ar fi mândru de mine că am apărat onoarea lui Kate. Dar e și om de afaceri. Iar adevărul este că aș fi putut s-o apăr pe Kate și să semnez în continuare cu Anderson. Asta ar fi trebuit să fac. Asta aș fi făcut dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva în afară de ea.

–O să mă ocup eu de tata.

–Ce? În nici un caz! Suntem o echipă. Amândoi am pierdut acest client.

–Eu sunt cel care i-a ținut morală tipului.

–Iar eu nu te-am oprit. Drew, să știi că apreciez ce ai făcut pentru mine. Vorbesc serios. Ai fost magnific!

Poate e de la vodcă, dar cuvintele ei mă încălzesc.

–Dar nu am nevoie de un cavaler pe cal alb, continuă ea. Sunt fată mare și clar pot să fac față oricărei reacții a tatălui tău. O să vorbim cu el împreună, luni dimineață. De acord?

E clar: Kate e o femeie incredibilă.

–De acord.

În clipa aia, o mașină neagră Thunderbird înaintează cu viteză pe stradă și se oprește în fața noastră. Da, am spus Thunderbird. Foarte potrivită cu anii '80, nu crezi? Un tip de înălțime medie și cu păr șaten-deschis iese din ea.

Mi se pare doar mie sau arată ca un nemernic? Genul de modă veche. Șters.

Se încruntă și o fixează pe Kate cu privirea, înainte să se uite la mine. Apoi pare și mai iritat. Poate idiotul nu e atât de prost pe cât credeam. Recunoaște competiția atunci când îi apare în fața ochilor.

Vine și deschide portiera pasagerului pentru Kate. Aceasta oftează și îmi aruncă un zâmbet rigid. Apoi face doi pași spre mașină și se împiedică din cauza unei denivelări a trotuarului. Mă duc să o prind, dar Puță-Bleagă e mai aproape și mi-o ia înainte. O ține la depărtare, iar furia de pe fața lui se transformă în dezgust.

–Ești beată?

Nu-mi place tonul lui. Cineva trebuie să-l învețe niște maniere.

–Nu începe, Billy! Am avut o noapte proastă, îi spune Kate.

–O noapte proastă? Serios? Ca atunci când ai cel mai mare concert din viața ta și iubita ta nu vine? Atât de proastă, Kate?

Concert? Serios? Tocmai a spus concert? Kate chiar se culcă cu idiotul ăsta? Sigur glumești!

Kate se retrage din strânsoarea lui.

–Știi ce... Începe puternic, apoi se dezumflă. Hai doar să mergem acasă!

Intră în mașină, și Ticălosul trântește ușa în urma ei.

Mă fixează cu privirea, în timp ce ocolește mașina ca să ajungă la locul șoferului.

Kate deschide geamul.

–Noapte bună, Drew! Și mulțumesc... pentru tot!

Îi zâmbesc, în ciuda dorinței din ce în ce mai intense de a-i da una logodnicului ei.

–Oricând.

Și mașina pleacă în trombă. Pentru o clipă, tânjesc după Kate Brooks. Îmi trec o mână peste față, în timp ce aud o voce din spate.

–Bună, frumușelule! Tocmai am terminat tura. Vrei să vii cu mine?

E Fata cu Shoturile. Arată decent. Nimic memorabil, dar e acolo. Și, după ce am văzut-o pe Kate cu tipul ăla lipsit de coloană vertebrală cu care o să se căsătorească, refuz să-mi petrec restul serii singur.

–Sigur, iubire. Stai să opresc un taxi!

E o partidă jalnică. Mic sfat: Dacă stai nemișcată și taci ca un cadavru atunci când un tip ți-o trage, nu o să intri la categoria experiență sexuală spectaculoasă.

Celălalt motiv pentru care partida e jalnică e că nu pot să mi-o scot pe Kate din minte. O tot compar pe Tipa cu Shoturile cu ea și, evident, aceasta iese în dezavantaj.

Crezi că sunt dezgustător pentru că spun asta? Pe bune?! Chiar poți să-mi spui că nu ți l-ai imaginat niciodată pe Brad Pitt în locul soțului tău cu burtă de bere? Asta credeam și eu.

În continuare crezi că sunt un nemernic? Atunci, ai noroc. O să primesc exact ce crezi că merit, și asta curând.

10

Tata nu a fost încântat de modul în care am gestionat situația cu Anderson. Am fost grăbit, neprofesionist, *bla bla bla*. Și, din cauza funcției și a vechimii mele, m-a considerat mai responsabil pentru pierderea unui client decât pe Kate.

Dar faptul că am intrat pentru o vreme pe lista neagră la birou nu m-a afectat atât de tare pe cât credeam că avea s-o facă. În mare parte pentru că nu am nici un regret în privința reacției mele. Dacă ar trebui s-o iau de la capăt, nu aș schimba nimic. Așa că, da, tata era dezamăgit de mine, dar, ca să fiu sincer, când terminase să mă certe, și eu eram destul de dezamăgit de el.

De asemenea, în cele patru săptămâni de după întâlnirea dezastruoasă, lucrurile au continuat să evolueze între mine și Kate. Încă ne contram la muncă, dar erau mai mult lovituri în piept, menite să doară puțin, nu croșee de dreapta în bărbie, menite să ne dărâme. Facem schimb de idei și ne ajutăm. Tata a avut dreptate cel puțin în privința asta. Eu și Kate ne completăm, ne echilibrăm puterile și slăbiciunile.

Undeva de-a lungul timpului, ea a devenit pentru mine mai mult decât două picioare între care vreau să ajung. Mai mult decât niște pantaloni pe care vreau cu disperare să-i dau jos.

Acum, e Kate, o prietenă. O prietenă care-mi face penisul să se întărească de fiecare dată când intră în încăpere, dar presupun că asta e crucea pe care trebuie s-o car. Pentru că, oricât de mult

o doresc și, deși sunt sigur că o parte din ea mă dorește, Kate nu e genul care să-și înșele iubitul.

Cel puțin, nu e genul care să poată trăi cu ea însăși după.

Știu ce te întrebi: „Ce s-a întâmplat?" Cum a ajuns un bărbat tânăr, sigur pe el, chipeș și incredibil de fermecător ca mine plângăciosul răcit și delăsător pe care l-ai întâlnit la început, nu?

Ajungem și acolo, ai încredere în mine!

Ca să-ți schițez toată imaginea, există mai mulți jucători pe care trebuie să-i cunoști în telenovela asta care e viața mea. L-ai văzut pe Nemernicul de Warren. Din păcate, o să se întoarcă mai târziu.

Acum, o să faci cunoștință cu Dee-Dee Warren. E verișoara ticălosului. Dar nu are nici o vină. E și cea mai bună prietenă a lui Kate. O să-ți povestesc.

–Am văzut că vorbeai cu bruneta cu decolteu apetisant. Te-ai dus la ea acasă? mă întreabă Matthew.

Eu, el și Jack luăm prânzul la un local aflat la câteva blocuri depărtare de birou. Vorbim despre cea mai recentă noapte de sâmbătă.

–Nu am ajuns așa departe.

–Ce vrei să spui?

Zâmbesc amintindu-mi cât de exhibiționistă fusese fata.

–Adică, taxiul ăla nu o să mai fie niciodată la fel. Și cred că l-am marcat pe șofer pe viață.

Jack râde.

–Ești un câine, omule!

–Ba nu, am păstrat poziția asta pentru când eram în apartamentul ei.

Nu te mai uita așa la mine! Am vorbit deja despre asta.

Tipi. Sex. Vorbit.

În plus, în ciuda entuziasmului sălbatic al Tipei din Taxi, sexul a fost sub așteptări. Nu a fost nici măcar Colgate. A fost mai degrabă o marcă generică de pastă de dinți, pe care o găsești

în camerele de hotel cu puține stele, și nici măcar numele ei nu ți-l amintești după ce o folosești.

–Bună, Kate, spuse Matthew, uitându-se în spatele meu.

Nu am văzut-o când s-a apropiat de noi.

O să ne oprim aici pentru o clipă. E important.

Vezi privirea aia de pe fața ei? Linia subțire a buzelor? Ridurile de pe frunte? A auzit ce am spus și nu pare prea încântată, nu-i așa? Prima oară am ratat asta, dar ar trebui să-ți notezi. Momentul ăsta o să se întoarcă împotriva mea mai târziu.

Mă întorc spre ea. Expresia de pe fața ei e acum neutră, pasivă.

–Vrei să stai cu noi? o întreb.

–Nu, mulțumesc! Tocmai am terminat să iau prânzul cu o prietenă.

Și prietena ei se apropie. Poartă ghete negre, înalte până la gleznă, un dres negru rupt în locuri strategice de-a lungul picioarelor, o fustă minusculă, un top roz, fără bretele, și un pulover gri scurt, tricotat. Are părul lung, blond-zmeuriu, cu bucle mari, buzele de un roșu strălucitor, iar ochii ei isteți, de culoarea chihlimbarului, ne privesc de sub o perdea de gene dese și închise la culoare.

E... interesantă. Nu aș spune drăguță, dar iese în evidență la capitolul modă sexy de stradă.

–Matthew Fisher, Jack O'Shay, Drew Evans, ea e Dee-Dee Warren.

Când îmi aude numele, Dee-Dee își îndreaptă privirea tăioasă spre mine. Parcă mă analizează. Cam așa s-ar uita un tip la motorul mașinii, chiar înainte să-l desfacă.

–Deci tu ești Drew? Am auzit de tine.

Kate i-a povestit prietenei ei despre mine? Interesant!

–A, da? Ce ai auzit?

Ridică din umeri.

–Aș putea să-ți spun, dar va trebui să te omor. Arată cu degetul spre mine. Continuă să te porți frumos cu Katie a mea – asta dacă vrei să continui să ai testiculele atașate de penis.

Deși tonul ei e relaxat, am impresia că Dee-Dee nu glumește.

Zâmbesc.

–Am încercat să-i arăt cât de drăguț pot să fiu, dar mă tot refuză.

Tânăra râde, apoi Matthew intervine:

–Deci, Dee-Dee... e prescurtare de la ceva? Donna, Deborah?

Kate zâmbește cu subînțeles.

–Delores. E un nume din familie, al bunicii ei. Îl urăște.

Delores îi aruncă o privire tăioasă lui Kate.

Matthew se pune pe agățat și îi spune:

–Delores e un nume superb, pentru o fată superbă. În plus, rimează cu clitoris, și știu cum să mă descurc cu unul. Sunt mare fan.

Delores îi zâmbește ușor lui Matthew și își plimbă un deget peste buza de jos. Apoi se întoarce spre noi și spune:

–Trecând peste asta, eu trebuie să plec la muncă. Mă bucur că v-am cunoscut, băieți!

O îmbrățișează pe Kate și îi face cu ochiul lui Matthew, în timp ce se îndepărtează.

–Trebuie să se întoarcă la muncă? întreb eu. Credeam că cluburile de striptease nu deschid mai devreme de 16.00.

Kate zâmbește.

–Dee nu e stripteuză. Se îmbracă așa doar ca să-i dezorienteze pe oameni, ca să fie șocați când află ce face de fapt.

–Ce face? o întreabă Matthew.

–E om de știință.

–Glumești! exprimă Jack ce gândim toți.

–Mă tem că nu. Delores e chimist. Printre clienții ei se numără și NASA. Laboratorul ei lucrează la îmbunătățirea eficienței combustibilului folosit pentru navele spațiale. Dee-Dee Warren cu acces la substanțe foarte explozibile e ceva la care încerc să nu mă gândesc în fiecare zi, spune ea, cutremurându-se.

–Brooks, trebuie să-mi faci lipeala cu ea. Sunt un tip de treabă. Lasă-mă să-ți scot prietena în oraș! Nu o să regrete, spune Matthew.

Kate se gândește o clipă.

–Bine, sigur. Pari să fii genul lui Dee. Îi dă o carte de vizită. Dar trebuie să te avertizez că e genul de fată care te părăsește și te lasă și cu vânătăi. Dacă vrei să te distrezi o noapte, două, atunci sun-o! Dacă vrei ceva mai profund de atât, aș păstra distanța.

Toți rămânem muți. Apoi, Matthew se ridică de la masă, se duce la Kate și o pupă pe obraz. Dintr-odată, vreau să-i bag mâna pe gât și să-i scot amigdalele.

E greșit?

–Ești noua mea cea mai bună prietenă, îi spune el.

Kate interpretează greșit încruntătura de pe fața mea.

–Nu te bosumfla, Drew! Nu e vina mea că prietenii tăi mă plac mai mult decât pe tine.

Se referă și la Steven. Acum câteva zile, acesta încerca disperat să găsească locul potrivit unde s-o ducă pe Afurisită pentru aniversarea nunții. Se pare că vecina lui Kate lucrează la Chez, cel mai exclusivist restaurant din oraș. A reușit să-i obțină o masă pentru acea seară.

Probabil, în noaptea aia, Alexandra i-a făcut chestii lui Steven pe care nici măcar nu pot să mi le imaginez. Pentru că, de atunci, Steven Reinhart ar fi încântat să ia un glonț pentru Kate Brooks.

–E datorită sânilor, îi spun. Dacă aș avea și eu un decolteu ca al tău, și pe mine m-ar plăcea mai mult.

Acum câteva săptămâni, comentariul ăsta ar fi enervat-o. Acum, doar clatină din cap și râde.

Noaptea de dinainte de Ziua Recunoștinței e, în mod oficial, cea mai importantă noapte a anului din baruri. Toată lumea iese. Toată lumea vrea să se distreze. De obicei, eu, Matthew și Jack începem noaptea la petrecerea de la birou organizată de tatăl meu și apoi o luăm spre cluburi. Asta e tradiția.

Așa că imaginează-ți surprinderea mea când intru în sala mare de conferințe și îl văd pe Matthew cu un braț pe după umerii femeii care e, probabil, partenera lui în acea seară – Delores Warren. De când a întâlnit-o, în urmă cu două săptămâni și jumătate, Matthew

a lipsit de la weekendurile noastre, și încep să bănuiesc de ce. Va trebui să vorbesc cu el mâine.

Lângă ei sunt tatăl meu și Kate.

Și, pentru a doua oară în viața mea, Kate Brooks mă lasă fără aer. Poartă o rochie grena care-i îmbrățișează formele în toate locurile potrivite și pantofi cu toc, care îmi trimit imaginația pe teritoriul eroticului. Părul îi cade pe umeri în valuri largi și strălucitoare. Când merg spre ea, mâna dă să i-l atingă.

Apoi, cineva din mijlocul camerei se apropie, și văd că nu e singură.

„La naiba!"

Toată lumea își aduce partenerul sau partenera la genul ăsta de lucruri. Nu ar trebui să fiu surprins că nemernicul e aici. Își trage de cravata costumului ca un copil de zece ani, simțindu-se, în mod evident, incomod. Ce fraier!

Închid nasturele costumului meu Armani, cu croiala perfectă, și mă îndrept spre ei.

–Drew! strigă tatăl meu.

Deși lucrurile între noi doi au fost tensionate câteva zile, au revenit repede la normal. Niciodată nu poate sta supărat pe mine prea mult.

Uită-te la fața lui! Poți s-o faci?

–Tocmai îi spuneam domnului Warren despre înțelegerea făcută de Kate săptămâna trecută și cât de norocoși suntem că o avem.

Că o avem? Cuvântul „norocos" nu e nici măcar pe aproape.

–Totul e doar o fațadă, o tachinează Delores. Sub costumul ei de corporatistă și fațada de fată bună bate inima unei adevărate rebele. Aș putea să vă spun povești despre Katie care v-ar lăsa mască!

Kate se întoarce fermă spre prietena ei.

–Mulțumesc, Dee, dar te rog să n-o faci!

Pată-de-Spermă zâmbește, o ia pe Kate de mijloc și o sărută pe creștet.

Am nevoie să beau ceva. Sau să lovesc sacul de box. Acum.

Cuvintele îmi zboară din gură ca niște gloanțe bine țintite:

–Așa e. Era o mică delincventă în trecut, nu-i așa, Kate? Tată, ți-a spus că a cântat într-o trupă? Așa te-ai întreținut pe timpul școlii de afaceri, corect? Mă gândesc că e mai bine decât dansul la bară.

Kate se îneacă. Cum sunt un domn, îi dau un șervețel.

–Iar Billy încă face asta. Ești muzician, nu-i așa?

Se uită la mine de parcă aș fi o grămadă de excremente în care tocmai a pășit.

–Așa e.

–Spune-ne, Billy, ești un rocker ca Bret Michaels? Sau mai pe stilul Vanilla Ice?

Vezi cum i se încordează maxilarul? Cum i se micșorează ochii? „Spune ce ai de spus, Maimuță! Chiar te rog!"

–Nici una, nici alta.

–Ce-ar fi să-ți iei acordeonul sau la ce cânți și să urci pe scenă? În încăperea asta sunt mulți bani laolaltă. Poate poți să faci rost de o nuntă la care să cânți. Sau de un *bar mitzvah*.

Aproape am ajuns.

–Nu cânt la genul ăsta de evenimente.

Ăsta ar trebui să fie punctul de pe i.

–Uau, nu credeam că, la cum e economia, săracii fără loc de muncă pot fi așa pretențioși.

–Ascultă-mă, nemernicu...

–Billy, dragule, poți să-mi mai aduci ceva de băut de la bar? Paharul meu e aproape gol.

Kate îl trage de braț, întrerupând ce sunt convins că ar fi fost o replică genială.

Simți sarcasmul?

Apoi se întoarce spre mine, dar nu pare la fel de prietenoasă.

–Drew, tocmai mi-am amintit că am niște documente despre contul Genesis pentru tine. Sunt în biroul meu. Să mergem!

Nu mă mișc. Nu-i răspund. Privirea îmi este în continuare prinsă într-o competiție de holbat cu Rahat-pe-Post-de-Creier.

–E o petrecere, Kate, zice tatăl meu. Ar trebui să lăsați munca pentru luni.

–Nu o să dureze decât un minut, îi spune ea cu zâmbetul pe buze, înainte să mă apuce de braț și să mă tragă într-o parte.

După ce suntem în biroul ei, Kate trântește ușa în spatele nostru. Îmi îndrept mânecile, apoi îi zâmbesc binevoitor.

–Dacă voiai să fii singură cu mine, nu trebuia decât să-mi ceri.

Nu-mi apreciază gluma.

–Ce faci, Drew?

–Ce fac?

–De ce-l insulți pe Billy? Știi cât de greu mi-a fost să-l conving să vină cu mine?

Săracul Billy! Prins într-o încăpere cu niște bancheri de succes.

–Atunci de ce l-ai adus?

–E logodnicul meu.

–E un nemernic.

Mă străpunge cu privirea.

–Eu și Billy am trecut printr-o groază de lucruri împreună. Nu-l cunoști.

–Știu că nu e destul de bun pentru tine. Nici pe departe.

–Te rog, nu mai încerca să-l faci de râs!

–Doar spuneam ce e evident. Dacă adevărul îl face de râs pe iubitul tău, atunci asta e problema lui, nu a mea.

–Ești gelos?

Între noi fie vorba, nu am fost gelos nici măcar o zi în viața mea. Doar pentru că, atunci când îi văd împreună, nu pot să mă hotărăsc dacă-mi vine să vomit sau să-i trag una tipului... ea numește asta gelozie?

–Nu te flata!

–Știu că simți ceva pentru mine, dar...

Stai un pic, hai să o luăm mai ușor, da?

–Simt ceva pentru tine? Îmi pare rău, mâna mea era cumva în chiloții tăi, pe când eram în biroul meu, acum câteva luni? Pentru că-mi amintesc că a fost invers.

Acum e iritată.

–Ești așa un nemernic uneori.

–Atunci, ne potrivim perfect, pentru că, în majoritatea timpului, ești o afurisită de primă clasă.

Focul dansează în ochii ei când ridică paharul pe jumătate plin.

–Să nu îndrăznești! Dacă arunci cu băutura aia în mine, nu sunt responsabil pentru ce o să fac după.

O să-ți dau un minut ca să ghicești ce a făcut...

Da, a aruncat cu băutura în mine.

–La naiba!

Iau șervețelele de pe biroul ei și mă șterg pe față.

–Nu sunt una dintre ușuraticele cu care ești obișnuit. Să nu-mi mai vorbești vreodată așa!

Fața îmi este uscată, dar cămașa și jacheta sunt în continuare ude. Arunc șervețelele pe jos.

–Nu contează. Oricum o să plec, am o întâlnire.

Kate pufnește.

–O întâlnire? O întâlnire nu implică și o conversație? Nu vrei să spui, mai degrabă, că trebuie să ajungi la o partidă rapidă?

O apuc de talie și o trag spre mine. Cu voce joasă, îi spun:

–Partidele mele nu sunt niciodată rapide, ci lungi și riguroase. Și ar trebui să ai grijă, Kate! Acum, tu ești cea care pare geloasă.

Palmele ei sunt lipite de pieptul meu și fața îmi este la numai câțiva centimetri de a ei.

–Nu te suport!

–Sentimentul e reciproc, îi spun rapid.

Apoi, începem din nou. Gura mea și buzele ei sunt lipite, fierbinți și pasionale. Mâinile mele sunt îngropate în părul ei. Mâinile ei mă apucă de cămașă, ținându-mă aproape.

Știu ce gândești. Și, da, se pare că, pentru mine și Kate, certatul e asemănător cu preludiul. Pare să ne încingă pe amândoi. Sper doar că o să apucăm să terminăm înainte să ne omorâm.

Tocmai când începe partea bună, se aude o bătaie la ușă. Kate fie nu aude, fie, ca mine, nu-i pasă.

–Kate? Kate, ești acolo?

Vocea idiotului străpunge dorința care ne-a lipit unul de altul. Kate se retrage. Mă privește o clipă. În ochi i se citește vinovăția, iar degetele i se odihnesc pe buzele pe care tocmai le-am gustat.

Știi ce? La naiba cu asta! Ți se pare că sunt un afurisit de yoyo? Nu mă joc cu oamenii și nu apreciez ca ei să se joace cu mine. Dacă Kate nu se poate hotărî ce vrea, o să decid eu pentru ea. M-am săturat.

Mă duc la ușă și o deschid larg, făcându-i loc idiotului să intre.

Apoi, zâmbesc.

–Poți să o iei acum. Eu am terminat.

Nici măcar nu-mi trece prin cap să mă uit în urmă când ies.

11

Ziua Recunoștinței e organizată în fiecare an la casa de la țară a părinților mei. Mereu e o reuniune restrânsă de familie. Participă, evident, părinții mei. L-ai cunoscut deja pe tata. Mama e o versiune mai în vârstă și mai scundă a Alexandrei. În ciuda tuturor crezurilor ei feministe puternice – a fost o avocată de succes înainte să o fure maternitatea –, îi place să se joace de-a casnica fericită. După ce ea și tata s-au bucurat de succes financiar, și-a dedicat timpul ajutând numeroase organizații caritabile. Asta face și acum în cea mai mare parte a timpului, după ce eu și Alexandra am plecat din cuib.

Apoi, mai e George Reinhart, tatăl lui Steven. Imaginează-ți-l pe Steven peste treizeci de ani, cu păr rărit și riduri laba gâștei. Doamna Reinhart a murit când eram adolescenți. Din câte știu, George nu a mai ieșit nici măcar la o întâlnire de atunci. Își petrece mult timp la muncă, ocupându-se în tăcere de numere în biroul lui. E un tip grozav.

Și asta ne duce la familia Fisher, părinții lui Matthew. Abia aștept să-i vezi. Sunt distractivi. Frank și Estelle Fisher sunt cei mai liniștiți oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

Sunt aproape catatonici.

Imaginează-ți-i pe Ward și June Cleaver după ce au fumat foarte multă marijuana. Ăștia sunt Frank și Estelle. Ai crede că părinții lui Matthew sunt ceva mai nevrotici, nu? Teoria mea

e că l-au născut pe Matthew mai târziu, și cred că le-a supt toată energia pe care o mai aveau, ca un parazit.

Eu, Matthew, Steven și Alexandra suntem cireașa de pe tort.

A, și, bineînțeles, cealaltă femeie din viața mea. Nu-mi vine să cred că nu am mai menționat-o. E singura persoană de sex feminin care îmi are inima pe tavă cu adevărat. Sunt sclavul ei. Ea cere, eu execut.

Cu mare plăcere.

Numele ei e Mackenzie. Are părul blond și lung și cei mai mari ochi albaștri care s-au pomenit vreodată. Are aproape patru ani. O vezi? În celălalt capăt al balansoarului pe care stau.

–Deci, Mackenzie, te-ai hotărât ce vrei să fii când o să crești?

–Da, vreau să fiu o prințesă. Și vreau să mă căsătoresc cu un prinț și să trăiesc într-un castel.

Trebuie să vorbesc cu sora mea. Disney-ul e periculos. Spală copiii pe creier, dacă mă întrebi.

–Sau poți să te ocupi de imobiliare. Atunci, o să poți să cumperi castelul singură și nu o să ai nevoie de prinț.

Crede că sunt amuzant. Râde.

–Unchiule Drew, cum o să am un copil dacă nu am un prinț?

„O, Dumnezeule!"

–Ai destul timp pentru copii. După ce-ți iei masterul în afaceri sau diploma medicală. Sau poți să fii un CEO și să deschizi o grădiniță la biroul tău. Atunci, o să poți să-ți iei copiii cu tine în fiecare zi.

–Mama nu se duce la birou.

–Mama s-a subestimat, draga mea.

Sora mea era o avocată genială. Ar fi putut să ajungă până la Curtea Supremă. Serios, chiar atât de bună e!

Alexandra a lucrat pe tot parcursul sarcinii și avea pregătită o bonă. Apoi, a ținut-o pe Mackenzie în brațe pentru prima oară. În aceeași zi, i-a spus bonei că nu va mai fi nevoie de serviciile ei. Nu o învinovățesc. Nu-mi pot imagina o muncă mai importantă

decât să mă asigur că nepoata mea perfectă va creşte fericită şi sănătoasă.

–Unchiule Drew?

–Da?

–O să mori singur?

Zâmbesc.

–Nu am de gând să mor mult timp de acum încolo, scumpete.

–Mama spune că o să mori singur. I-a zis lui tati că o să mori şi o să treacă zile întregi până când menajera îţi va găsi cadavrul putrezit.

Minunat! Mulţumesc, Alexandra.

–Ce e un cadavru, unchiule Drew?

Uau!

Sunt salvat de la a răspunde când văd că Matthew coboară în curte.

–Hei, scumpete, ia uite cine e aici!

Sare de pe balansoar şi se aruncă în braţele deschise ale lui Matthew.

Înainte să întrebi, răspunsul e nu. Când o să crească, scumpetea mea nu o să se cupleze niciodată cu un tip ca mine. E prea isteaţă pentru asta. O să mă asigur de acest lucru. Bănuiesc că asta mă face ipocrit, nu? E în regulă, pot să trăiesc liniştit cu asta.

Matthew o pune pe Mackenzie jos şi vine la mine.

–Salut!

–Ce mai faci?

–Ai plecat devreme aseară? mă întreabă. Nu te-ai mai întors la petrecere.

Ridic din umeri.

–Mintea mi-era în altă parte. M-am dus la sală şi, după, la culcare.

Adevărul e că am petrecut trei ore lovind cu putere un sac de box imaginându-mi că era faţa lui Billy Warren.

–Ai stat cu tipa aia, Delores?

Încuviinţează.

–Cu ea, Kate și Billy.

Clatin din cap.

–Tipul ăla e un nemernic.

Mackenzie vine la noi și întinde un borcan pe jumătate plin cu bancnote de dolari. Pun un dolar în el.

–Nu e așa rău.

–Idioții mă enervează.

Mackenzie ridică borcanul din nou și pun un alt dolar.

Care e treaba cu borcanul?

A fost inventat de sora mea, care are impresia că limbajul meu e prea dur pentru copilul ei. E Borcanul Cuvintelor Urâte. De fiecare dată când cineva – de obicei, eu – înjură, trebuie să plătească un dolar. În ritmul ăsta, ce se strânge o s-o susțină pe Mackenzie pe timpul colegiului.

–Deci care e treaba cu tine și cu Delores?

El zâmbește.

–Ne petrecem timpul împreună. E de treabă.

De obicei, Matthew e mai darnic cu detaliile. Nu e ca și cum aș trăi din poveștile lui, dar trebuie să înțelegi că eu și Matthew suntem prieteni de la naștere. Asta înseamnă că am împărtășit și am discutat despre fiecare sărut, fiecare sân, fiecare sex oral, fiecare ejaculare și fiecare partidă.

Iar acum, mă ține la distanță. Care e treaba cu asta?

–Presupun că i-ai tras-o?

Se încruntă.

–Lucrurile nu stau așa, Drew.

Sunt confuz.

–Atunci cum stau, Matthew? Nu am mai stat împreună de două săptămâni. Pot să înțeleg că ești controlat de o păsărică și nu mai ieși în oraș dacă ți-o tragi cu ea. Dar, dacă nu, care e treaba?

Matthew zâmbește nostalgic, ca și cum își amintește un moment fericit.

–E... diferită. Mi-e greu să-ți explic. Vorbim, înțelegi ce spun? Și mereu mă gândesc la ea. În clipa în care o las acasă, abia aștept s-o văd din nou. Mă... uimește. Mi-aș dori să știi ce vreau să spun.

Iar partea înfricoșătoare e că știu *exact* ce vrea să spună.

–Te afli pe un teren periculos, omule. Văd prin ce trece Steven. Drumul ăsta duce în Partea Întunecată. Mereu am spus că nu o să ajungem acolo. Ești sigur?

Matthew zâmbește și, cu cea mai bună voce de Darth Vader, îmi spune:

–Nu știi puterea Părții Întunecate.

E ora cinei. Mama face un spectacol mare cu adusul curcanului, și toată lumea scoate diverse exclamații înainte ca tata să-l taie. Exact. Afurisitul de Norman Rockwell nu se compară cu noi!

În timp ce castroanele sunt trecute dintr-o mână într-alta și farfuriile umplute, mama spune:

–Drew, dragule, o să-ți pregătesc o pungă cu ce rămâne. Nici nu vreau să mă gândesc ce mănânci în apartamentul ăla, cum nu ai pe nimeni care să-ți pregătească o masă decentă. Și o să pun data pe recipiente, ca să știi când să le arunci. Ultima oară când m-am uitat în frigiderul tău, era ca și cum un experiment științific era în plină desfășurare acolo.

Da, mami mă iubește. Ți-am spus asta.

–Mulțumesc, mamă!

Matthew și Steven scot zgomote ca de pupat, spre mine. Cu ambele mâini, le arăt degetul mijlociu. Lângă mine, o văd pe Mackenzie uitându-se la degetele ei, încercând să imite mișcarea. Îmi pun repede mâna peste a ei și clatin din cap. Îi arăt în schimb salutul vulcanian al lui Spock.

După ce spunem rugăciunea, zic:

–Cred că Mackenzie ar trebui să vină să stea cu mine.

Nimeni nu reacționează. Nimeni nu-și ridică privirea. Nimeni nu se oprește. Am sugerat asta de mai multe ori de când s-a născut nepoata mea.

–Curcanul e delicios, spune Alexandra. Foarte suculent.

–Mulțumesc, draga mea!

–Alo? Vorbesc serios. Are nevoie de un model feminin pozitiv.

Asta atrage atenția Afurisitei.

–Și eu ce naiba sunt?

Mackenzie împinge borcanul spre mama ei, în care aterizează un dolar. Acum, deja toți venim cu bancnote mici la masă.

–Ești o mamă care stă acasă. Ceea ce e de apreciat, nu mă înțelege greșit. Dar ar trebui să vadă și femei de carieră. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu o lăsa să se uite la *Cenușăreasa*. Ce fel de exemplu e ăsta? O aeriană care nici măcar nu-și amintește unde și-a lăsat afurisitul de pantof, așa că trebuie să aștepte un idiot cu colanți să i-l aducă? Să fim serioși!

Nu știu sigur cât datorez după micul discurs. Îi dau lui Mackenzie o bancnotă de zece. Ți-am spus că borcanul ăsta o s-o susțină la colegiu? Adică, la școala de drept? În scurt timp, o să trebuiască să merg la un bancomat.

Steven intervine:

–Cred că Alexandra e modelul perfect pentru fiica noastră. Nu e nimeni mai bun.

Steven e un bărbat învins, iar Matthew vrea să se alăture clubului lui.

Ireal.

Alexandra îi zâmbește.

–Mulțumesc, dragule!

–Cu plăcere, draga mea!

Eu și Matthew începem să tușim.

–Ești pierdut.

Mackenzie ne privește cu suspiciune. Nu e sigură dacă ar trebui să-i dăm bani sau nu.

Alexandra se încruntă.

–Ar trebui s-o duc la birou cu mine, zic eu. Ar trebui s-o cunoască pe Kate, nu crezi, tată?

–Cine e Kate? întreabă mama repede.

Tata răspunde printre înghițituri:

–Katherine Brooks, noua angajată. O fată genială. Și temperamentală. I-a dat ceva emoții lui Drew când a început.

Mama mă privește cu speranță în ochi. Așa cum Paula Deen se uită la un borcan cu untură, imaginându-și ce delicatese urmează să pregătească.

–Ei bine, această Kate pare o tânără minunată, Drew. Poate ar trebui să o inviți la cină cu noi.

Îmi dau ochii peste cap.

–Lucrăm împreună, mamă. E logodită. Cu un idiot, dar asta e altă treabă.

Încă un dolar pierdut.

Sora mea intervine:

–Cred că mama e doar surprinsă că îi spui pe nume unei femei. De obicei, e „chelnerița cu fund frumos" sau „blonda cu sâni mari".

Deși observația ei e corectă, o ignor.

–Ideea e că e un exemplu grozav pentru Mackenzie pentru câte poate realiza o femeie. În ciuda gustului ei oribil când vine vorba despre bărbați. Aș fi... Cred că toți am fi foarte mândri dacă ar ajunge pe jumătate cât e Kate de profesionistă.

Alexandra pare surprinsă de afirmația mea, apoi îmi zâmbește cu căldură.

–Eu și Mackenzie putem să venim în oraș săptămâna viitoare. O să luăm prânzul împreună și o s-o întâlnim pe strălucita Kate Brooks.

Mâncăm în tăcere câteva minute, apoi Alexandra spune:

–Apropo, Matthew, poți să mă însoțești la o cină caritabilă în a doua sâmbătă din decembrie? Steven o să fie plecat din oraș. Se uită la mine. L-aș ruga pe dragul meu frate, dar toți știm că-și petrece nopțile de sâmbătă cu desfrâna... – se uită la fiica ei –, cu tinere indezirabile.

Înainte ca Matthew să răspundă, Mackenzie își dă cu părerea:

–Mamă, nu cred că unchiul Matthew poate să vină. E prea ocupat să fie controlat de o păsărică. Tati, cum vine asta?

În clipa în care cuvintele îi părăsesc buzele angelice, se pornește o reacție în lanț groaznică: Matthew se înecă cu măslina neagră

pe care o mânca, aceasta îi zboară din gură și îl lovește pe Steven direct în ochi.

Steven se apleacă, își ține mâna la ochi și țipă:

–Sunt lovit! Sunt lovit!

Apoi se plânge că sarea din măslină îi afectează corneea.

Tata începe să tușească. George se ridică și începe să-l bată pe spate, în timp ce întreabă dacă ar trebui să facă manevra Heimlich.

Estelle își răstoarnă paharul cu vin roșu, care se îmbibă rapid în fața de masă din dantelă a mamei. Aceasta nu se grăbește să curețe mizeria, doar se plânge:

–Dumnezeule! Dumnezeule!

Mama aleargă prin sufragerie, ca o găină cu capul tăiat. Caută șervețele din hârtie ca să șteargă pata, în timp ce o asigură pe Estelle că totul e în regulă.

Și Frank... ei bine, Frank continuă să mănânce.

În timp ce haosul se desfășoară în jurul nostru, privirea tăioasă a Alexandrei nu se mișcă de la Matthew și de la mine. După ce se agită mai puțin de treizeci de secunde, Matthew cedează.

–Nu eu am zis asta, Alexandra. Îți jur pe Dumnezeu că nu eu!

„La naiba!"

Mulțumesc, Matthew. Bine că m-ai dat de gol. Reamintește-mi să nu merg niciodată la război cu tine pe post de sprijin.

Dar, când privirea Afurisitei se îndreaptă fix spre mine, îl iert. Simt că, dintr-o clipă în alta, o să fiu redus la un morman de cenușă. Îi arunc cel mai dulce zâmbet frățesc de care sunt capabil.

Uită-te și tu! Funcționează?

Sunt mort.

Vezi tu, trebuie să știi un lucru despre Justiția Afurisitei. E rapidă și crudă. Nu știi când te lovește, nu poți decât să fii sigur că o să vină. Și, când o s-o facă, o să fie dureroasă. Foarte, foarte dureroasă.

12

Luni dimineață, sunt în sala de conferințe și aștept să înceapă ședința. Toată lumea e aici, cu excepția lui Kate. Tata se uită la ceas. Are un meci de golf în dimineața asta, și știu că e nerăbdător să ajungă acolo. Mă scarpin în spatele urechii.

„Unde naiba e?"

Într-un final, Kate dă buzna înăuntru, cu haina în continuare pe ea și câteva dosare căzându-i din mână. Arată... groaznic. Adică, e frumoasă, mereu e frumoasă. Dar ascultă pe cineva care a analizat-o îndeaproape – Kate are o zi proastă. Vezi cât de palidă e? Și când naiba i s-au strecurat cearcănele alea sub ochi? Părul îi este prins într-un coc dezordonat, care ar fi extrem de sexy, dacă nu ar părea așa... bolnavă.

Îi zâmbește agitată lui tata.

– Îmi pare rău, domnule Evans! Am avut o dimineață de pomină.

– Nici o problemă, Kate. Acum începem.

În timp ce tata ne informează de ultimele noutăți, nu îmi iau ochii de la ea. Nu se uită la mine nici măcar o dată.

– Kate, ai prognoza pentru Pharmatab?

E afacerea despre care tata vorbea cu boul ăla la petrecerea de la birou. Cea pe care Kate a semnat-o săptămâna trecută. Își ridică privirea – și seamănă și mai mult cu o căprioară în lumina farurilor.

Nu le are.

–Sunt... hmm...

Mă aplec și spun:

–Le am eu. Kate mi le-a dat săptămâna trecută, să mă uit peste ele. Dar le-am lăsat pe birou, acasă. O să ți le aduc eu cât mai repede, tată.

Tata încuviințează, iar Kate închide ochii, ușurată.

După ce ședința se termină, lumea începe să plece, iar eu mă duc lângă Kate.

–Hei!

Ea se uită la dosarele din mâini și își aranjează haina de pe braț.

–Mulțumesc pentru ce ai făcut, Drew! A fost foarte drăguț din partea ta.

Știu ce am spus alaltăieri, cum că am terminat-o cu ea. Nu am vorbit serios. Vorbeam aiurea, încercam să scap de frustrarea sexuală. Știi asta. Crezi că și Kate știe? Crezi că îi pasă?

–Din când în când, mai trebuie să fac și ceva drăguț. Doar ca să te surprind.

Îi arunc un zâmbet la care nu-mi răspunde.

Încă nu s-a uitat la mine. Care e problema? Inima începe să-mi bată cu putere, în timp ce trec în revistă toate posibilitățile. E bolnavă? S-a întâmplat ceva cu mama ei? A fost jefuită în metrou?

Dumnezeule!

Kate merge în biroul ei și închide ușile, lăsându-mă afară. Aici, ies bărbații pe minus. Când Dumnezeu i-a dat Evei coasta în plus, ar fi trebuit să ne dea și nouă ceva, cum ar fi telepatie.

Odată, am auzit-o pe mama spunându-i tatălui meu că nu ar trebui să-i explice de ce e supărată. Că, dacă nu știa deja cu ce a greșit, atunci nu-i părea rău cu adevărat. Ce înseamnă asta? Am o veste pentru voi, doamnelor: Nu putem să vă citim gândurile. Și, sincer să fiu, nici nu cred că aș vrea s-o fac. Mintea femeilor e un loc înfricoșător.

Noi, bărbații, nu lăsăm loc pentru dubii: „Ești un idiot", „Te-ai culcat cu iubita mea", „Mi-ai omorât câinele", „Te urăsc". Direct. Clar. Ar trebui să încercați și voi, fetelor, asta uneori. Am fi cu un pas mai aproape de pacea mondială.

Mă îndepărtez de ușa lui Kate. Se pare că nu o să aflu prea curând ce e în neregulă cu ea.

Mai târziu, stau într-o cafenea cu Matthew și nu-mi mănânc sendvișul.

–Deci Alexandra a vorbit cu tine?

Se referă la masacrul de Ziua Recunoștinței, în caz c-ai uitat. Încuviințez.

–M-a sunat ieri. Se pare că m-am oferit să fiu voluntar luna viitoare la Societatea de Geriatrie din Manhattan.

–Ar fi putut să fie mai rău.

–Nu chiar. Îți amintești de mătușa Bernadette a lui Steven?

Femeile în vârstă mă plac. Și nu ca să mă piște de obraji și să mă mângâie pe cap. Ci ca să mă mângâie pe fund, să-mi frece penisul și să le împing căruciorul în debara, ca să facem treburi murdare.

E al naibii de înfricoșător.

Matthew râde acum cu lacrimi. Mulțumesc pentru înțelegere, omule.

Se aude clopoțelul de deasupra ușii. Îmi ridic privirea și decid că poate Dumnezeu nu mă urăște. Pentru că Billy Idiotul Warren tocmai a intrat. În orice alt moment, fața lui mi-ar afecta buna dispoziție. Dar, în clipa asta, e exact idiotul pe care aveam nevoie să-l văd. O să mă port frumos.

Mă apropii de el.

–Salut, omule!

Își dă ochii peste cap.

–Ce vrei?

–Billy, mă întrebam dacă totul e în regulă cu Kate.

Acesta mârâie.

–Kate nu e treaba ta.

Rog să se noteze că încerc, dar el se poartă ca un nemernic. De ce nu sunt surprins?

–Înțeleg ce spui. Dar de dimineață nu arăta prea bine. Știi de ce?

–Kate e fată mare. Poate să aibă grijă de ea. Mereu o face.

–Despre ce vorbești?

Apoi mă lovește o revelație, ca o găleată de Gatorade rece după un meci de fotbal.

–I-ai făcut ceva?

Nu-mi răspunde. Se uită în jos. Ăsta e singurul răspuns de care am nevoie. Îl prind de partea din față a cămășii și îl trag în sus repede. O secundă mai târziu, Matthew îmi spune să mă calmez. Îl scutur pe nemernic puțin.

–Ți-am pus o întrebare, idiotule! I-ai făcut ceva lui Kate?

Îmi spune să-mi iau mâinile de pe el, iar eu îl scutur și mai tare.

–Răspunde-mi!

–Ne-am despărțit! Ne-am despărțit, da?

Vrea să spună că *el* s-a despărțit de ea.

Îmi dă mâinile laoparte și mă împinge. Îl las. Își aranjează cămașa și mă fixează cu privirea. Dar eu doar stau acolo, uimit. Mă împunge cu degetul în piept.

–Am plecat de aici. Dacă-ți mai pui vreodată mâinile pe mine, o să te las lat, ticălosule!

După care pleacă. Matthew se uită la el, apoi întreabă:

–Drew, ce naiba a fost asta?

Zece ani, aproape unsprezece. L-a iubit. Asta a spus Kate. *Zece afurisiți de ani*. Iar el a părăsit-o.

La naiba!

–Trebuie să plec.

–Dar nu ți-ai terminat sendvișul.

Mâncarea e importantă pentru Matthew.

–Tu ai terminat. Trebuie să mă întorc la birou.

Ies în fugă pe ușă ca să...

Ei bine, știi unde mă duc.

Ușa biroului ei e în continuare închisă, dar nu bat. Intru încet. Kate stă la birou. Plânge.

Ai fost lovit vreodată în stomac de un cal?

Nici eu, dar acum știu cum e.

Pare așa mică în spatele biroului. Tânără, vulnerabilă și... pierdută. Vocea mea e blândă și grijulie.

–Bună.

Kate se uită la mine, surprinsă, apoi tușește și se șterge pe față. Încearcă să-și recapete controlul.

–De ce ai nevoie, Drew?

Nu vreau s-o fac să se simtă stânjenită, așa că mă prefac că nu observ lacrimile de pe obraji.

–Căutam dosarul ăla... Încet, mă apropii de ea. Ai... ceva în ochi?

Kate îmi cântă în strună și se șterge din nou la ochi.

–Da, o geană sau ceva.

–Vrei să verific? Genele alea pot fi periculoase dacă nu ești atentă.

Pentru prima oară pe ziua de azi, privirea ei o întâlnește pe a mea. Ochii ei sunt ca două piscine care strălucesc.

–Bine.

Kate se ridică, și o ghidez spre fereastră. Îmi pun mâinile pe obrajii ei, ținând-o încet de față. De fața ei presărată cu lacrimi.

Niciodată nu am vrut să rănesc pe cineva atât de mult pe cât vreau să-l rănesc pe Billy Warren în momentul ăsta. Și sunt destul de sigur că pot să-l conving pe Matthew să îngropăm în curte ce rămâne din el.

Îi șterg lacrimile cu degetul mare.

–Gata, am luat-o!

Kate zâmbește, în timp ce-i apar și mai multe lacrimi.

–Mulțumesc!

M-am săturat să mă tot prefac. O trag aproape. Mă lasă. Îmi pun brațul în jurul ei și o mângâi pe păr.

–Vrei să vorbesc cu el? A fost din cauza mea?

Nu cred că dobitocul a fost fericit când ne-a găsit în biroul lui Kate, săptămâna trecută, când ea arăta de parcă tocmai și-o trăsese. Și nu, nu am înnebunit. Ultimul lucru pe care vreau

să-l fac e să o ajut să se împace cu nemernicul ăla, dar, la naiba, femeia asta mă termină!

Cu fiecare lacrimă care îi curge pe obraz.

Kate îmi râde în piept. Sunetul pare plin de amărăciune.

–A fost din cauza mea. Kate mă privește și zâmbește tristă. Nu sunt aceeași fată de care s-a îndrăgostit.

Probabil a fost greu pentru ea să audă aceste cuvinte. E cel mai vechi truc folosit de bărbați. Aruncatul vinei: „Nu e vina mea, iubito, ci a ta".

Kate clatină din cap.

–Și-a luat toate lucrurile și a plecat sâmbătă. A spus că e cel mai bine așa. O să stea cu Dee-Dee până o să-și găsească un loc. Se întoarce spre ferestre pentru o clipă, apoi oftează deprimată. Cred că trebuia să mă aștept la asta. Nu a fost chiar un șoc. Atâta vreme m-am concentrat numai asupra școlii, apoi... a muncii. Restul lucrurilor au fost pe plan secundar. Nu am mai... nu am mai putut să-i dau ce voia. Billy m-a ținut de mână în ziua când l-am îngropat pe tata. M-a învățat să conduc o mașină cu cutie de viteze manuală și m-a convins că sunt destul de bună să cânt în fața oamenilor. Billy m-a ajutat să-mi completez cererea pentru colegiu și a deschis scrisoarea de acceptare pentru mine, fiindcă eram prea emoționată ca s-o citesc. Când eram la masterat, a avut trei locuri de muncă, ca eu să nu fiu nevoită să lucrez. Billy a fost acolo când am absolvit și a venit cu mine când am vrut să mă mut în New York. Mereu a fost o parte așa importantă din viața mea. Nu știu cine o să fiu fără el.

„Femeile!" Fără supărare. Dar oare este, măcar, conștientă de ceea ce a zis? Astea sunt toate realizările ei. Obstacole cu care s-a confruntat. Idiotul doar a fost lângă ea în tot timpul ăsta. În fundal. Ca tapetul. Poți oricând să schimbi culoarea pereților și poate arată diferit, dar camera e aceeași.

–Știu cine o să fii: Kate Brooks, bancher de investiții. Ești isteață și amuzantă, încăpățânată, superbă și perfectă. Și o să fii perfectă și fără el.

Ne privim pentru un minut, apoi o țin strâns la piept, până i se opresc lacrimile. Vocea îi este înfundată când șoptește:

–Mulțumesc, Drew!

–Oricând.

Abia în noaptea aia, când mă bag în patul rece, înțeleg pe deplin consecințele evenimentelor de azi.

Apropo, dorm gol. Ar trebui să încerci și tu. Dacă nu ai dormit fără haine până acum, nu ai trăit. Dar asta nu contează.

Ce nu am realizat până acum e că, o, da, Kate Brooks e singură. Liberă. Disponibilă. Singurul obstacol real dintre mine, ea și canapeaua din biroul meu tocmai a fost distrus. La naiba! Probabil asta a simțit Superman când s-a întors în timp și a tras-o pe Lois afară din mașina aia. E o reluare. O a doua șansă. Reîncepe decolarea.

Îmi pun mâinile la ceafă și mă așez comod pe perne, cu cel mai mare și mai luminos zâmbet pe care l-ai văzut vreodată, nerăbdător pentru ziua de mâine.

Au trecut patru zile de când Cretinul s-a despărțit de Kate. În ziua următoare, părea să fie mai în apele ei. Părea să fi trecut peste despărțire. Dar Mackenzie a răcit, așa că Alexandra a trebuit să reprogrameze prânzul pentru săptămâna viitoare. La ce săptămână a avut Kate, a fost, probabil, cel mai bine.

A, da. Mai trebuie să afli un detaliu: nu am mai făcut sex de douăsprezece zile.

„Douăsprezece zile."

Două sute optzeci și opt de ore fără sex. Nu pot să calculez minutele, e prea deprimant. Îți amintești cum munca multă, fără distracție, îl face pe Drew să fie plictisitor? Ei bine, în clipa asta, Drew e un afurisit de psihopat, OK?

Poate pentru voi, amatorii, douăsprezece zile nu par cine știe ce, dar, pentru un tip ca mine, e un record absolut. Nu am mai trecut printr-o lipsă ca asta din iarna lui '99. În luna ianuarie a acelui an, o furtună puternică a acoperit zona, și zăpada a fost

de aproape un metru. Numai vehiculele oficiale au avut voie pe drumuri, așa că am fost blocat în casă cu părinții mei.

Și aveam 17 ani. E o perioadă din viața unui tânăr când și o mică briză poate să-i provoace o erecție. Am stat așa mult în baie, că mama credea că am un virus. Într-un final, după ziua a șaptea, nu am mai suportat. Am înfruntat furia naturii și m-am dus în apartamentul Rebeccăi Whitehouse, din centru. Ne-am tras-o ca iepurii în debaraua femeii de serviciu din clădirea părinților ei.

Era o fată de treabă.

Oricum, ideea e că am reînceput să mă masturbez la duș. E umilitor. Mă simt așa murdar. Nu că ar fi ceva în neregulă cu asta, ca să încep dimineața cu dreptul. Mai ales că am sărit peste noaptea obișnuită de sâmbătă din cauza unor obligații de familie. Dar, dacă asta e singura acțiune de care ai parte, e pur și simplu trist.

Motivul din spatele abstinenței mele recente? O învinovățesc pe Kate. E numai vina ei!

Se pare că mi-a apărut conștiința. Nu știu când s-a întâmplat, nu știu cum, dar nu-mi place.

Dacă aș putea, l-aș zdrobi pe idiotul de Jiminy Cricket ca pe un gândac.

Știi cum unii oameni au un radar pentru gay? Ei bine, eu am radar pentru femeile recent părăsite. Sunt ușor de agățat. Nu trebuie decât să le spui că fostul lor e un idiot că le-a părăsit, și te vor implora să le-o tragi.

Kate se află acum în categoria sus-menționată, deci ar trebui să merg la sigur, nu?

Greșit. Aici, își face simțită prezența afurisitul de Jiminy.

Nu reușesc să mă conving să fac o mișcare. Simpla idee mă face să mă simt ca un afurisit de prădător. Nu reușesc să-mi dau seama dacă încă suferă. Pare să nu, dar nu se știe niciodată. E posibil să fie totul doar de fațadă. Și, dacă e cu adevărat vulnerabilă și suferă, nu o vreau așa. Când o să se lege lucrurile pentru mine și Kate, vreau să-mi rupă hainele – și inclusiv pe ale ei, dacă

se poate –, pentru că nu poate să aștepte nici măcar o secundă fără să mă simtă în ea. Vreau să-mi geamă numele, să mă zgârie pe spate și să urle de la cât de magnifică e partida.

La naiba, iar încep. Am erecție doar când mă gândesc la asta.

Ce dezastru! Nu pot să fac sex cu Kate și nu vreau să mă culc cu nimeni altcineva. E Furtuna Perfectă. Ți-am spus că o să primesc ce merit. E bine așa?

Sting luminile din birou și mă duc la Kate. Nu mă vede imediat, așa că-mi încrucișez brațele la piept și mă reazem de tocul ușii, privind-o. Are părul lăsat liber și se ridică, se apleacă peste birou și se uită la computerul ei. Și cântă:

Gata cu ieșirile cu băieții,
Gata cu flirtatul cu fetele,
Renunț la toate, și o să merite într-un final.
Dacă ai fi a mea
Aș înțelege
Cum e să ai ceva real,
Aș vrea să fiu un bărbat mai bun...

Chiar are o voce grozavă. Iar modul în care se apleacă peste birou... Nu vreau decât să mă duc în spatele ei și... Dumnezeule! Nu contează. Doar mă torturez.

–Rihanna ar face bine să fie cu ochii pe tine!

Când îmi aude vocea, Kate își ridică privirea, iar pe față îi apare un zâmbet larg și rușinat.

–Te rog, nu te opri din cauza mea! Mă bucuram de spectacol.

–Foarte amuzant. S-a terminat spectacolul.

Îndrept un deget spre ea.

–Haide, te dau afară! E trecut de 23.00, într-o noapte de vineri, și nu ai mâncat încă. Știu eu un loc. Fac cinste. Fac un sendviș grozav cu curcan.

Kate își stinge ecranul și își ia geanta.

–Ooo, sunt preferatele mele.

–Da, știu!

*

–Ne așezăm la o masă, lângă bar, și dăm comanda. Chelnerița ne aduce băuturile, iar Kate ia o gură din margarita pe care am comandat-o pentru ea.

–Mmm, exact de asta aveam nevoie acum.

Ți-am spus că mă pricep la chestia cu băuturile, îți amintești? Vorbim relaxat câteva minute, după care, atenție!

Kate face ochii mari și se ascunde sub masă. Mă uit în jur. „Ce naiba?" Îmi las capul în jos și mă uit la ea.

–Ce faci?

Pare panicată.

–Billy e aici. La etaj, în zona de deasupra ringului de dans. Și nu e singur.

Îmi ridic ușor capul, doar că strigă la mine:

–Nu te uita!

Dumnezeule! E ridicol. Deci nu a trecut peste idiot.

–Nu pot să-l las să mă vadă așa.

Acum, sunt confuz.

–La ce te referi? Arăți grozav.

Mereu arată grozav.

–Nu, nu în hainele astea. A spus că ambiția mea nu e atractivă. A fost unul dintre motivele pentru care a vrut să ne despărțim. A spus că sunt prea masculină.

Spune-mi că glumește! Eu sunt masculin. Hillary Clinton e masculină. Kate Brooks nu are nici măcar o celulă masculină în corpul ei. E cât se poate de femeie, crede-mă pe cuvânt!

Dar știu ce încerca să facă nemernicul. Kate e inteligentă, deschisă și ambițioasă. Mulți bărbați, precum acest idiot, de exemplu, nu sunt capabili să facă față unei femei ca ea. Așa că fac acele trăsături să pară neatractive, ca fiind ceva de care ele să se rușineze.

La naiba cu asta! O iau pe Kate de mână și o trag de sub masă. Ea se uită în jur, în timp ce o conduc spre ringul de dans.

–Ce faci?

–Îți dau înapoi demnitatea.

Pe drum, lovesc mai mulți oameni și provoc puțină agitație, ca să mă asigur că Nemernicul o să ne observe.

–Deja, când o să termin, Billy Warren o să-ți sărute tălpile, fundul și orice altă parte a corpului ca să te întorci la el.

Încearcă să se retragă.

–Nu, Drew, nu...

Mă întorc spre ea și o iau de mijloc.

–Ai încredere în mine, Kate!

Corpul ei e lângă al meu, iar fața îi e atât de aproape, că pot să-i văd petele verzi din ochi. Reamintește-mi, de ce fac asta?

–Sunt un tip. Știu cum gândim. Nici un bărbat nu vrea să o vadă pe fata care a fost a lui cu altcineva. Ai încredere în mine!

Nu-mi răspunde. Doar își ridică brațele în jurul gâtului meu, și suntem lipiți. Piept lipit de piept, abdomen lipit de abdomen, coapsă lipită de coapsă.

E o agonie. O agonie splendidă, delicioasă.

Degetele mele par să aibă o minte proprie și se mișcă în cercuri pe spatele ei. Muzica ne învăluie, și mă simt amețit. Nu de la băutură, ci de la senzația provocată de apropierea ei. Vreau să ignor modul perfect în care corpul ei se potrivește lângă al meu. Încerc să-mi amintesc de intențiile mele nobile. Ar trebui să privesc în sus, să văd dacă Nemernicul se uită la noi. Ar trebui, dar n-o s-o fac. Sunt prea vrăjit de modul în care ea se uită la mine.

Poate îmi fac iluzii, dar jur că văd dorință în ochii aceia închiși la culoare. O dorință goală, primară. Mă aplec spre ea și îmi frec nasul de al ei, testând apele.

Nu fac asta pentru mine. Serios. Nu fac asta doar pentru că să fiu așa aproape de ea mă face să mă simt cel mai aproape de rai posibil.

Fac asta pentru ea. Face parte din plan. Ca să-l recucerească pe nemernicul care nu o merită.

Îmi lipesc, ușor, buzele de ale ei. La început, sunt tandru, apoi Kate se topește în brațele mele. Atunci, încep să-mi pierd controlul.

Deschide gura, și îmi strecor, încet, limba înăuntru. Apoi, mai tare, mai ferm, mai intens, ca plonjarea unui roller-coaster.

Am uitat ce gust bun are. Mai decadent decât cea mai bogată ciocolată. Păcătos. E diferit de celelalte dăți când ne-am sărutat. Mai bine. Nu are nici o furie în spate, nici o frustrare sau vinovăție ori ceva de demonstrat. E lent, lasciv și al naibii de sublim.

Buzele ni se despart, și mă forțez să-mi ridic ochii, surprinzând privirea devastată a lui Warren înainte să dispară în mulțime. Mă întorc spre Kate și îmi lipesc fruntea de a ei. Respirațiile ni se amestecă. Eu gâfâi, iar ea suspină ușor.

–A mers, îi spun eu.

–Ce anume?

Îi simt degetele jucându-se cu părul de la ceafa mea. Și, când vorbește, vocea ei e șoptită. Plină de dorință.

–Drew, poți să...? Ai vrea să...

–Orice, Kate. Cere-mi orice, și o s-o fac.

Buzele i se despart, iar Kate mă fixează cu privirea pentru o clipă.

–Vrei să mă săruți din nou?

Dumnezeule, mulțumesc!

Cât despre tine, Jiminy? Du-te naibii!

13

Drumul spre apartamentul meu e un exercițiu de șofat ca un cascador. Încerc cu disperare să-mi țin buzele lipite de Kate și totuși să nu murim. Ea stă în poala mea, călărindu-mă, sărutându-mi gâtul, lingându-mi urechea. Mă scoate din minți. Am o mână pe volan și cealaltă între noi, mângâind-o pe abdomen, gât și peste sânii ăia perfecți care mă tachinează prin cămașa ei pe jumătate descheiată.

Nu încercați asta acasă, copii!

Fusta îi este strânsă sus, pe coapse, în timp ce se freacă de penisul meu excitat. E atât de fierbinte, lipită de mine, că trebuie să-mi folosesc toată voința posibilă ca să nu las ochii să mi se dea peste cap. O sărut apăsat și mă uit la drum peste umărul ei. Se freacă în sus și în jos, înnebunindu-mă. Dumnezeule, frecatul corpurilor, în timp ce suntem îmbrăcați, nu a fost niciodată atât de sexy.

Control? Reținere? S-au dus de mult.

Într-un final, intru în garajul clădirii mele. Parchez pe primul loc liber pe care-l văd, și ieșim din mașină. Mâinile îmi sunt pe fundul ei, picioarele ei – înfășurate în jurul taliei mele. O duc la lift, în timp ce buzele și limbile ne dansează furios.

Nu mi-am închis mașina. Cred că nici măcar ușa n-am închis-o.

La naiba cu asta!

N-au decât s-o fure. Am lucruri mai importante de care să mă ocup.

Intrăm în lift și apăs pe buton, apoi o împing pe Kate spre perete și mă lipesc de ea, așa cum am murit de dorință să o fac. Ea geme îndelung în gura mea. E ca scena aia din *Atracție fatală*, fără partea înfricoșătoare.

Ajung la ușa mea, bâjbâi după încuietoare cu o mână, în timp ce o țin pe Kate lipită de mine. Ea mă mușcă de ureche și îmi șoptește:

–Grăbește-te, Drew!

În clipa asta, aș fi dărâmat ușa dacă cheia nu s-ar fi învârtit. Cădem în apartamentul meu, și închid ușa cu piciorul. Îi dau picioarele jos de pe mine, iar piciorul îi alunecă pe podea, creând o fricțiune delicioasă în acest timp. Am nevoie ca mâinile să-mi fie libere.

Cu gurile în continuare unite, încep să-i desfac restul bluzei. Kate nu e atât de abilă – sau poate e doar nerăbdătoare. Își înfige degetele în cămașă și trage de ea. Nasturii se împrăștie pe podea.

Tocmai mi-a rupt cămașa.

Cât de sexy poate să fie?

Îi deschid sutienul. Sunt expert la genul ăsta de lucruri. Cine a inventat sutienul care se închide în față? Dumnezeu să te binecuvânteze!

Kate își dezlipește buzele de mine și își plimbă palmele peste pieptul meu și apoi în jos, peste abdomen. Ochii ei sunt plini de mirare, în timp ce urmează drumul mâinilor ei. Privesc în timp ce degetele mele se plimbă peste clavicula ei, spre centrul sânilor ei perfecți și peste acea vale pe care o ador, înainte să se oprească pe talia ei.

–Dumnezeule, Drew! Ești atât de...

–Frumoasă.

Termin pentru ea.

O lipesc din nou de mine, îmi înfășor brațele în jurul ei și o ridic de pe podea, în timp ce mă îndrept spre canapea. Aveam impresia că dansatul cu ea era raiul pe pământ? Ei bine, nu. Pieptul ei gol lipit de al meu, ăsta e raiul pe pământ. Un adevărat paradis.

O sărut pe maxilar și îi sug pielea sensibilă de pe gât. Ador gâtul lui Kate, și, după sunetul care-i vibrează în gât, îi place ce îi fac. Mă așez pe canapea și o trag cu mine, pieptul ei fiind lipit de al meu, iar picioarele ei – lipite între genunchii mei desfăcuți. Îmi trage buzele din nou spre ale ei, pentru încă un sărut, înainte să se ridice și să se dea în spate.

Amândoi am rămas fără aer și ne fixăm cu privirea, atacându-ne practic cu ochii. Își mușcă buza, iar mâinile îi dispar la spate. Aud zgomotul unui fermoar, apoi fusta îi alunecă ușor pe podea. E cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată.

Kate stă în fața mea, în chiloți din dantelă neagră, o cămașă albă descheiată și tocuri înalte. Buzele îi sunt umflate, obrajii înroșiți și părul îi este ciufulit de mâinile mele. E o zeiță. De-a dreptul divină. Și, la cum mă privește, aproape termin, fix acolo. Îmi scot portofelul și extrag un prezervativ, așezându-l pe perna de lângă mine.

Kate se îndreaptă spre mine fără a-și da jos tocurile.

Dumnezeule!

Îngenunchează între picioarele mele și îmi desface pantalonii, în timp ce mă fixează cu privirea. Mă ridic, și îmi dă pantalonii și boxerii jos. Penisul îmi iese, mândru, tare și al naibii de pregătit. Privirea îi coboară, și se uită la mine. O las să mă admire. Nu sunt genul timid.

Dar, când îi apare un zâmbet diavolesc pe buze și se apleacă spre penisul meu, o trag înapoi spre gura mea. Nu știu ce avea de gând să facă. Mă rog, am o idee vagă, dar, dacă nu o pătrund cât mai curând, cred că o să mor.

O ridic la piept, iar genunchii ei se odihnesc de o parte și de alta a mea. Cu o mână o ridic, în timp ce cu cealaltă dau laoparte dantela dintre picioarele ei. O pătrund cu două degete. Dumnezeule! Și ea e pregătită. Degetele îmi alunecă cu totul în ea, și amândoi gemem tare. E udă și fierbinte. Se modelează în jurul degetelor mele, și închid ochii, știind exact cât de incredibil o să fie să o simt în jurul penisului meu. Îmi mișc degetele înăuntru

și în afară, și Kate începe să-mi călărească mâna. Scâncește... geme... îmi suspină numele.

E muzică pentru urechile mele.

Nu mai suport. Iau prezervativul și îl deschid cu dinții. Kate se ridică în timp ce încep să mi-l pun, îmi dă mâinile laoparte și îl rulează ea pentru mine.

Sfinte Sisoe!

Îi trag chiloții din dantelă. O vreau goală, fără să existe nimic în drum. Îi rup cu zgomot. Buclele ei brunete și buzele strălucitoare mă ademenesc, și jur că o să le ofer toată atenția pe care o merită, dar mai târziu. Nu mai pot să aștept.

Privirile ne sunt întrepătrunse... Ochii aceia negri ca de ciocolată care m-au sedus din prima clipă în care i-am văzut...

E superbă!

Se lasă lent peste mine. Pentru o clipă, nici unul din noi nu se mișcă sau respiră. E strâmtă... La naiba, chiar și prin cauciuc, îi simt pereții întinzându-se pentru mine.

Îi șoptesc numele, ca o rugăciune.

–Kate!

Îi iau fața în mâini și o las în jos, pe mine. Nu pot să nu o sărut. Se ridică, scoțându-mă aproape de tot, înainte să alunece în jos și să mă cuprindă din nou.

„Dumnezeule!"

În viața mea nu am simțit ceva mai plăcut. În viața mea. Mâinile îmi sunt pe șoldurile ei și o ajută să mă călărească acum cu mișcări constante. Gurile ne sunt deschise, una lângă cealaltă. Ne sărutăm și gâfâim.

Mă ridic, să stau mai drept, și știu că presiunea suplimentară de pe clitorisul ei o să facă totul și mai plăcut pentru ea. Și nu mă înșel. Se lasă în jos mai intens, mai repede, iar mâinile îmi sunt înfipte în șoldurile ei. O sărut pe gât și îmi plec ușor capul, lingând-o până la sfârcul întărit. Îl iau în gură, sugându-l și lingându-l, în timp ce ea mă trage de păr și geme.

Nu o să rezist prea mult. Nu am cum. Am așteptat asta prea mult, am vrut să se întâmple prea mult. Îmi fixez picioarele în podea și încep s-o penetrez, în timp ce-i împing șoldurile în jos. Sunt în extaz. Unul tare, adânc, umed. Nu vreau să se mai termine.

Kate își lasă capul pe spate și geme tare.

–Da... da... Drew!

Blestem și-i strig numele, amândoi ieșindu-ne din minți. Nu mai am nici un pic de control. Atât de bine e.

Îmi țipă numele, și știu că o să aibă orgasm.

Dumnezeule, îi ador vocea.

Apoi, se încordează în jurul meu. Sexul ei e în jurul penisului meu, picioarele îi sunt lipite de coapsele mele, mâinile îi sunt pe umerii mei. Toate se încordează. Iar eu sunt fix acolo, alături de ea.

–Kate, Kate... la naiba... Kate!

O pătrund iar și iar, apoi termin. Îndelung și tare. Plăcerea albă și fierbinte îmi străbate corpul. Nu am mai simțit niciodată așa ceva. Capul îmi cade pe spate, pe canapea.

După ce spasmele se liniștesc, o îmbrățișez pe Kate. Piepturile ni se lipesc, iar capul ei e lângă gâtul meu. Îi simt bătăile inimii, care încep să revină la normal. Apoi râde încet și satisfăcută.

–Dumnezeule... a fost atât de... atât de....

Acum, și eu zâmbesc.

–Știu.

Zguduitor. Mai presus de scara Richter. Destul de puternic încât să distrugă o insulă mică.

Îmi plimb mâna prin părul ei, care e atât de moale. Mă aplec și o sărut din nou. E perfectă.

Ce noapte grozavă! Cred că e posibil să fie cea mai reușită noapte din viața mea, și abia a început.

Kate scâncește când mă ridic și o iau și pe ea, înfășurată în jurul meu, în dormitor.

Niciodată nu am mai adus o femeie în dormitorul meu. E o regulă de-a mea. Fără aventuri de-o noapte în apartamentul meu.

Nici prin cap nu mi-a trecut. Dacă ar afla una dintre fetele alea unde locuiesc, m-ar urmări, fără doar și poate.

Dar nici nu mă gândesc la asta când o întind pe Kate în mijlocul patului meu. Mă privește, stând în genunchi, când îmi dau jos cămașa fără nasturi și prezervativul folosit. Își mușcă buza în timp ce zâmbește și își scoate cămașa care încă îi atârna de brațe. A, da, și încă nu și-a dat jos pantofii cu toc. E absolut minunată!

Mă îndrept spre ea și mă odihnesc pe genunchi, în centrul patului. Îi iau fața în mâini, în timp ce o sărut îndelung. Sunt pregătit pentru încă o partidă. Penisul meu o lovește în abdomen, ferm și tare. Dar runda asta vreau să o iau lent. I-am admirat corpul luni întregi, iar acum am de gând să explorez fiecare părticică din ea, îndeaproape.

Mă aplec și o împing pe spate. Părul lui Kate se răsfiră pe perne. Arată ca o ființă mitică, precum o zeiță a sexului dintr-o legendă romană.

Sau dintr-un film porno reușit.

Genunchii i se depărtează în mod natural, și mă așez între ei. Dumnezeule, e deja umedă. Simt cât de udă e pe abdomen când se freacă de mine. Mă imploră în tăcere pentru încă o partidă.

O sărut pe gât și claviculă, apoi în jos, spre sâni. Mâinile lui Kate îmi mângâie umerii, în timp ce ling un cerc în jurul unui centru de un roz prăfuit. Respiră rapid, alert. Îmi trec rapid limba peste sfârcul ei, până îmi geme numele.

În clipa în care face asta, îmi pun gura peste ea și sug cu putere. Timp de câteva minute, alternez linsul, suptul și mușcatul micului ei mugure. Reacția ei e atât de primară, că nu mă pot abține și mă ocup și de celălalt sân, oferindu-i aceeași atenție.

Deja, când mă îndrept mai jos, Kate se zvârcolește sub mine și se freacă de orice parte a corpului la care poate ajunge.

E lipsită de orice inhibiție.

Atât de frumoasă!

Oricât de mult o doresc acum, oricât de bine e să o simt frecându-se de mine, am deplin control asupra acțiunilor mele.

Eu stabilesc ritmul. Și e un lucru pe care abia aștept să-l fac. Ceva ce am visat din noaptea aia de la Howie's. O ling în josul abdomenului, apoi mai jos. Îi dau pantofii jos și o ling spre interiorul coapsei, până sunt la nivelul țintei mele: peticul ei de bucle închise la culoare.

Kate e rasă scurt, iar pielea din jur e catifelată, ca mătasea. Știu asta pentru că acum o ling în jurul acelui triunghi aranjat. Tipii adoră un pubis aproape gol. Și, nu, nu are nimic de-a face cu fanteziile prepubescente perverse. Ideea că o femeie e aproape complet rasă acolo e pur și simplu... obraznică. E ceva excitant.

Îmi frec nasul de peticul ei mic și aspru și inspir. Kate suspină și geme deasupra mea, cu ochii închiși și gura deschisă.

Ca să știi, bărbații nu se așteaptă ca o femeie să miroasă a pin, sau a cascada Niagara, sau a ce spun produsele alea feminine. E un vagin, trebuie să miroasă ca atare, tocmai asta e partea excitantă.

Mirosul lui Kate mă face să salivez, ca un afurisit de animal înfometat. O frec din nou, sărutându-i buzele exterioare voluptuoase. Dumnezeule!

Kate strânge pătura în pumni.

–Doamne, Dumnezeule, miroși așa bine! Îmi vine să te mănânc toată noaptea!

E posibil chiar asta să și fac.

Îi ling deschizătura umedă, iar ea se arcuiește în pat, gemând. Îi împing șoldurile în jos cu mâinile și o imobilizez, în timp ce fac asta din nou, iar ea geme și mai tare.

–Așa, Kate, lasă-mă să te aud!

Sunt conștient că sunt primul bărbat care îi face asta. Și, da, asta face momentul și mai plăcut.

Știi cine e Neil Armstrong, nu-i așa?

Acum, spune-mi cine a fost al doilea tip. La naiba, spune-mi orice alt tip care a ajuns pe Lună după el. Nu știi, nu-i așa? Tocmai de asta sunt copleșit de adrenalină.

Nu o să uite niciodată asta.

O să-și amintească mereu... de mine.

Poate e șovinist și egoist, dar ăsta e adevărul.

Sus și jos, iar și iar, o ling dintr-o parte într-alta. Crema ei este dulce și densă. Al naibii de delicioasă. Îi depărtez coapsele și o penetrez cu limba. Capul i se mișcă dintr-o parte într-alta, în timp ce geme cu putere. Nu e coerentă și își înfige degetele în umerii mei, dar nu-i dau drumul. Nici nu mă gândesc. Cu o singură mișcare, sug clitorisul ferm al lui Kate și îmi strecor două degete în ea.

Apoi, eu sunt cel care geme. Sucul ei fierbinte îmi acoperă degetele, aproape arzându-mă. Nu pot să-mi opresc șoldurile să se frece de pat. La naiba! În timp ce continui să o penetrez cu mâna, ling cercuri ferme cu limba pe clitorisul ei.

– Drew! Drew!

Când o aud țipând, mă excit și mai tare. Îmi mișc degetele mai repede, în același ritm cu limba, și mă uit în sus. Am nevoie să o văd cum își pierde controlul. O să am orgasm doar uitându-mă la ea. Expresia de pe fața ei e de extaz pur, și nu știu care din noi e mai satisfăcut.

– Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule!

Apoi, devine rigidă, ca o planșă. Mă trage de păr, coapsele i se încordează în jurul capului meu, și știu că e în acel punct.

După câteva momente, își relaxează strânsoarea, și încetinesc ritmul limbii. Când Kate își relaxează mâinile și picioarele și mai mult, mă ridic, mă șterg cu mâna și îmi pun un prezervativ nou.

O, da, abia am început.

Mă aplec peste ea, iar Kate mă trage în jos și mă sărută apăsat. Geme pe buzele mele.

– Atât de... incredibil!

O satisfacție îngâmfată îmi pompează prin vene, dar nu pot nici măcar să zâmbesc. Trebuie să i-o trag. Alunec în ea ușor. E alunecoasă, dar strâmtă – ca un pumn umed. O simt încordându-se în jurul meu, în timp ce o penetrez.

Încep s-o pătrund mai rapid. Mai intens. Brațele îmi sunt de o parte și de alta a capului ei, ca să-i văd plăcerea de pe față.

Sânii i se mișcă de fiecare dată când mă las în față, și aproape mă aplec să îi sug unul.

Dar apoi, Kate deschide ochii și se uită la mine, iar eu nu pot să-mi mut privirea. Mă simt ca un rege, ca un nemuritor. Orice autocontrol pe care-l aveam a dispărut. O penetrez rapid și fără milă. O plăcere fierbinte mi se umflă în stomac și în jos, pe coapse.

Dumnezeule!

Corpurile noastre se lovesc unul de celălalt tare și rapid. Îmi pun un braț sub genunchiul ei și îi ridic piciorul peste umăr. E și mai strâmtă, și nu mă pot abține, gem.

–Kate…

–Da, fix așa. Dumnezeule, da! Drew…

Apoi, se încordează din nou sub mine, închizând ochii, în timp ce un geamăt sufocat îi scapă printre buze.

Atunci, îmi dau drumul. O penetrez pentru ultima oară, apoi mă cuprinde cel mai intens orgasm din viața mea. Gem tare și umplu prezervativul din ea. Brațele mi se înmoaie, și mă las cu toată greutatea peste ea. Nu pare să o deranjeze. În clipa în care sunt jos, mă sărută. Îmi sărută ochii, obrajii, gura. Încerc să respir, apoi îi răspund la sărut.

E incredibil.

14

Am citit odată un articol care spunea că sexul extinde durata de viață a oamenilor. În ritmul ăsta, eu și Kate o să fim nemuritori. Nici nu mai știu de câte ori am făcut-o. E ca o pișcătură de țânțar – cu cât te scarpini mai mult, cu atât te mănâncă mai tare.

Mă bucur doar că am cumpărat cutia mare cu prezervative de la Costco.

Și, în caz că nu-ți dai seama din reacțiile mele, o s-o spun direct: Kate Brooks e o partidă pe cinste. O bucată spectaculoasă. Dacă înainte nu eram sigur că Billy Warren era un idiot complet, acum sunt convins de asta, având în vedere că am încercat ce n-a mai vrut el.

E aventuroasă, exigentă, fără să-și ceară scuze pentru asta, spontană și încrezătoare. Seamănă mult cu mine. Ne potrivim perfect, în mai multe feluri.

Când ne oprim, în sfârșit, cerul nopții tocmai devine gri. Kate stă întinsă și e tăcută. Are capul pe pieptul meu, degetele ei mă mângâie pe piept și, din când în când, se joacă cu părul de acolo.

Sper că tot ce ți-am spus nu o să fie un șoc, dar nu sunt genul căruia să-i placă „ținutul în brațe". În mod normal, după ce o termin cu o femeie, nu ne luăm în brațe, nu vorbim. Ocazional, trag un pui de somn înainte să plec. Dar nu suport când o fată se înfășoară în jurul meu, ca o caracatiță mutantă. E enervant și incomod.

Când vine vorba despre Kate însă, regulile vechi nu par să se aplice. Pielea noastră caldă e contopită, corpurile aliniate, glezna ei peste gamba mea, coapsa mea sub genunchiul ei îndoit. E... liniștitor. Mă alină, într-un mod pe care nu pot să-l descriu complet. Nu îmi doresc să mă mai mișc din locul ăsta.

Decât dacă trebuie să mă rostogolesc și să fac sex cu ea din nou.

Ea e prima care întrerupe tăcerea.

–Când ți-ai pierdut virginitatea?

Râd.

–Jucăm din nou „Prima oară și zece" sau ai întrebări despre istoria mea sexuală? Pentru că, dacă da, cred că ai venit cam târziu, Kate.

Ea zâmbește.

–Nu, nu e nimic de genul ăsta. Vreau doar să te cunosc mai bine.

Oftez, în timp ce mă gândesc la trecut.

–Bine. Prima oară a fost cu Janice Lewis. Aniversam împlinirea a 15 ani. M-a invitat la ea acasă, ca să-mi dea cadoul. Era vorba despre ea.

O simt zâmbind, lipită de pieptul meu.

–Și ea era virgină?

–Nu. Avea puțin peste 18 ani, era în ultimul an.

–A, o femeie mai mare. Deci ea te-a învățat tot ce știi?

Zâmbesc și ridic din umeri.

–Am aflat câteva trucuri de-a lungul anilor.

Se lasă din nou tăcerea pentru câteva minute, apoi Kate întreabă:

–Nu vrei să afli despre experiența mea?

–Nu.

Nu vreau să stric atmosfera, dar o să ne oprim un pic aici.

Când vine vorba despre trecutul unei femei, nici un tip nu vrea să afle despre el. Nu-mi pasă dacă te-ai culcat cu un tip sau cu o sută, ține informația pentru tine.

Hai să-ți spun așa: Când ieși la restaurant și chelnerul îți aduce masa, vrei să-ți menționeze fiecare persoană care ți-a atins mâncarea înainte să o bagi în gură?

Exact.

Cred și că e destul de sigur să presupun că prima ei dată a fost cu Warren, că el a fost singurul bărbat cu care a fost. Și Billy e ultimul om despre care vreau să vorbesc în momentul ăsta.

Acum, să ne întoarcem în dormitorul meu.

–E ceva ce vreau să știu, zic eu.

–Întreabă-mă!

–De ce te-ai apucat de investiții?

Mă trag dintr-o linie lungă de profesioniști. Nimeni nu s-a așteptat ca eu și Alexandra să călcăm pe urmele părinților noștri, pur și simplu așa s-a întâmplat. Oamenii mereu gravitează spre ceea ce știu, spre ce le e familiar.

Ca atleții profesioniști. Ai observat câți juniori sunt în liga majoră de baseball? E ca să se distingă de tații lor faimoși. La fel și cu fundașii Manning. Dar mă întreb ce a atras-o pe Kate la investițiile bancare, având în vedere anii adolescenței, plini de infracțiuni minore.

–Banii. Am vrut o carieră din care să câștig mulți bani.

Ridic din sprâncene.

–Serios?

Mă privește cu subînțeles.

–Te așteptai la ceva mai nobil.

–Da, presupun că da.

Zâmbetul ei pălește.

–Adevărul e că părinții mei s-au căsătorit când erau tineri și m-au născut tot tineri fiind. Au cumpărat localul din Greenville. L-au ipotecat. Locuiam deasupra lui. Era mic, dar plăcut.

Zâmbetul îi pălește și mai mult.

–Tata a fost ucis când aveam 13 ani. Într-un accident de mașină, din cauza unui șofer beat. După asta, mama a fost mereu ocupată. A încercat să țină localul deschis, să își păstreze firea.

Când se oprește din nou, îmi pun brațul pe după ea și o trag spre mine, până când fruntea i se odihnește pe pieptul meu. Apoi continuă:

– Abia ne țineam pe linia de plutire. Nu am fost private de lucruri, nimic de genul ăsta, dar nici nu a fost ușor. Totul a fost o luptă. Așa că, atunci când mi-au spus că o să fiu șefă de promoție și am primit o bursă la Wharton, mi-am dat seama că o să mă ocup de investiții. Niciodată nu am vrut să fiu neajutorată sau dependentă. Chiar dacă îl aveam pe Billy, era important pentru mine să știu că sunt capabilă să mă susțin singură. Acum, că pot, nu vreau decât să am grijă de mama. Am rugat-o să se mute în New York, dar până acum a refuzat. A muncit toată viața ei, iar eu nu vreau decât să se odihnească.

Nu știu ce să spun. În ciuda tuturor comentariilor mele răutăcioase despre membrii familiei mele, sunt convins că mi-aș ieși din minți dacă li s-ar întâmpla ceva.

Îi ridic bărbia, ca s-o pot privi în ochi, apoi o sărut. După câteva minute, Kate se întoarce. Îmi înfășor mâinile în jurul taliei ei și o trag aproape de mine. Îmi lipesc buzele de umărul ei și îmi afund fața în părul ei. Și, deși practic e dimineață, rămânem așa amândoi până adormim.

Fiecare bărbat sănătos din lume se trezește cu o erecție. Lemn de dimineață. Sunt sigur că fenomenul are o explicație medicală, dar mie îmi place să-l consider un mic dar de la Dumnezeu.

Ocazia de a începe ziua cu cel mai bun penis înainte.

Nu-mi amintesc ultima oară când am dormit lângă o femeie. Însă clar există beneficii. Și sunt pregătit să profit din plin de ele.

Cu ochii încă închiși, mă rostogolesc și o caut pe Kate. Am de gând să o tachinez până se trezește, înainte să o salut de „bună dimineața" pe la spate. Din punctul meu de vedere, e singurul mod acceptabil de a trezi pe cineva. Dar, când mâna îmi alunecă peste cearceafuri, nu găsesc decât locul gol unde ar fi trebuit să fie Kate. Deschid ochii, mă ridic și mă uit în jur. Nici un semn de ea.

Hmm.

Sunt atent dacă se aude mișcare în baie sau sunetul apei de la duș. Dar nu e decât tăcere. E asurzitoare, nu ți se pare?

Unde s-a dus?

Inima începe să-mi bată mai tare când mă gândesc că s-a strecurat din pat în vreme ce dormeam. E o mișcare pe care am făcut-o și eu, de mai multe ori, dar nu mă așteptam la așa ceva de la Kate.

Tocmai mă pregătesc să mă dau jos din pat, când Kate apare în ușă. Are părul prins cu unul dintre elasticele alea pe care femeile par să le scoată de te miri unde. Poartă un tricou gri cu Columbia – tricoul *meu* gri cu Columbia –, și, momentan, sunt fascinat de modul în care sânii i se mișcă sub litere în timp ce merge.

Kate pune tava din mâini pe noptieră.

–Bună dimineața!

Mă bosumflu.

–Ar fi putut să fie. De ce te-ai dat jos din pat?

Kate râde.

–Mor de foame. Stomacul îmi chiorăie. Voiam să pregătesc micul-dejun pentru amândoi, dar singurul lucru pe care l-am găsit în bucătăria ta sunt niște cereale.

Cerealele sunt mâncarea perfectă. Aș putea să le mănânc dimineața, la prânz și seara. Nu mă refer la prostiile sănătoase pe care ți le dădeau părinții. Nu iau decât chestii bune: Lucky Charms, Fruity Pebbles, Cookie Crisp. Dulapul meu e un adevărat amalgam de grâu expandat plin cu zahăr.

Ridic din umeri.

–De obicei, îmi comand mâncare.

Îmi dă un castron. Apple Jacks – o alegere bună. Între înghițituri, Kate spune:

–Am împrumutat un tricou, sper că nu te deranjează.

Mă bucur de micul-dejun al campionilor și clatin din cap.

–Bineînțeles că nu, dar chiar îmi place mai mult de tine fără el.

Vezi cum se uită în jos? Cum buzele i se curbează într-un zâmbet? Vezi culoarea care-i apare în obraji? Dumnezeule, roșește din

nou! După noaptea trecută? După toate gemetele și zgârieturile? Acum, roșește?

E adorabilă, nu-i așa? Da, și mie mi se pare.

–Nu credeam că gătitul în pielea goală e foarte igienic.

Îmi pun castronul acum gol pe tavă.

–Îți place să gătești?

În toate lunile în care am lucrat împreună, am aflat multe despre Kate, dar mai sunt o mulțime de lucruri pe care vreau să le știu.

Kate încuviințează și își termină cerealele.

–Când crești într-un restaurant, înveți câte ceva. Mie, personal, îmi place să fac dulciuri. Fac niște prăjituri grozave. Dacă luăm ingredientele mai târziu, o să-ți pregătesc.

Zâmbesc cu subînțeles.

–Aș vrea să-ți mănânc prăjitura, Kate.

Ea clatină din cap.

–De ce am senzația că nu te referi la cea cu fulgi de ciocolată? Îți amintești de darul acela de la Dumnezeu? Nu poate să se risipească. Ar fi un păcat, și nu-mi mai permit prea multe. O trag în pat și îi dau tricoul jos.

–Pentru că nu o fac. Acum, referitor la prăjitura aia...

–Regina la B7.

–Nebunul la G5.

Jocurile sunt distractive.

–Calul la C6.

–Șah!

Jocurile fără haine? Și mai distractive.

Kate se încruntă când se uită la tabla de șah. E al treilea meci. Cine le-a câștigat pe celelalte două? De parcă mai trebuie să întrebi.

În timp ce am jucat, ne-am spus povești. I-am zis despre momentul când mi-am rupt brațul în vreme ce mă dădeam cu skateboardul, când aveam 12 ani. Kate mi-a povestit despre ziua când ea și Delores au vopsit în roz blana hamsterului ei. I-am zis despre porecla pe care eu și Matthew o avem pentru Alexandra.

(Kate m-a ciupit de sfârc după asta. Tare. Și-a amintit de ziua când i-am zis că e „o Alexandra" în biroul meu.)

E confortabil, ușor, plăcut. Nu la fel de plăcut ca partidele de sex, dar pe locul doi. Stăm în pat, fiecare într-o parte, capetele ni se odihnesc în mâini, iar tabla de șah e la mijloc.

A, și, în caz că ai uitat, suntem goi.

Știu că unele femei au probleme cu trupul lor. Poate ai ceva grăsime? Treci peste asta! Nu contează! Să fii goală e mai tare decât să fii modestă. Bărbații sunt creaturi vizuale. Nu ți-am trage-o dacă nu am vrea să ne uităm la tine.

Poți să-ți notezi asta, dacă vrei.

Kate nu are nici o problemă să fie goală. Clar se simte confortabil în propria piele, iar chestia asta e al naibii de sexy.

–O să faci o mișcare sau doar o să arzi o gaură în tablă de cât te holbezi la ea?

–Nu mă grăbi!

Oftez.

–Bine. Nu te grăbi! Oricum, nu ai unde să te duci. Te-am prins la colț.

–Cred că trișezi.

Fac ochii mari.

–Asta mă doare, Kate. Mă simt rănit. Nu trișez. Nu am de ce s-o fac.

Ridică dintr-o sprânceană.

–Chiar trebuie să fii așa îngâmfat?

–Clar. Și vorbitul murdar nu o să te ducă nicăieri. Nu mai trage de timp!

Kate oftează și acceptă înfrângerea. Fac mișcarea finală.

–Șah-mat. Vrei să jucăm din nou?

Se așază pe burtă și își îndoaie genunchii, astfel încât picioarele aproape îi ating capul. Penisul îmi tresaltă când o văd.

–Hai să jucăm altceva!

„Twister? Hide the Salami? Mima Kama Sutra?"

–Ai „Guitar Hero"?

Dacă am „Guitar Hero"? Lovitura mileniului? Cel mai cool joc video din toate timpurile? Bineînțeles că îl am.

–Poate ar trebui să alegi altceva, zic eu. Dacă o să continui să te bat în ritmul ăsta, e posibil să-ți fie afectat egoul feminin fragil.

Kate se uită la mine.

–Dă-i drumul!

Nerăbdarea ei ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă. A fost măcel. Absolut brutal. A spălat cu mine pe jos, dintr-un capăt al apartamentului în celălalt.

În apărarea mea, Kate știe cum să cânte la chitară de-adevăratelea. Asta și... a insistat să ne îmbrăcăm. Cât de rea a putut să fie? Tot încerc să văd fundul ăla apetisant apărând de sub tricoul meu. Mi-a distras atenția.

Nu am avut nici o șansă.

Probabil te întrebi ce naiba fac, nu-i așa? Doar e vorba despre mine. O călătorie cu fiecare client – fără repetiții, fără reluări. Așa că de ce-mi pierd după-amiaza de sâmbătă jucându-mă de-a Adam și Eva cu Kate?

Uite care e treaba: am muncit luni întregi ca s-o aduc în punctul în care e acum. Mi-am petrecut noapte după noapte dorind-o, visând la ea, având fantezii.

Să spunem că rămâi blocat pe o insulă pustie și nu poți să mănânci o săptămână. Apoi, apare, într-un final, vasul de salvare, cu o farfurie mare de mâncare. Ai lua o singură gură și ai arunca restul?

Bineînțeles că nu. Ai mânca tot, ai devora fiecare firimitură. Ai linge farfuria.

Exact asta fac și eu. Îmi petrec timpul cu Kate până o să fiu plin. Nu-ți imagina mai mult decât e cazul.

Am pomenit despre tatuajul lui Kate? O, da! Unul de ușuratică, pe spate, jos. Ștampilă de desfrânată. Spune-i cum vrei. E fix deasupra fundului, un fluture turcoaz mic.

E apetisant. Chiar acum îi trasez conturul cu limba.

–Dumnezeule, Drew....

După eșecul de la „Guitar Hero", Kate a hotărât că vrea să facă un duș – și m-a întrebat dacă vreau să merg primul.

Ce fată prostuță! De parcă m-am gândit vreodată să facem pe rând.

Mă ridic și o tachinez de la spate. E mai fierbinte decât apa care ne lovește din toate părțile. Îi dau părul într-o parte, în timp ce mă ospătez cu gâtul ei delicios. Îi spun cu glas răgușit:

–Depărtează-ți picioarele pentru mine, Kate!

Mă ascultă.

–Mai mult!

Mă ascultă din nou.

Îmi îndoi genunchii, și penisul îmi alunecă acasă. Dumnezeule! Au trecut două ore de când eram adânc în ea, fix așa. Prea mult timp, o viață întreagă.

Gemem împreună. Sânii ei sunt alunecoși, de la săpun, în timp ce-mi plimb degetele peste sfârcurile ei și mă joc într-un mod care știu că o face să toarcă. Își lasă capul pe umărul meu și mă zgârie pe coapse. Senzația mă face să șuier și să întețesc ritmul puțin.

Apoi, se lasă în față, se îndoaie de la mijloc și se reazemă de perete. Îi acopăr mâinile cu ale mele. O penetrez fără să mă grăbesc. O sărut pe spate, pe umăr, pe ureche.

–E atât de bine, Kate!

Își lasă capul pe spate și geme.

–Dumnezeule, ești atât de tare... de mare.

Să auzi așa ceva e visul oricărui bărbat în viață. Nu contează dacă ești călugăr, vrei să auzi așa ceva.

Da, sigur, am mai auzit asta înainte, dar, venind de la Kate, pe tonul ăla dulce, e ca și cum aș auzi pentru prima și singura dată.

Apoi mă imploră:

–Mai tare, Drew, te rog!

Fac ce-mi cere și gem. Îmi las o mână pe perete, iar pe cealaltă o duc la clitorisul ei, astfel încât, de fiecare dată când o penetrez, se freacă de degetele mele. Kate geme.

Apoi, îmi cere din nou să i-o trag mai tare.

Când o aud, îmi pierd controlul. O pătrund până când este lipită de perete, iar obrazul ei e lipit de faianța rece. O penetrez repede și dur. Țipetele satisfăcute ale lui Kate răsună în baie, și terminăm în același timp.

E un orgasm lung, intens și al naibii de glorios.

În timp ce plăcerea dispare, Kate se întoarce, își înfășoară brațele în jurul gâtului meu și mă sărută lent. Apoi capul ei e pe pieptul meu, și stăm împreună sub duș. Nu pot să-mi ascund uimirea din voce când spun:

–Dumnezeule, e din ce în ce mai bine de fiecare dată.

Kate râde.

–Și tu crezi asta? Mă gândeam că sunt singura care simte asta.

Kate mă privește, își mușcă buza și îmi dă părul umed din ochi. E un gest simplu. Dar e atâta emoție în spatele lui. Atingerea ei e blândă, iar privirea din ochii ei e plină de adorare, ca și cum sunt cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată. Ca și cum sunt un fel de comoară.

În mod normal, o astfel de privire m-ar pune pe fugă.

Dar, când mă uit la fața lui Kate, cu o mână pe talia ei, iar cu cealaltă prin părul ei, nu vreau să fug. Nici măcar nu vreau să-mi mut privirea. Și nu vreau să-i dau drumul vreodată.

–Nu, și eu simt asta.

15

Sper că nu te plictisesc cu detaliile astea sordide, nu? Aș putea simplifica toată treaba asta spunând: eu și Kate ne-am tras-o tot weekendul.

Dar nu sună la fel de distractiv.

Și nu ți-aș prezenta imaginea întreagă. Dacă îți prezint varianta lungă, o să ai toate informațiile și îți poți face o idee despre toate micile noastre momente. Momente care păreau prostești și nesemnificative în acea perioadă. Dar, acum, că sunt răcit, sunt singurele lucruri la care mă pot gândi.

În fiecare minut al fiecărei zile.

Ai avut vreodată un cântec blocat în minte? Mai mult ca sigur că da, toată lumea a trecut prin asta. Și poate e un cântec frumos, poate e chiar preferatul tău. Dar tot e enervant, nu-i așa? E la mâna a doua. Pentru că nu vrei să-l auzi doar în minte, ci la radio sau într-un concert live. Faptul că ți-l cânți în minte e doar o imitație ieftină. O reamintire afurisită că nu poți să auzi varianta bună.

Înțelegi ce vreau să spun?

Nu-ți face griji, o să înțelegi.

Deci unde rămăsesem? Așa, da – noaptea de sâmbătă.

–Asta e perna perfectă!

Tocmai am comandat mâncare italienească și așteptăm să vină. Kate stă pe canapeaua mea, într-un cocon de perne și pături. Și ține în poală o pernă.

–Perna perfectă?

–Da, spune ea. Sunt foarte exigentă când vine vorba despre perne, iar asta e perfectă. Nici prea plată, nici prea pufoasă. Nici prea tare, nici prea moale.

Zâmbesc.

–E bine de știut, Bucle Aurii[1]!

Ne-am hotărât să ne uităm la un film. Serviciile TV *on-demand* reprezintă a doua cea mai mare invenție din toate timpurile. Prima o reprezintă, bineînțeles, televizoarele imense cu plasmă. Mă ridic să iau telecomanda, în timp ce Kate caută ceva în geanta ei de pe podea.

Am pomenit că suntem în continuare goi? Pentru că suntem. Foarte. E eliberator.

Distractiv.

Este ușor să ajungi la toate părțile plăcute. Iar priveliștea e fantastică.

Când mă întorc spre canapea, un parfum deja familiar îmi atacă nările. Dulce și floral. Zahăr și primăvară. Mă uit la Kate și o surprind dându-se cu cremă pe mâini. Îi iau sticla din mână, ca un câine care fură un os.

–Ce e asta?

Ridic sticla la nas și inspir adânc, apoi mă reazem de perne, cu un geamăt satisfăcut.

Kate râde.

–Nu trage pe nas! E cremă hidratantă. Nu mi-am dat seama că lupta împotriva pielii uscate o să-ți atâțe simțurile așa mult.

Mă uit la sticlă. Vanilie și lavandă. Mai inspir o dată, adânc.

–Miroase ca tine. De fiecare dată când ești lângă mine, miroși ca un buchet de raze de soare presărat cu zahăr brun.

Kate râde din nou.

–Drew, nu știam că ești poet. William Shakespeare ar fi gelos.

–E comestibilă?

–Nu, spune ea, strâmbându-se.

---

[1] Referire la povestea pentru copii *Bucle Aurii și cei trei ursuleți* (n.red.)

Păcat! Aș fi turnat-o în mâncare ca pe un sos. Presupun că va trebui să mă rezum la gustatul lui Kate.

Acum, că mă gândesc mai bine, opțiunea asta e preferabilă.

–Fac și spumă de baie. Dacă-ți place așa mult, o să cumpăr.

E prima referință pe care a făcut-o la o dată următoare. O partidă cândva, mai încolo. Un viitor. Spre deosebire de aventurile mele din trecut, sugestia unei partide următoare cu Kate nu mă umple de indiferență sau de iritare. Sunt chiar entuziasmat.

O privesc o clipă și mă bucur de bucuria stranie pe care o simt doar uitându-mă la ea. Aș putea să am o slujbă cu normă întreagă din a mă uita la Kate Brooks.

–Deci ne-am hotărât la un film? mă întreabă ea.

Se lipește de mine, iar brațul mi se duce în mod natural în jurul ei.

–Mă gândeam la *Inimă neînfricată*.

–Bleah! Care e treaba cu filmul ăla? De ce sunt bărbații dependenți de el?

–Din același motiv pentru care femeile sunt obsedate de *Jurnalul*? Asta urma să sugerezi, nu?

Zâmbește viclean, și știu că am dreptate.

–*Jurnalul* e romantic.

–E gay.

Mă lovește peste față cu perna „perfectă".

–E dulce.

–E grețos. Am prieteni care sunt homosexuali, iar filmul ăla e prea gay până și pentru ei.

Kate oftează, visătoare.

–E o poveste de iubire, una frumoasă. Cum toată lumea a încercat să-i separe, dar, peste ani și ani, s-au regăsit. A fost soarta.

Îmi dau ochii peste cap.

–Soarta? Fii serioasă! Soarta e un afurisit de basm, scumpo. Iar restul poveștii e o porcărie. În viața reală nu se întâmplă lucruri de genul ăsta.

–Dar asta e....

–Tocmai de asta rata divorțului e așa mare. Pentru că filmele le creează femeilor așteptări nerezonabile.

La fel e și cu romanele romantice. Alexandra practic i-a tăiat capul lui Steven la un moment dat pentru că a împrumutat una dintre revistele mele *Playboy*. Cu toate astea, Afurisita stă pe plajă și citește pornografie ușoară, care-l are pe copertă pe Fabio.

Da, am zis pornografie, pentru că asta și e.

Și nici măcar nu e *de calitate*.

„Și-a mișcat bărbăția ca un trunchi spre petalele pline de dorință ale centrului ei feminin."

Cine naiba vorbește așa?

–Tipii reali nu gândesc ca Nilan, sau Niles, sau cum naiba îl chema pe idiotul ăla.

–Noah.

–Și orice bărbat care a construit o cameră în casa lui pentru o tipă care l-a respins? Orice bărbat care așteaptă ani întregi ca aceeași tipă să-i apară la ușă, știind că e cu altcineva? Nu este deloc bărbat.

–Dar ce e?

–Un vagin mare, neras.

Am fost prea vulgar?

Mă tem că da.

Până când Kate își acoperă gura cu mâinile și cade pe canapea, râzând cu toată ființa.

–Dumnezeule! Ești... așa un... porc. De unde-ți vin ideile astea?

Ridic din umeri.

–Îți zic lucrurile așa cum sunt. Nu o să-mi cer scuze pentru asta.

Kate se oprește din râs, dar continuă să zâmbească.

–Bun, deci fără *Jurnalul*.

–Mulțumesc!

Apoi, toată fața i se luminează.

–Ce zici de *Un știrist legendar*?

–Îți place Will Ferrell?

–Glumești? Ai văzut *Tăișul gloriei*?

E unul dintre filmele mele preferate.

–Lotusul de fier? E o mișcare clasică.

Ridică din sprâncene și spune următorul citat:

–Ai niște frișcă, să-mi aline arsura aia dureroasă?

Râd.

–Dumnezeule, te iub...

Apoi, mă înec și tușesc.

–Iubesc filmul ăla!

Mă joc cu telecomanda, și ne așezăm pe canapea, în timp ce începe *Un știrist legendar*.

Bun, nu-mi sări în cap acum! Să ne calmăm puțin, da? A fost o simplă greșeală. Mi-a scăpat. Atâta tot.

Limba mea a avut parte de mult exercițiu în ultimul timp, deci cred că am voie.

După ce mâncăm, continuăm să ne uităm la *Un știrist legendar*, întinși unul lângă altul pe canapea, ea cu spatele la mine. Fața mea e din nou în părul ei, inspirând parfumul de care am devenit dependent. Tot aștipesc. Râsul lui Kate îmi vibrează în piept când mă întreabă:

–Asta ai crezut și tu despre mine?

–Hmm?

–Când am început să lucrez la firmă. Credeai că sunt o „femeie scorpion"?

Se referă la replica spusă de Will Ferrell în film. Zâmbesc somnoros.

–Când te-am văzut prima oară în sala de conferințe, am rămas mască. După asta, am știut că nimic nu o să mai fie vreodată la fel.

Probabil i-a plăcut răspunsul meu, pentru că, peste o clipă, își freacă șoldurile de mine. Iar penisul meu pe jumătate erect alunecă între fesele ei.

Nu contează cât de epuizat e un tip, poate să fi lucrat o tură de treizeci și cinci de ore, cărând saci cu nisip, că mișcarea aia o să-l trezească mereu.

Buzele mele își găsesc drumul către gâtul ei, în timp ce mâna mi se plimbă peste abdomenul ei.

–Dumnezeule, Kate! Nu pot să mă opresc din a te dori.

Devine destul de ridicol, nu crezi?

O simt cum începe să respire sacadat. Se întoarce cu fața spre mine, și buzele ni se întâlnesc. Dar, înainte să mergem mai departe, curiozitatea învinge, și mă retrag.

–Ce părere ai avut despre mine când ne-am întâlnit prima oară?

Își dă ochii peste cap, în timp ce se gândește la răspuns. Apoi zâmbește.

–Ei bine, în prima noapte, la REM, mi s-a părut că ești... letal. Radiai sex și farmec. Degetele i se plimbă peste buzele și fruntea mea. Zâmbetul tău, ochii... ar trebui să fie chestii ilegale. A fost singura dată, de când eram cu Billy, când mi-am dorit să fi fost singură.

Uau!

–Apoi, la birou, le-am auzit pe secretare vorbind despre tine. Cum în fiecare weekend erai cu altă fată. Dar, după un timp, am văzut că ai mult mai multe de oferit. Ești genial și amuzant. Protector și afectuos. Drew, strălucești așa puternic! Tot ce faci, felul în care gândești, lucrurile pe care le spui, modul în care te miști... toate astea sunt orbitoare. Mă simt... norocoasă doar pentru că sunt aproape de tine.

Nu am cuvinte.

Dacă orice altă femeie mi-ar fi spus asta, aș fi fost de acord cu ea. I-aș fi spus cât de norocoasă e să fie cu mine, pentru că sunt cel mai bun dintre cei mai buni. Nu e nimeni mai bun. Dar, cum cea care mi-a zis asta e Kate, o persoană a cărei gândire o invidiez, a cărei opinie o admir... pur și simplu, nu am cuvinte. Așa că las acțiunile să vorbească de la sine.

Gura mi se lipește de a ei, iar limba imploră să intre. Dar, când încerc să ne rostogolim, ca să fiu peste ea, Kate are alte idei. Mă împinge de umeri, până sunt pe spate. Apoi, își trece gura peste

maxilarul meu și în jos, pe gât, lăsând o urmă pe piept și pe abdomen. Înghit în sec.

Îmi ia penisul în mână și pompează lent, dar sunt deja tare ca oțelul. M-am întărit din clipa în care a început să vorbească.

–Dumnezeule, Kate...

Îmi țin ochii deschiși și mă uit de sus cum își umezește buzele, deschide gura și mă ia în ea.

–La naiba...

Mă înghite cu totul, adânc, și suge cu putere când se retrage lent. Apoi repetă mișcarea.

Sunt un cunoscător al sexului oral. Pentru un tip, e cel mai convenabil tip de sex. Exercițiu minim, puțină mizerie. Dacă nu ai avut parte de așa ceva, o să-ți spun un mic secret. Din clipa în care penisul unui tip e în gura ta, o să fie atât de fericit, că nu o să mai conteze ce faci cu el după. Acestea fiind spuse, sunt anumite mișcări care fac ca totul să fie mai plăcut.

Kate își glisează mâna, în timp ce suge vârful cu gura ei fierbinte.

Așa, de exemplu.

Își plimbă limba în jurul capului, ca și cum ar linge o acadea. Unde, Dumnezeule, a învățat așa ceva? Gem neajutorat și strâng pernele de pe canapea. Mă înghite adânc, o dată, de două ori, după care începe niște mișcări rapide și scurte cu mâna și gura.

E magnific. Mi-au făcut sex oral câteva dintre cele mai pricepute femei, și, jur, Kate Brooks are tehnica unei vedete de filme porno.

Încerc să stau nemișcat, conștient că asta e prima oară pentru ea, dar e dificil. Apoi, mâinile ei alunecă sub mine, pe fund, îndemnându-mă să mă ridic. Îmi ghidează șoldurile în față și în spate, împingându-mă în gura ei și în afară. Dumnezeule! Își dă mâinile laoparte, dar șoldurile mele continuă să se miște, cu împingeri scurte.

Sunt la un pas de a-mi pierde controlul, dar mereu anunț înainte. Dacă un tip nu te avertizează, părăsește-l! E un nemernic.

–Kate, iubito, o să... Dacă nu o să te miști acum... Dumnezeule, o să...

Se pare că nu sunt capabil să vorbesc prea coerent în momentul de față. Însă cred că prinde ideea.

Dar nu se mută. Nu se oprește. Mă uit în jos fix în clipa în care Kate deschide ochii și privește în sus. Nu e nevoie de mai mult. E momentul la care am visat din clipa în care am văzut-o prima oară. Ochii ăia mari, de căprioară, privindu-mă în timp ce penisul meu alunecă între buzele ei perfecte. Îi scâncesc numele și îi umplu gura cu un jet care pulsează. Kate geme și primește totul, înghițind cu lăcomie.

După ceea ce pare o eternitate, încep să mă calmez. Știi cum e când pășești prima oară într-un jacuzzi și picioarele parcă-ți sunt făcute din gelatină? Ăsta sunt eu acum.

Respir sacadat și zâmbesc precum idiotul satului, în timp ce o trag în sus, de umeri, și o sărut apăsat. Unii bărbați sunt dezgustați să sărute o femeie în gura căreia tocmai au terminat, dar nu mă număr printre ei.

–Cum naiba ai învățat să faci sex oral așa?

Kate râde când îmi aude uimirea din voce și se întinde peste mine.

–Delores a ieșit în colegiu cu un tip pasionat de porno. Mereu lăsa filme în cămin, și, din când în când, mă uitam la ele.

Reamintește-mi ca, data viitoare când o s-o văd pe Delores, să cad în genunchi și să o pup.

După ce filmul s-a terminat, eu și Kate hotărâm să organizăm un maraton Will Ferrell. Suntem la jumătatea filmului *Tăișul gloriei*, când îmi sună telefonul. Suntem încă pe canapea, stăm întinși confortabil, unul lângă altul, și n-am chef să mă ridic. Sau să vorbesc cu cineva care nu e în camera asta.

Las robotul să preia mesajul. Vocea lui Jack umple camera și urlă peste muzica asurzitoare din fundal.

–Drew! Omule, răspunde! Unde naiba ești?

Face o mică pauză, și presupun că își dă seama că nu o să răspund.

–Trebuie să ieși în seara asta! Sunt la Club Sixty-Nine, și e cineva aici care vrea să te vadă!

Nu sună bine. Încep să mă ridic în clipa când instinctele cromozomului Y îmi spun să opresc drăcia aia. Acum! Dar nu sunt destul de rapid. Și o voce feminină senzuală se aude din cutia Pandorei.

–Dreeeeewwwww, sunt Staaaceeeeeey! Mi-e dor de tine, iubire! Vreau să mai mergem o dată cu taxiul. Îți amintești noaptea aia, când ți-am supt scula așa...

Apăs pe butonul de oprire.

Apoi mă uit la Kate. Privește înlemnită la televizor, iar expresia îi e imposibil de citit. Probabil ar trebui să spun ceva. Ce naiba ar trebui să spun?

„Scuze, a sunat una dintre tipele în care mi-am lăsat sperma."

Nu! Cumva, nu cred că ar merge foarte bine.

Se saltă, rigidă.

–Probabil ar trebui să plec.

La naiba! Afurisitul de Jack!

Kate se ridică și încearcă să se acopere cu perna.

Ăsta nu e un semn bun. Acum o oră, își lipea păsărica de fața mea. Acum, nici nu vrea să mă uit la ea.

Dumnezeule!

Trece pe lângă mine, în drum spre dormitor. Deși stomacul îmi este întors pe dos, nu pot să nu-i admir legănatul fundului. În mod previzibil, penisul mi se ridică, precum Dracula ridicându-se din coșciug.

Când aveam zece ani, aveam un câine. Călărea absolut orice, de la piciorul menajerei la patul cu patru stâlpi al părinților mei. Era nesătul. Părinții mei erau oripilați de fiecare dată când aveau invitați. Dar acum îmi dau seama că nu era un câine rău, nu era vina lui.

Îți simt durerea, Fido.

Oftez și mă ridic, urmând-o pe Kate. Când ajung în dormitor, și-a pus deja fusta, și cămașa e încheiată. Nu se uită la mine când intru.

–Kate...

–Știi unde e celălalt pantof al meu?

Privirea ei e îndreptată spre podea, spre pat... oriunde numai nu la mine.

–Kate...

–Poate e sub pat.

Îngenunchează.

–Nu trebuie să pleci.

Nu-și ridică privirea.

–Nu vreau să-ți încurc planurile.

Cine are planuri? Singurul plan pe care-l aveam era să mă înfrupt din bufetul apetisant dintre coapsele ei. Din nou.

–Nu am...

–E în regulă, Drew. A fost plăcut...

Plăcut? Spune că ce am făcut aseară și azi, în dormitor, în bucătărie, la duș, lipiți de peretele de pe hol, a fost plăcut? Glumește?

Probabil îmi vede expresia de pe față, pentru că se oprește în mijlocul propoziției și ridică dintr-o sprânceană.

–Scuze, a fost adjectivul greșit? Ți-am insultat egoul fragil?

Mă bâlbâi indignat.

–Păi, da.

–Ce cuvânt ai prefera?

Pentru informația ta, sunt în continuare gol, și, dacă postura penisului meu e un semn, nu e nevoie de un Einstein ca să-și dea seama ce aș prefera în momentul de față.

–Sublim? Transcendental? Fără egal?

Punctez fiecare cuvânt cu câte un pas de prădător, în direcția ei.

Ea îmi răspunde la avânt cu pași agitați în spate, până când se lovește de noptiera mea. Îi zâmbesc.

–Ești absolventa celui mai prestigios program de afaceri din țară, Kate. Onoarea mea vrea să găsești ceva, orice, mai bun decât „plăcut".

Pentru o clipă, se uită la pieptul meu. Apoi mă privește adânc în ochi. Pare serioasă.

–Ar trebui să plec.

Încearcă să treacă de mine, dar o prind de braț și o trag spre mine.

–Nu vreau să pleci.

Nu mă întreba de ce. Nu o să-ți răspund. Nu acum. Sunt concentrat doar asupra momentului prezent și a ei. Restul nu contează. Se uită la mâna mea, de pe brațul ei, apoi la mine.

–Drew...

–Nu pleca, Kate! O ridic, o așez pe noptieră și mă vâr între picioarele ei. Rămâi! O sărut pe gât și o mușc de ureche. Când ea tresare, îi șoptesc: Rămâi cu mine, Kate! Mă uit în ochii ei. Te rog!

Își mușcă buza, apoi zâmbește lent.

–Bine.

Îi răspund la zâmbet, apoi gura mea e pe a ei. Sărutul e lung, lent și apăsat. Îi ridic fusta și-mi plimb degetele peste coapsele ei. Încă nu are chiloți.

Nu are cum să nu-ți placă accesul direct.

Îngenunchez în fața ei.

–Drew...

E jumătate întrebare, jumătate geamăt.

–Șșșttt! Trebuie să mă concentrez dacă vreau să trec de „plăcut".

Și, pentru restul nopții, nu există nici un cuvânt coerent între noi.

16

Fiecare supererou are nevoie de o ascunzătoare – de un sanctuar. Cel puțin, cei buni au nevoie. Și eu am una. Propria mea peșteră în genul celei a lui Batman. Acolo se întâmplă magia. Acolo am construit legenda care e cariera mea.

Biroul meu de acasă.

E o oază pentru bărbați. O zonă fără femei, la modul bun. Fiecare tip ar trebui să aibă un asemenea loc. Eu singur l-am decorat. Fiecare piesă, fiecare detaliu. Dacă mașina mea e copilul meu, camera asta e primul născut. Mândria și bucuria mea.

Podele de mahon, covoare orientale făcute de mână, canapele din piele. Un șemineu din piatră și rafturi pe un perete. În spatele biroului e o fereastră mare, care oferă o priveliște fără egal asupra orașului. Iar în colț e o masă de joc, unde eu și băieții bem scotch, fumăm trabucuri cubaneze și jucăm poker o dată pe lună.

E singurul moment când Steven are voie să iasă să joace.

Eu sunt la birou, în boxeri, și lucrez la laptop. Asta fac în fiecare duminică după-amiaza.

Kate? Nu, e în continuare aici. Dar, după maratonul nostru de sex de aseară, m-am gândit că ar trebui s-o las să doarmă. Să-și încarce bateriile. Am anulat brunch-ul cu mama și n-am mai mers la jocul de baschet cu băieții. Iar acum mă uit la ultima versiune a unui contract, când aud o voce somnoroasă din ușă.

– Bună!

Ridic privirea și zâmbesc.

–Salut!

Poartă un alt tricou de-al meu, cel negru cu Metallica. Îi trece de genunchi. Ăsta și părul ciufulit o fac să arate dulce, dar sexy. Seducătoare. În comparație cu Kate, munca nu mai pare așa apetisantă.

Își trece o mână prin păr, în timp ce se uită prin cameră.

–Biroul e superb, Drew! Minunat!

Kate e genul de femeie care apreciază importanța unui spațiu de lucru care să te inspire. Dacă vrei să fii un câștigător, ai nevoie de un birou care dă de înțeles că ești deja unul.

–Mulțumesc! E încăperea mea preferată din apartament.

–Înțeleg de ce.

Ridică o ramă de pe unul dintre rafturi și mi-o arată.

–Cine e aici?

Este o poză cu mine și Mackenzie la plajă, vara trecută. M-a îngropat în nisip până la gât.

–Nepoata mea, Mackenzie.

Se uită la poză și zâmbește.

–E adorabilă! Pun pariu că te venerează.

–Da, iar eu mi-aș tăia o mână pentru ea, dacă mi-ar cere-o, așa că suntem la egalitate. Mi-ar plăcea să o întâlnești într-o zi.

Kate nu ezită.

–Mi-ar plăcea asta.

Se îndreaptă spre mine și se așază pe genunchiul meu. Mă aplec în față, până când buzele mele le găsesc pe ale ei, iar limba îmi pătrunde adânc în gura pe care o cunosc deja atât de bine.

Se ghemuiește la pieptul meu.

–Ești așa cald.

Își odihnește capul pe umărul meu și se uită la computer.

–La ce lucrezi?

Oftez.

–La înțelegerea cu Jarvis Technologies.

Jarvis e o companie de comunicații care vrea să achiziționeze o filială de sateliți de internet.

Îmi frec ochii.

–Sunt probleme?

Când vine vorba despre afaceri, sunt, de obicei, un lup singuratic. Nu fac confidențe, nu împărtășesc nimic. Părerea mea e singura care contează. Dar, când vorbesc cu Kate despre afaceri, e ca și cum aș vorbi cu mine. Chiar sunt interesat să aud ce are de spus.

–Da. CEO-ul nu are curaj deloc. Am pregătit înțelegerea perfectă, dar nu vrea să semneze. Are emoții din cauza riscului.

Degetele ei se plimbă pe maxilarul meu.

–Fiecare achiziție are riscuri. Trebuie să-i arăți că răsplata merită.

–Asta încerc să fac.

În clipa aia, se entuziasmează.

–Știi ce, am ceva ce ar putea să te ajute. Unul dintre vechii mei parteneri de studiu de la Wharton a creat un șablon pentru un nou model de evaluare. Dacă îl aplici și numerele sunt bune, e posibil să-l convingi să-și asume riscul.

Încep să cred că mintea lui Kate mă excită aproape la fel de mult ca fundul ei. Aproape.

–E pe un disc, în geanta mea. O să ți-l aduc.

Când se ridică, o apuc de partea de jos a tricoului și o trag înapoi în poală, ca să nu-mi rateze erecția. Îmi înfășor brațele în jurul taliei ei și o țin acolo. Gura mea e lipită de urechea ei.

–Înainte să ne ocupăm de asta, trebuie să fac ceva.

–Ce anume vrei, Drew? mă întreabă ea, amuzată.

O ridic, dau laoparte totul de pe birou și o așez pe el.

–Pe tine.

Petrecem restul zilei muncind. Și vorbind. Și râzând. Îi povestesc lui Kate despre Mackenzie și Borcanul Cuvintelor Urâte care mă falimentează. Ea îmi povestește mai multe despre cum a fost

să crească în Greenville și despre cafeneaua părinților ei. Luăm prânzul pe balcon. E frig, așa că ea se așază în poala mea, ca să-i țin de cald, și mă hrănește cu mâinile ei.

Nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată așa bine. Și nici măcar nu facem sex.

Ca să vezi!

E trecut de ora 22.00. Ne pregătim de culcare. Kate face duș.

Singură.

Mi-a luat aparatul de ras și m-a dat afară. Spre deosebire de femei, bărbații nu au nevoie de intimitate. Nu există nici o funcție fiziologică pentru care un bărbat să se jeneze în fața unui public.

Nu avem pic de rușine.

Dar, dacă ea are nevoie de spațiu, poate să-l aibă. Eu o să mă țin ocupat în timp ce o aștept. Schimb așternuturile. Scot cutia de prezervative din sertar, ca să am câteva la îndemână.

Apoi, inima mi se frânge. Și, dacă ar putea, penisul meu ar plânge.

Cutia e goală.

–La naiba!

–Exact asta gândeam și eu. Mințile strălucite gândesc la fel.

Mă întorc în clipa când aud vocea lui Kate. Stă în ușă, cu o mână pe șold și cealaltă rezemată de cadrul ușii. E minunată, superb de goală. Păsărica îi este rasă și mai mult decât înainte, doar cu o umbră de bucle. Dumnezeule!

Tot aștept momentul când corpul lui Kate nu o să mai aibă nici un efect asupra mea. Când o să mă simt plictisit. Până acum însă, e exact opusul.

E ca atunci când mănânci homar. Dacă nu ai mâncat niciodată, te gândești că poate o să vrei la un moment dat. Dar, după ce l-ai gustat, ocazia de a-l mânca din nou îți lasă gura apă. Pentru că acum știi cât de delicios e. Doar când mă gândesc la ea... Dumnezeule! E posibil să devin primul bărbat din istorie capabil să se masturbeze fără să se atingă.

Ia uite, mamă, fără mâini!

Vine spre mine, își înfășoară brațele în jurul gâtului meu și mă sărută lent, trasându-mi cu limba buza de jos în cel mai sexy mod posibil. Mă forțez să mă retrag.

–Kate, așteaptă... nu putem.

Mâna ei alunecă în boxerii mei, în jurul penisului meu deja erect. Îl mângâie de câteva ori.

–Cred că cineva nu e de acord cu tine.

Îmi lipesc fruntea de a ei, iar vocea îmi sună înfundat:

–Nu, voiam să spun că nu mai avem. Prezervative...

Îmi pun mâna peste a ei, oprindu-i atingerile, ca să pot lega câteva cuvinte care chiar să aibă sens.

–Trebuie să mă duc la magazinul din colț și să iau mai multe, după care... Dumnezeule, după aia o să ți-o trag toată noaptea.

Kate se uită în jos și înghite în sec. Vorbește încet.

–Sau am putea... să nu... folosim.

–Ce?

Niciodată nu am făcut asta. Niciodată. Nici măcar în tinerețe. Mereu am ținut prea mult la penisul meu ca să risc să se ofilească și să cadă.

–Drew, iau pilule. Iar Billy... e el în multe feluri, dar niciodată nu m-a înșelat. Te-ai... testat?

Bineînțeles că da. O dată pe lună, de când mă știu. E musai, la ce stil de viață am. Riscurile meseriei. Vocea îmi scârțâie.

–Da, m-am testat. Nu am probleme. Dar... ești sigură?

Mi s-au oferit o mulțime de lucruri în pat. Tot felul de contraceptii perverse și jocuri de rol pe care ți le poți imagina. Pe unele probabil nu poți. Să fac sex fără protecție nu s-a numărat printre ele. Nu e nici isteț, nici sigur. O femeie poate să spună că ia pilule, dar cum poți să știi cu adevărat? Oamenii pot să-ți spună că nu au probleme de sănătate, dar nu i-aș crede. Pentru asta ar fi nevoie de încredere.

Iar încrederea nu a fost niciodată un factor în viața mea sexuală.

Nu e vorba despre împărtășit, despre a cunoaște pe cineva și a o lăsa să mă cunoască. E vorba să termini și să faci fata să aibă orgasm. Punct.

–Vreau să te simt, Drew. Și vreau să mă simți. Nu vreau să fie nimic între noi.

O privesc. Se uită la mine cum s-a uitat ieri după duș. Ca și cum îmi oferă ceva, un dar. Care e doar pentru mine. Numai pentru mine. Și e vorba despre ea. Pentru că are încredere în mine, crede în mine. Și știi ce?

Nu vreau să mă mai privească altfel vreodată.

–Kate, ultimele zile cu tine au fost incredibile. Niciodată nu am... niciodată nu am...

Nu știu exact cum să descriu ce simt. Nu am nici cea mai vagă idee cum să-i spun. Îmi câștig traiul din abilitatea de a comunica. Fiind capabil să exprim o idee. Să descriu un plan.

Dar, în clipa asta, cuvintele sunt jalnic de nepotrivite.

Așa că o iau de brațe și o trag spre mine. Geme de surprindere sau entuziasm, nu sunt sigur. Limba îi alunecă pe lângă a mea, și își înfige mâinile în părul meu. Cumva, ajungem pe pat, unul lângă altul, cu gurile lipite și boxerii mei pe podea. Mâna îmi alunecă peste sânii ei, în jos, pe abdomen și între picioarele ei.

–La naiba, Kate, ești deja udă! mormăi eu.

Și chiar așa e. Abia am atins-o, și deja e udă pentru mine. Dumnezeule! Niciodată nu am vrut pe cineva sau ceva atât de mult cât o doresc în momentul ăsta. Mă mușcă de gât când o pătrund cu degetele. Vaginul i se încordează în jurul lor, ca o afurisită de mănușă, și amândoi gemem cu putere.

Apoi, mâinile lui Kate sunt pe mine, peste tot. Îmi mângâie testiculele, penisul, mă zgârie pe piept și pe spate.

O așez sub mine. Am nevoie de ea, acum! O tachinez cu penisul, acoperindu-mi vârful cu crema ei dulce. Căldura se rostogolește de pe ea, din ea. E ca focul – mă strigă, mă atrage înăuntru. O pătrund încet, complet și închid ochii, copleșit de extaz.

E vulnerabilă, neprotejată, în jurul meu. O simt ca fiind... mai mult. Mai udă, mai fierbinte, mai strâmtă. Mai mult în toate modurile posibile. E incredibil.

Kate mă prinde de fund, masându-mă și îndemnându-mă să pătrund mai adânc. Dar ies cu totul, ca să alunec înapoi.

Dumnezeule!

Stabilesc ritmul. Nu e lent, dulce sau tandru, ci brutal și fierbinte și al naibii de grozav.

Scâncete ascuțite evadează prin buzele ei depărtate. Apoi, gura mea e din nou pe a ei, întrerupându-le. Și ne ținem unul de altul cu lăcomie, disperați.

Ca și cum ar fi prima oară. Ca și cum ar fi ultima oară.

E în jurul meu în toate modurile posibile. Vaginul ei îmi înconjoară penisul, picioarele îi sunt în jurul taliei mele, brațele – în jurul gâtului. Toate sunt strânse în jurul meu, ca o menghină sublimă. Iar eu o pătrund cu totul. Vreau să fie mai aproape, am nevoie să fiu mai adânc. Dumnezeule, aș intra cu totul în ea dacă aș putea și nu aș vrea să mai ies vreodată.

Mâinile lui Kate le găsesc pe ale mele. Degetele ni se întrepătrund, și le ridic deasupra capului ei. Frunțile ni se ating – fiecare gâfâit, fiecare respirație se amestecă. Șoldurile i se mișcă în sincron cu ale mele, ca oceanul. Înainte și înapoi. Într-un unison frenetic. Împreună.

Privirile ni se întrepătrund.

–Dumnezeule, Drew... nu te opri... te rog, nu te opri niciodată!

Mă înec în ea. Abia pot să respir. Cumva, reușesc să spun:

–Nu o s-o fac. Nu o să mă opresc niciodată.

Simt când are orgasm. Fiecare centimetru arzător de ud din ea se strânge sublim în jurul meu. Și e atât de bine, atât de sălbatic de intens, că-mi vine să plâng de plăcere. Îmi îngrop fața în gâtul ei, inhalând-o, devorând-o. Apoi, termin cu ea, în ea. Îi scald interiorul cu fiecare penetrare carnală. O electricitate dulce aleargă prin mine, în timp ce un singur cuvânt îmi curge iar și iar de pe buze.

–Kate... Kate... Kate... Kate.

E miraculos.

După câteva momente, corpurile noastre se opresc. Singurele sunete din încăpere sunt respirațiile noastre rapide și bătăile inimii.

Apoi, Kate șoptește:

–Drew? Ești bine?

Îmi ridic capul și o văd că mă privește cu îngrijorare în ochi. Mâna ei mi se așază tandru pe obraz.

–Tremuri.

Ai încercat vreodată să pozezi ceva de foarte departe? Și te uiți prin lentile și toată imaginea e încețoșată? Așa că ajustezi obiectivul, apoi camera se încețoșează și, peste câteva secunde, bum, ai parte de claritate!

Totul e la locul lui.

Imaginea e limpede.

Așa simt eu acum, când mă uit la Kate. Dintr-odată, totul e atât de evident. Atât de limpede.

Sunt îndrăgostit de ea. Complet. Neajutorat. Patetic.

Îndrăgostit.

Sunt al lui Kate, trup și suflet.

Doar la ea mă gândesc. E tot ce nu am crezut vreodată că vreau. Nu e doar perfectă, ci perfectă pentru mine.

Aș face orice pentru ea.

Orice.

O vreau aproape de mine, cu mine. Tot timpul.

Pentru totdeauna.

Nu e vorba doar despre sex. Nu este vorba doar despre corpul ei superb sau despre mintea genială. Nu e doar faptul că mă face să gândesc sau că e nerăbdătoare să mă provoace. E mai mult de atât.

E totul.

E ea.

Am încălcat toate regulile pe care mi le-am stabilit, ca să fiu cu ea. Și asta nu doar ca să i-o trag.

Ci ca să o am. Să o păstrez.

Cum de nu mi-am dat seama înainte? Cum de nu am știut?

–Hei! Mă sărută ușor pe buze. Unde ai fost? Te-am pierdut pentru o clipă. Ești bine?

–Eu... Înghit. Kate, eu... Inspir adânc. Sunt... sunt bine. Zâmbesc și o sărut. Cred că doar m-ai epuizat.

Kate râde.

–Uau! Niciodată nu am crezut că o să se întâmple așa ceva. Mda, mie-mi spui?!

17

Știu ce gândești: Ce naiba?

Dacă mi-am dat seama că sunt îndrăgostit de Kate, iar ea e evident înamorată de mine, cum de a ajuns tot cu Billy De-Ce-Nu-A-Murit-Încă Warren?

O întrebare excelentă! Aproape am ajuns acolo. Dar, mai întâi, o lecție despre științele naturii. Ce știi despre broaște?

Da, am spus broaște.

Știai că, dacă pui o broască în apă fiartă, o să sară afară? Dar, dacă pui una în apă rece și o încălzești treptat, o să rămână acolo. Și o să fiarbă. Nici măcar nu o să încerce să iasă. Nici măcar nu o să știe că moare. Decât când e prea târziu.

Bărbații seamănă foarte mult cu broaștele.

M-a speriat mica mea epifanie? Bineînțeles că da. A fost ceva important. Genul care-ți schimbă viața. Gata cu vaginele străine! Gata cu poveștile pentru prieteni! Gata cu nopțile de sâmbătă! Dar nimic din toate astea nu mai conta. Serios.

Pentru că era prea târziu. Deja fierbeam... după Kate.

Toată noaptea am privit-o dormind. Și am făcut planuri... pentru noi. Ce o să facem împreună, unde o să mergem. Mâine, weekendul următor și anul viitor. Am exersat ce o să spun, cum o să-i zic ce simt. Mi-am imaginat reacția ei și cum o să-mi spună că simte la fel. A fost ca un film, unul groaznic, pentru fete, la care nu m-aș duce niciodată. Playboy-ul fermecător

o întâlnește pe fata visurilor sale, iar aceasta îi fură inima pentru totdeauna.

Ar fi trebuit să știu că era prea frumos ca să fie adevărat. Cele mai bune lucruri sunt de obicei așa: Moș Crăciun, punctul G la bărbați, raiul. Lista e nesfârșită.

O să vezi.

Ne plimbăm pe Fifth Avenue. În loc să pierdem timp prețios traversând orașul ca să ajungem în apartamentul lui Kate, ne-am oprit în drum spre muncă la Saks, de unde i-am cumpărat lui Kate un costum Chanel nou, bleumarin. Nu pot s-o las să facă Drumul Rușinii în birou, nu-i așa? Când proba haine pentru mine, îți jur că mă simțeam ca Richard Gere în *Frumușica*. Kate chiar mi-a cumpărat o cravată.

Vezi?

Apoi, a insistat să ne oprim la secțiunea de lenjerie, pentru a înlocui chiloții pe care-i distrusesem așa erotic. Am încercat să mă împotrivesc, dar fără rezultate. Fetelor, ar trebui să știți că să nu purtați nimic e mai sexy decât pielea, dantela, biciurile și lanțurile, toate puse laolaltă.

Ne oprim la Starbucks și luăm niște cafea. Când ieșim, o trag pe Kate aproape. O mângâi pe obraz și o sărut. Are gust de cafea. Îmi dă părul laoparte din ochi și zâmbește.

Nu o să mă satur niciodată să o privesc. Sau să o sărut. Bună! Numele meu e Drew, și sunt sub papuc. Da, știu. E în regulă. Nu mă deranjează. Pentru că, dacă asta înseamnă Partea Întunecată, atunci mă înscriu. Serios. Să nu fii surprins dacă încep să țopăi pe stradă, cântând *Zip-a-Dee-Doo-Dah*.

Atât de fericit sunt.

Eu și Kate cotim. Ne ținem de mâini și ne zâmbim, ca doi idioți care au luat prea multe antidepresive. E grețos, nu-i așa?

Trebuie să ne oprim aici pentru o clipă. Ar trebui să ne vezi. Cum suntem aici, acum, mână-n mână. Ar trebui să-ți amintești momentul ăsta. Eu o s-o fac.

Eram... perfecți.

Apoi, intrăm în clădirea de birouri. Deschid ușa pentru Kate și merg în urma ei.

Iar primul lucru pe care-l văd sunt niște margarete. Margarete albe, mari, cu galben în centru. Unele în vazele de pe biroul de la pază, altele în buchete, legate cu funde. Unele sunt împrăștiate pe podea, câteva petale aleatorii pe ici, pe colo. În mijlocul holului e un cerc, format din și mai multe margarete. În centrul acelui cerc e Billy Warren. Și are chitara la el.

„Naiba să mă ia!"

Nu, nu e de ajuns.

„Naiba să mă ia și să mă taie-n două!"

Așa e mai bine.

Ai văzut vreodată un idiot care cântă? Asta e ocazia ta:

Am fost atât de orb, nu am știut
Cât de greu o să-ți fie să-ți dau drumul,
Vreau să ne vindecăm, vreau să ne revenim,
Întoarce-te, întoarce-te din nou la mine!

Dacă nu l-aș urî așa mult – și pe gheșeftarul care l-a născut –, ar trebui să admit că nu e chiar rău. O urmăresc pe Kate cu atenție. Fiecare emoție de pe fața ei, fiecare sentiment care-i dansează în ochi.

Știi cum e când ai un virus la stomac? Și stai toată ziua cu o găleată lângă tine, pentru că simți că o să vomiți în orice secundă? Dar, apoi, e momentul ăla când știi că o să se întâmple. Începi să transpiri, o transpirație rece. Capul îți pulsează, și simți cum gâtul ți se dilată, ca să facă loc pentru bila care ți se strânge în stomac.

Așa sunt eu acum.

Îmi pun cafeaua jos și caut cel mai apropiat gunoi, ca să mă asigur că o să ajung acolo la timp.

*

Și trebuie să-ți spun că-mi pare rău
Pentru toată durerea pe care ți-am provocat-o,
Te rog, dă-mi din nou inima ta,
O s-o țin în siguranță o eternitate.
Suntem meniți unul pentru celălalt,
Mereu am știut că așa e,
Nu o să existe niciodată altcineva,
Sufletul meu plânge după tine.

În orice alt moment, cu oricare altă fată, l-aș îngropa pe Warren. Fără să mă chinuiesc măcar. Nu se compară cu mine. Sunt un afurisit de Porsche, iar el e o camionetă care nu poate să treacă de inspecție.

Dar aici e vorba despre Kate. Cei doi au un trecut comun, de un deceniu. Iar asta îl face să fie o competiție din liga mare.

În miezul nopții, îți strig numele,
Nu-mi vine să cred că aproape am pierdut tot.
Încă o șansă, încă o suflare, încă o încercare,
Fără motive să ne luăm rămas-bun.

Vreau să o înșfac pe Kate ca un primitiv și să o iau de aici. Vreau s-o închid în apartamentul meu, unde Billy nu poate să o vadă. Nu poate să o atingă. Nu poate să ne atingă. În tot timpul ăsta, mă uit la ea, dar ea nu se întoarce să se uite la mine.

Nici măcar o dată.

Și trebuie să spun că-mi pare rău
Pentru toată durerea pe care ți-am provocat-o,
Te rog, dă-mi din nou inima ta,
O s-o țin în siguranță o eternitate.
Suntem meniți unul pentru celălalt,
Mereu am știut că așa e,

Nu o să existe niciodată altcineva,
Sufletul meu plânge după tine.

De ce nu am învățat să cânt la un instrument? Când aveam nouă ani, mama a vrut să învăț să cânt la trompetă. După două lecții, profesorul a renunțat, pentru că l-am lăsat pe câine să facă pipi pe instrumentul lui.

De ce nu am ascultat-o pe mama?

Tu ești începutul meu, tu o să fii sfârșitul,
Mai mult decât iubiți, mai mult decât prieteni,
Te vreau, te vreau!

Nu poate s-o aibă. Nu ai decât s-o vrei cât e ziua de lungă, idiotule! Poți să cânți de pe acoperișuri. Cântă până-ți cad degetele. E prea puțin, prea târziu. E deja a mea. Kate nu e genul care face sex cu oricine. Și am făcut-o tot weekendul, ca și cum lumea se termina. Asta trebuie să însemne ceva.

Nu-i așa?

Și trebuie să spun că-mi pare rău
Pentru toată durerea pe care ți-am provocat-o,
Te rog, dă-mi din nou inima ta,
O s-o țin în siguranță o eternitate.
O eternitate
Doar noi doi.

Mulțimea adunată pe hol aplaudă. Idiotul își pune chitara jos și se îndreaptă spre Kate.

Dacă o atinge, o să-i rup mâna. Jur pe Dumnezeu!

Nu mă bagă deloc în seamă. Se concentrează doar asupra lui Kate.

–Te sun de vineri noaptea și m-am oprit la apartament de câteva ori în weekend, dar erai plecată.

„Exact. Nu era acasă. Era ocupată. Acum, întreab-o ce făcea."

Cu cine o făcea.

–Știu că ești la muncă, dar crezi că am putea merge undeva să vorbim? Poate în biroul tău?

„Spune nu! Spune nu! Spune nu! Spune nu! Spune nu! Spune nu!"

–Bine.

„La naiba!"

Când începe să se îndepărteze, o prind de braț.

–Trebuie să vorbim.

Mă privește întrebătoare.

–O să dureze un...

–Trebuie să-ți spun ceva. Acum. E important.

Știu că par disperat, dar nu-mi pasă.

Își pune mâna peste a mea, cea care o ține de braț. E calmă. Cu un aer de superioritate, ca și cum ar vorbi cu un copil.

–Bine, Drew. Lasă-mă să vorbesc mai întâi cu Billy și o să vin după aceea în biroul tău, da?

Vreau să bat din picior, ca un copil de doi ani. Nu, nu este deloc în regulă. Trebuie să știe ce simt. Trebuie să o revendic. Să intru în joc. Să-mi bag mașina în cursă.

Dar, cu toate astea, îi dau drumul.

–Bine. Să aveți o discuție plăcută!

Și mă asigur că eu plec primul.

Mă îndrept spre birou, dar nu mă pot abține și mă opresc la biroul lui Erin când trec pe acolo. Când Kate se întoarce ca să închidă ușa de la birou, privirile ni se întâlnesc. Și îmi zâmbește. Dar pentru prima oară în viața mea, nu știu ce înseamnă asta.

Mă asigură că nimic nu s-a schimbat? Că nimic nu o să se schimbe? Îmi mulțumește că l-am împins pe nebunul ăsta să vină în genunchi înapoi la ea? Pur și simplu, nu știu.

Iar asta mă înnebunește.

Îmi încordez maxilarul și o iau spre birou, trântind ușa în urmă. Apoi, mă plimb. Ca un viitor tată în fața sălii de nașteri, așteptând să vadă dacă totul o să fie în regulă.

Ar fi trebuit să-i spun adevărul. Noaptea trecută. Când am avut ocazia. Ar fi trebuit să-i spun cât de mult înseamnă pentru mine. Ce simt pentru ea. Credeam că o să am timp. Mă gândeam să încep ușor, lent.

Stupid.

De ce nu i-am zis, pur și simplu?

La naiba!

Poate știe deja. Doar am adus-o în apartamentul meu, am îmbrățișat-o. Am venerat-o. I-am tras-o fără prezervativ de trei ori. Nu are cum să nu știe.

Erin intră încet în birou. Probabil arăt ca un dezastru, pentru că expresia ei e plină de înțelegere.

–Deci, Kate și Billy vorbesc, nu?

Pufnesc.

–Chiar e atât de evident?

Erin deschide gura, probabil ca să confirme, dar o închide și o ia de la început.

–Nu, doar că te cunosc, Drew.

Încuviințez.

–Vrei să fac o plimbare? Să văd ce pot să văd sau să aud?

–Crezi că o să funcționeze?

Erin zâmbește.

–Cei de la CIA ar fi norocoși să mă aibă.

Încuviințez din nou.

–Bine. Da. Fă asta, Erin! Vezi ce se întâmplă!

Erin iese, iar eu mă apuc iar să tocesc covorul. Îmi trec mâna prin păr, până când se ridică, ca și cum aș fi fost lovit de fulger.

Câteva minute mai târziu, Erin se întoarce.

–Ușa e închisă, așa că nu am putut să aud nimic, dar m-am uitat pe geam. Stau în fața biroului ei, față-n față. El își ține capul

în mâini, iar ea îl ascultă în timp ce vorbește. Mâna ei e pe genunchiul lui.

Bun, deci Billy își pune inima pe tavă. Iar ea e înțelegătoare. Pot trăi cu asta. Pentru că, după, ea o să-l strivească, nu-i așa? O să-i spună să se ducă naibii. Că a trecut peste, că a găsit pe cineva mai bun. Așa e, nu?

Nu?

Dumnezeule, nu trebuie decât să fii de acord cu mine.

–Deci... ce ar trebui să fac?

Erin ridică din umeri.

–Nu poți decât să aștepți. Și să vezi ce spune ea când termină.

Niciodată nu m-am priceput să aștept. Indiferent de cât de mult au încercat părinții mei, nu am putut aștepta niciodată până în dimineața de Crăciun ca să aflu ce am primit. Eram ca un mic Indiana Jones. Căutam și săpam până găseam fiecare cadou.

O fi răbdarea o virtute, dar nu e a mea.

Erin se oprește la ușă.

–Sper că o să meargă bine, Drew.

–Mulțumesc, Erin!

Apoi, pleacă. Și aștept. Și mă gândesc. Mă gândesc la expresia lui Kate când plângea la biroul ei. Mă gândesc la cât de panicată a fost când l-a văzut pe Warren la bar.

Doar asta am fost pentru Kate? Un mod de a-și distrage atenția? Un mod de a-mi îndeplini propria dorință?

Încep să mă plimb din nou. Și mă rog. Unui Dumnezeu cu care nu am mai vorbit de când aveam zece ani. Dar acum vorbesc cu el. Îi fac promisiuni și înjur. Negociez și implor – cu fervoare.

Ca ea, Kate, să mă aleagă.

După cele mai lungi nouăzeci de minute din viața mea, se aude Erin la interfonul de pe birou.

–Atenție! Atenție! Vine Kate!

Alerg în cealaltă parte a biroului, dărâmând creioanele și agrafele de pe birou pe jos. Îmi ridic scaunul, îmi aranjez părul

și împrăștii niște hârtii, ca să pară că am muncit. Apoi, inspir adânc. „Adună-te!"

E momentul jocului.

Kate deschide ușa și intră.

Pare... normală. Ea însăși. Fără vinovăție. Fără neliniște. Nu are nici o grijă pe lume.

Se oprește în fața biroului meu.

–Bună!

–Salut!

Mă forțez să-i zâmbesc relaxat. Deși inima îmi bate cu putere în piept. Probabil cum îi bate unui câine înainte să fie eutanasiat.

Ar trebui să discut despre nimicuri, ca să nu par prea nerăbdător, prea interesat. Dar nu reușesc.

–Deci cum merg lucrurile cu Billy?

Kate zâmbește.

–Am vorbit. Am spus niște lucruri pe care cred că amândoi aveam nevoie să le auzim. Iar acum, suntem bine. Foarte bine, chiar!

Dumnezeule! Poți să vezi cuțitul care-mi iese din piept? Da, cel pe care tocmai l-a răsucit. Au vorbit și sunt bine, foarte bine. L-a primit înapoi.

La naiba!

–E grozav, Kate. Misiune îndeplinită, deci?

Ar fi trebuit să fiu actor. Merit un Oscar după asta.

Kate se încruntă.

–Misiune?

Îmi sună telefonul, care mă salvează de coșmarul acestei conversații.

–Alo?

E Steven. Dar Kate nu știe asta. Îmi forțez vocea să pară puternică. Plină de energie.

–Bună, Stacey. Da, iubito, mă bucur că ai sunat.

Mereu lovește primul. Ții minte?

–Îmi pare rău că te-am ratat sâmbătă. Ce făceam? Nimic important, un mic proiect de-al meu. Ceva ce am încercat să fac de ceva timp. Da, am terminat. Până la urmă nu a fost atât de bine pe cât credeam că o să fie.

Da, cuvintele mele sunt calculate. Da, sper că o s-o rănească. Ce te așteptai să spun? Doar e vorba despre mine. Chiar credeai că o să stau ca un idiot, în timp ce Kate mă dă laoparte?

În nici un caz.

Ignor confuzia lui Steven și mă forțez să râd.

–În seara asta? Sigur, mi-ar plăcea să te văd. Da, o să vin cu taxiul.

De ce te uiți la mine de parcă aș fi un nemernic? I-am dat lui Kate tot ce am, toate lucrurile de care sunt capabil. Iar ea m-a lovit în dinți. Mi-am deschis sufletul în fața ei, știu cât de jalnic sună asta. Dar e adevărat. Așa că nu te uita la mine de parcă aș fi tipul rău, pentru că, în cazul ăsta, nu sunt.

O iubeam. Dumnezeule, o *iubesc*. Și, în clipa asta, mă omoară. Mă simt ca unul dintre pacienții din camera de gardă cărora li se deschide pieptul cu un depărtător de coaste.

Cât încă țin telefonul la ureche, mă uit, în sfârșit, la Kate. Și, pentru o secundă, nu pot să respir. Credeam că o să fie iritată, poate dezamăgită că eu i-am dat papucii primul. Dar nu arată așa.

Ai văzut vreodată pe cineva care e lovit?

Eu da. Când eram mai mici, pe Matthew. Și, ocazional, pe Jack, care nu s-a mișcat destul de repede după ce s-a dat prea intens la femeia nepotrivită. Când au fost loviți, aveau expresia asta. Dura doar câteva secunde. Toată fața le devenea palidă și neutră. Presupun că e de la șoc, ca și cum nu le vine să creadă ce li s-a întâmplat.

Așa arată Kate.

Ca și cum i-am dat o palmă.

Crezi că ar trebui să mă simt vinovat? Vrei să-mi pară rău? Mare păcat! Nu pot. Nu o s-o fac. A luat o decizie.

Acum, poate să se înece cu ea.

Acopăr receptorul telefonului.

– Îmi pare rău, Kate, trebuie să preiau apelul. Ne vedem la prânz, bine?

Kate clipește de două ori. Apoi se întoarce și iese din birou, fără să spună un cuvânt.

18

După ce Kate pleacă, lucrurile sunt... în ceață. Nu așa spun mereu victimele unui accident catastrofal de tren? Că, în momentele de după, totul e neclar. Ireal.

Îi spun lui Erin că sunt bolnav. Zâmbetul ei e trist și plin de compasiune. Înainte să urc în lift, mă uit în urmă, spre biroul lui Kate, sperând să o văd din nou. Doar ca să mă torturez singur.

Dar ușa de la biroul ei e închisă.

Afară plouă cu găleata. Genul de ploaie care îți îmbibă hainele și te răcește din interior în exterior. Nu mă deranjează.

Mă întorc în apartamentul meu, amorțit și ametit. Ca un zombi dintr-un film de groază cu buget redus, care nu reacționează, nici măcar când își taie piciorul cu un fierăstrău.

Dar, când intru pe ușă, mi se activează simțurile. Atunci, încep să simt din nou. Și o simt pe Kate.

Peste tot.

Încă pot să-i văd ochii, greoi de la fierbințeală. Îi aud șoapta în ureche când mă arunc în pat. Parfumul ei îmi acoperă perna. Și nu pot să trec de faptul că era chiar acolo în urmă cu câteva ore. Și puteam s-o ating, să o privesc și să o sărut.

Iar acum, nu pot.

E ca atunci când cineva moare. Și nu-ți vine să crezi că s-a dus, pentru că tocmai l-ai întâlnit ieri. Era chiar acolo, cu tine,

viu și real. Și asta e amintirea de care te ții, momentul pe care-l jelești cel mai mult.

Pentru că a fost ultimul.

Când s-a întâmplat?

Asta nu reușesc să-mi dau seama. Când a devenit Kate atât de importantă pentru mine, că nu mai pot să funcționez fără ea? A fost când am văzut-o plângând în birou? Sau prima oară când am sărutat-o în biroul meu? Poate s-a întâmplat când Anderson a insultat-o și am vrut să-l bat din cauza asta. Oare s-a întâmplat în prima noapte de la bar? Prima oară când m-am uitat în ochii aceia căprui și am știut că trebuie s-o fac a mea?

Sau s-a întâmplat aici? În apartamentul meu? Într-una dintre cele o sută de dăți când am atins-o...

Dumnezeule, de ce nu mi-am dat seama mai devreme?

Toate săptămânile alea – toate lunile – pierdute. Toate femeile alea cărora le-am tras-o, ale căror fețe nici măcar nu pot să mi le amintesc. Toate dățile când am enervat-o, când aș fi putut s-o fac să zâmbească. Toate zilele când aș fi putut s-o iubesc. Și să o fac să mă iubească.

Au dispărut.

Femeile se îndrăgostesc mai repede decât bărbații. Mai ușor și mai des. Dar, când bărbații se îndrăgostesc, o fac mai intens. Și când lucrurile merg prost? Când nu suntem noi cei care pun punct? Nu putem să plecăm pur și simplu.

Ne târâm.

Nu ar fi trebuit să spun toate lucrurile alea. În biroul meu. Kate nu merita asta. Nu e vina ei că nu vrea ce vreau eu. Că nu simte ce simt eu.

Dumnezeule, e groaznic. Mă omoară.

Unde e glonțul ăla de la un schimb de focuri în plină stradă când ai nevoie de el?

Ai simțit vreodată așa ceva? Ai avut vreodată ceva ce însemna... totul pentru tine? Poate ai dat o lovitură pe cinste la un meci? Sau te-ai uitat la o poză cu tine, dintr-o perioadă drăguță, de neuitat? Poate mama ta ți-a dat un inel care a fost al stră-străbunicii? Orice ar fi, te uiți la el și îți juri că o să-l ții pentru totdeauna. Tocmai pentru că e atât de special și prețios.

De neînlocuit.

Apoi, într-o zi, nu știi cum sau când s-a întâmplat, îți dai seama că a dispărut.

E pierdut.

Și tânjești după el. Ai face orice ca să-l găsești. Să îl ai din nou, să fie cu tine, acolo unde-i e locul.

Mă ghemuiesc în jurul pernei. Nu știu cât stau așa, dar, următoarea dată când deschid ochii și mă uit pe geam, e întuneric. Ce crezi că face acum? Probabil celebrează. Au ieșit. Sau au stat înăuntru.

Mă uit la tavan. Da, aleă sunt lacrimi. Regret lichid.

Hai, spune că sunt un laș! Merit asta și nu-mi pasă.

Nu acum.

Crezi că are idee cât de norocos e? Cât de binecuvântat?

Bineînțeles că nu. El a fost idiotul care a părăsit-o. Iar eu am fost idiotul care nu a putut s-o păstreze.

Poate relația lor nu o să dureze. Poate se vor despărți din nou, când Kate înțelege că merită ceva mai bun. Dar presupun că asta nu o să schimbe cu nimic situația mea, nu? Nu după ce am spus. Nu după ce i-am pus expresia aia pe față.

„Dumnezeule!"

Mă dau jos din pat și mă îndrept spre coșul de gunoi. Abia ajung acolo înainte să vomit.

Și ăla e momentul – când sunt acolo, în genunchi. Atunci, îmi spun că sunt răcit. Pentru că nu pot fi eu epava asta distrusă.

Nu pentru totdeauna.

Dacă doar sunt bolnav, atunci pot să iau niște aspirină, să dorm și după să mă simt mai bine. O să fiu eu din nou. La un moment dat. Dar, dacă recunosc că sunt distrus, dacă recunosc că inima mea a fost sfărâmată într-o mie de bucăți, atunci nu știu când o să-mi mai revin. Poate niciodată.

Așa că mă bag la loc în pat. Ca să aștept să treacă.

Până scap de răceală.

19

Deci asta e. Asta e povestea mea. Ascensiunea. Căderea. Sfârșitul. Iar acum, sunt aici, în restaurantul ăsta jalnic, unde m-au târât Alexandra și Matthew și unde le-am terminat de spus cam aceeași poveste pe care ți-am zis-o și ție.

Când aveam șase ani, am învățat cum să merg pe bicicletă. Ca toți copiii când încep asta, am căzut. Mult. De fiecare dată când se întâmpla asta, Alexandra era acolo, lângă mine. Mă scutura de praf, îmi pupa zgârieturile și mă convingea să mă sui din nou în șa. Așa că e normal să mă aștept ca sora mea să fie înțelegătoare în privința durerii mele. Blândă. Plină de compasiune.

Ce obțin?

–Ești un idiot, știi asta, Drew?

Pun pariu că începeai să te întrebi de ce îi spunem Afurisita. Ei bine, poftim răspunsul!

–Poftim?

–Ai idee ce dezastru ai făcut? Mereu am știut că ești răsfățat și egoist. La naiba, eu sunt una dintre persoanele care te-au făcut așa! Dar nu credeam că ești și prost.

Ce?

–Și aș fi putut jura că te-ai născut cu testicule.

Mă înec cu băutura, iar Matthew râde.

–Vorbesc serios. Îmi amintesc clar cum ți-am schimbat scutecele și am văzut chestiile alea drăguțe atârnând acolo. Ce s-a

întâmplat cu ele? S-au micșorat? Au dispărut? Pentru că ăsta e singurul motiv la care mă pot gândi ca explicație pentru comportamentul tău de laș patetic lipsit de curaj.

–Dumnezeule, Alexandra!

–Nu, nici măcar el nu cred că e capabil să repare asta.

O furie defensivă mi se strecoară în piept.

–Nu am nevoie de asta acum. Nu de la tine. Sunt deja deprimat, de ce naiba mă mai lovești?

Pufnește.

–Pentru că o lovitură în fund e exact ce-ți trebuie ca să-ți revii. Te-ai gândit vreodată că, atunci când Kate a zis că erau „foarte bine", poate s-a referit la faptul că erau civilizați? Că s-au hotărât să rămână prieteni? Că s-au despărțit în termeni buni? Dacă ai ști jumătate din ce ai impresia că știi despre femei, ai înțelege că nici o femeie nu vrea să termine urât o relație de zece ani.

Asta nu are sens. De ce ar vrea cineva să fie prieten cu o persoană cu care a putut să facă sex și nu mai poate? Care ar fi ideea?

–Nu, ești cât se poate de departe de adevăr.

Alexandra clatină din cap.

–Oricum ar fi, dacă te-ai fi purtat ca un bărbat, și nu ca un băiețel rănit, i-ai fi spus ce simți.

Începe să mă scoată din sărite.

–Ți se pare că sunt un idiot? Pentru că nu sunt. Și în nici un caz nu o să-mi pun sufletul pe tavă și să alerg după o persoană care vrea să fie cu altcineva.

Pe fața Alexandrei apare o expresie pe care n-am mai văzut-o. Cel puțin, niciodată îndreptată spre mine.

E dezamăgire.

–Bineînțeles că nu, Drew. De ce ai alerga după cineva, când ești atât de fericit să lași pe toată lumea să alerge după tine?

–Ce naiba vrea să însemne asta?

–Înseamnă că, pentru tine, totul a fost mereu ușor. Ești chipeș, inteligent, ai o familie care te iubește și femei care ți se pun la picioare ca niște miei gata de sacrificat. Iar singura dată când trebuie

să lupți pentru ceea ce vrei, singura dată când trebuie să-ți riști inima pentru cineva care merită asta, în sfârșit, ce faci? Renunți. Mai întâi, lovești și abia apoi pui întrebări. Te ghemuiești în poziție fetală și îți plângi de milă. Clatină din cap ușor, iar vocea îi devine mai blândă. Nici măcar n-ai încercat, Drew. După tot ce s-a întâmplat. Pur și simplu... ai aruncat-o.

Mă uit în jos, la băutură. Vocea mea e înceată. Plină de remușcări.

–Știu.

Să nu crezi că nu m-am gândit la asta. Să nu crezi că nu mi-am regretat cuvintele sau lipsa lor. Pentru că am făcut-o. Cu amărăciune.

–Aș vrea... dar acum e prea târziu.

Matthew vorbește, într-un final:

–Omule, niciodată nu e prea târziu. Jocul nu s-a terminat. E doar amânat, din cauza ploii.

Mă uit la el.

–Delores ți-a spus ceva? Despre Kate și Billy?

Matthew clatină din cap.

–Nu despre ei, dar a avut o groază de spus despre tine.

–Cum adică?

–Adică, Dee te urăște. Crede că ești un nemernic. Serios, omule, dacă ai lua foc undeva în mijlocul străzii, cred că nici măcar n-ar scuipa pe tine.

Procesez informația asta un pic.

–Poate mă urăște pentru că am făcut sex cu logodnica verișorului ei?

–Poate te urăște pentru că i-ai frânt inima celei mai bune prietene a ei?

Da, e remiză.

–Drew, ești îndrăgostit de Kate?

Privirea mea se întâlnește cu a Alexandrei.

–Da.

–Există vreo șansă ca și ea să simtă la fel?

–Cred că da.

Cu cât mă gândesc mai mult la cuvintele și la acțiunile lui Kate din acel weekend, cu atât mai sigur sunt că ea a simțit ceva pentru mine. Ceva real și profund.

Cel puțin, până când am stricat totul.

–Vrei să fii cu ea?

–Dumnezeule, da!

–Atunci, nu contează dacă s-a împăcat cu fostul ei sau nu. Întrebarea pe care trebuie să ți-o pui e ce ești dispus să faci, ce ești dispus să riști ca să îndrepți situația. Ca s-o câștigi înapoi.

Iar răspunsul meu e foarte simplu: Orice. Totul. Simt un nod în gât când mărturisesc:

–Aș da orice să o am pe Kate înapoi.

–Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, luptă pentru ea! Spune-i asta!

În timp ce-i procesez cuvintele, Matthew mă apucă de umăr.

–În astfel de momente, mereu mă întreb: „Ce ar face William Wallace?" Privirea lui e serioasă. Agitată. Apoi vorbește cu un accent scoțian care nu-i al lui. Hei... fugi și nu o să fii respins... dar, peste câțiva ani, o să fii dispus să dai la schimb toate zilele de acum până atunci pentru o ocazie, o singură ocazie, de a te întoarce în timp și de a-i spune lui Kate că poate să-ți ia testiculele și le poate atârna la oglinda retrovizoare a mașinii ei, dar nu o să poată niciodată să-ți ia... libertatea!

Alexandra își dă ochii peste cap când aude discursul ca din *Inimă neînfricată*, iar eu izbucnesc în râs. Norul negru care m-a apăsat pe umeri toată săptămâna începe, în sfârșit, să se ridice. În locul lui, simt speranță. Încredere. Hotărâre. Toate lucrurile care mă fac să fiu eu. Toate lucrurile care mi-au lipsit din dimineața când l-am auzit pe Billy Warren cântând.

Matthew mă bate pe spate.

–Du-te să o cucerești, omule! Uită-te la tine! Ce ai de pierdut?

Are dreptate. Cine are nevoie de demnitate? Mândrie? Sunt supraestimate. Când nu ai nimic, nu ai nimic de pierdut.

– Trebuie să o văd pe Kate. Acum!

Și dacă o dau în bară? Cel puțin, am încercat. Dacă mă refuză și-mi strivește cenușa în noroi cu tocul? Asta e. Dar trebuie să încerc. Pentru că...

Ei bine, pentru că merită.

Când Alexandra a împlinit 16 ani, părinții mei au închiriat Six Flags Great Adventure pentru o zi. Excesiv? Da. Dar ăsta e unul dintre avantajele unei copilării privilegiate. A fost grozav. Fără cozi, fără aglomerație. Numai familia noastră, niște asociați de afaceri și 150 dintre cei mai apropiați prieteni. Mă rog. Era un roller-coaster, The Mind Bender. Al naibii de nebunesc.

Îți amintești când am spus că niciodată nu mă dau în același roller-coaster de două ori? Asta a fost excepția.

Eu, Matthew și Steven ne-am dat până am vomitat. Apoi ne-am dat din nou. Prima oară a fost intens. O pantă lungă, chinuitoare, care s-a terminat cu o cădere de 120 de metri. Indiferent de câte ori ne-am dat în el, de fiecare dată când urcam acea primă pantă, aveam aceeași senzație. Palmele îmi transpirau, stomacul mi se întorcea pe dos. Era combinația perfectă de entuziasm și teamă.

Și exact asta simt acum.

Mă vezi acolo? Tipul care aleargă prin Times Square.

Doar gândul că o s-o văd pe Kate din nou... Sunt încântat, nu pot să mint. Dar am și emoții. Pentru că nu știu ce se află de cealaltă parte a acestui deal, de cât de sus e posibil să cad.

Nu am parte de pic de înțelegere? Dificil public. Crezi că am primit ce meritam? Poate încă merit ce e mai rău?

Argumentul e unul convingător. Am greșit. Fără doar și poate. A fost o pasă proastă. Chiar și cei mai buni trec prin asta. Dar zilele astea sunt acum în urma mea. Am intrat din nou în joc.

Sper doar că o să primesc încă o șansă de la Kate.

Acum gâfâi, de la sprintul de-a lungul celor șapte blocuri, și îl salut pe agentul de pază, intrând pe holul gol. Iau liftul,

ca să am timp să-mi revin și să exersez ce o să-i spun. Apoi, urc la etajul patruzeci.

Nu există decât un singur loc unde Kate Brooks ar fi într-o zi de luni, la 22.30. Și anume, chiar aici, unde a început totul. În birouri e întuneric. E liniște, cu excepția muzicii care se aude din biroul ei. Traversez holul și mă opresc în fața ușii închise.

Apoi o văd. Prin geam.

„Dumnezeule!"

Stă la birou și se uită la ecranul computerului. Își mușcă buza, în modul ăla care mă îngenunchează. Are părul prins, ceea ce îi expune fiecare trăsătură perfectă a feței. Mi-a fost dor să mă uit la ea. Habar n-ai. Simt ca și cum am fost sub apă și mi-am ținut respirația, iar acum pot, în sfârșit, să respir.

Kate își ridică ochii, iar privirile ni se întâlnesc.

Vezi cum se uită, cu câteva secunde mai mult decât e necesar? Cum capul i se înclină într-o parte și ochii i se micșorează? Ca și cum nu-i vine să creadă ce vede.

E surprinsă. Apoi surprinderea se transformă în dezgust. Ca și cum tocmai a mâncat ceva mucegăit. Atunci știu ce sunt sigur că ți-ai dat deja seama. Și anume, că sunt un adevărat idiot.

Nu s-a împăcat cu Warren. Nu are cum.

Și dacă a făcut-o? Dacă weekendul nostru nu a însemnat nimic pentru ea? Dacă eu n-am însemnat nimic? Atunci nu m-ar mai privi ca și cum aș fi diavolul. Nu ar fi afectată deloc. E logica simplă a unui bărbat: dacă o femeie e furioasă... înseamnă că-i pasă. Dacă ești într-o relație și o tipă nu se sinchisește să țipe la tine? Ai băgat-o pe mânecă. Indiferența e sărutul morții din partea unei femei. E echivalentul unui bărbat care nu e interesat de sex. În orice caz, s-a terminat. Ai terminat-o.

Deci, dacă Kate e supărată, e pentru că am rănit-o. Iar singurul motiv pentru care am putut să fac așa ceva e pentru că voia să fie cu mine.

Poate pare un mod întortocheat de gândire, dar așa este. Ai încredere în mine, știu ce spun. Mi-am petrecut viața făcând

sex cu femei pentru care nu simțeam nimic. Dacă se culcau cu alt tip fix după mine, bravo lor! Dacă îmi spuneau că nu voiau să mă mai vadă vreodată? Și mai bine. Nu poți să obții o reacție de la o persoană căreia nu-i pasă.

Kate, pe de altă parte, e plină de emoții. Furie, neîncredere, trădare. Totul fierbe în ochii ei și strălucește pe fața ei. Faptul că încă simte ceva pentru mine, chiar dacă e ură, îmi dă speranță. Pentru că pot să lucrez cu asta.

Deschid ușa de la biroul ei. Kate își mută privirea înapoi la laptopul ei și apasă pe câteva taste.

–Ce vrei, Drew?

–Trebuie să vorbesc cu tine.

Nu-și ridică privirea.

–Lucrez. Nu am timp pentru tine.

Mă apropii și îi închid laptopul.

–Atunci, fă-ți timp!

Își întoarce privirea spre mine. Este tăioasă. Glacială ca gheața neagră.

–Du-te naibii!

Zâmbesc, deși nu e nimic amuzant în toată situația.

–Am fost acolo. Toată săptămâna.

Se reazemă de scaun și mă cercetează cu privirea.

–A, da. Erin ne-a spus despre boala ta misterioasă.

–Am stat acasă pentru că...

–Drumul cu taxiul a fost prea mult pentru tine? Ai avut nevoie de câteva zile ca să-ți revii?

Clatin din cap.

–Ce am spus în ziua aia a fost o greșeală.

Se ridică.

–Nu. Singura greșeală a fost a mea. Pentru că mi-am permis să cred că există ceva frumos sub farmecul tău îngâmfat și atitudinea de tip tare. M-am înșelat. Ești gol înăuntru. Gol.

Îți amintești când ți-am spus că eu și Kate semănăm foarte mult? Chiar așa e. Și nu mă refer doar în pat sau la birou. Amândoi avem

abilitatea unică de a spune fix lucrurile potrivite, ca să rănim. De a găsi acel punct sensibil și de a-l lovi cu o grenadă verbală.

–Kate, eu...

Mă întrerupe, iar vocea ei e încordată. Înfundată.

–Drew, știi ce? Nu sunt proastă. Nu mă așteptam la o cerere în căsătorie. Știam cum ești. Dar păreai atât de... Iar în noaptea aia, la bar? Felul în care m-ai privit m-a făcut să cred...

Vocea i se întrerupe, iar mie-mi vine să mă sinucid.

–... Că însemn ceva pentru tine.

Mă apropii. Vreau s-o ating. Să o alin. Să retrag tot. Să îmbunătățesc situația.

–Chiar așa a fost. Așa e.

Încuviințează rigid.

–Serios? De asta ai....

–Nu am făcut nimic! Nu a fost nici o partidă. Nici un drum cu taxiul. Totul a fost o minciună, Kate. În ziua aia, m-a sunat Steven, nu Stacey. Am spus toate lucrurile alea doar ca să crezi că era ea.

Kate pălește, și știu că mă crede.

–De ce ai face așa ceva?

Expir cu zgomot. Vocea mea e blândă și tensionată. O imploră să înțeleagă.

–Pentru că sunt îndrăgostit de tine. De mult timp. Nu am știut asta până în acea noapte de duminică. Apoi, când a apărut Billy aici, am crezut că te-ai împăcat cu el, iar asta m-a distrus. M-a durut așa tare, că am vrut să te fac să te simți la fel de rău ca mine.

Nu e cel mai bun moment al meu, nu-i așa? Da, știu, sunt un idiot. Crede-mă, știu asta!

–Așa că am spus toate lucrurile alea ca să crezi că nu însemni nimic pentru mine. Că ești doar o altă fată. Dar nu ești, Kate. Nu semeni cu nici o persoană pe care o cunosc. Vreau să fiu cu tine, cu adevărat. Doar cu tine. Nu am simțit așa ceva niciodată, pentru nimeni. Și știu că vorbesc ca un personaj dintr-un film Hallmark, dar spun adevărul. Nu mi-am dorit niciodată toate lucrurile pe care vreau să le am cu tine.

Kate nu spune nimic, doar mă privește. Iar eu nu mai suport. Îmi pun mâinile pe umerii ei, pe brațe. Doar ca s-o simt.

Ea se încordează, dar nu se retrage. Îmi ridic mâinile spre fața ei. Degetul mare i se plimbă peste obraji și buze.

Dumnezeule!

Închide ochii la contact, iar nodul din gât parcă mă sufocă.

–Te rog, Kate, putem să o luăm de la capăt? Totul era așa bine înainte. Era perfect. Vreau să fim din nou așa. Vreau asta așa mult.

Nu am crezut niciodată în regret. În vinovăție. Credeam că sunt doar în mintea oamenilor. Ca teama de înălțime. Nu există nimic peste care să nu poți trece dacă ai hotărâre. Putere. Dar nu am avut niciodată pe cineva – nu am rănit niciodată pe cineva – care să însemne mai mult pentru mine... decât mine. Și faptul că știu că am stricat totul din cauza fricii mele, din cauza idioțeniei, e insuportabil.

Kate îmi dă mâinile laoparte și se trage în spate.

–Nu.

Kate își ia geanta de pe podea.

–De ce? Tușesc. De ce nu?

–Îți amintești când am început să lucrez aici și tu mi-ai spus că tatăl tău voia să fac o prezentare de antrenament?

Încuviințez.

–Ai spus asta pentru că nu voiai să obțin clientul. Nu-i așa?

–Da.

–Apoi, în noaptea când ne-am întâlnit cu Anderson, mi-ai spus că îmi flenduram sânii prin fața lui ca să... Cum ai zis? Voiai să mă enervezi. Da sau nu?

Unde vrea să ajungă cu toate astea?

–Da.

–Și apoi, săptămâna trecută, după tot ce s-a întâmplat, m-ai făcut să cred că vorbești cu femeia aia pentru că voiai să mă rănești?

–Da, dar...

–Iar acum îmi spui că ești îndrăgostit de mine?

–Da.

Clatină din cap încet.

–Și de ce te-aș crede, Drew?

Stau acolo. Tăcut. Pentru că nu am nici un răspuns. Nici o apărare. Nici un motiv care să conteze. Nu pentru ea.

Se întoarce să plece, iar eu mă panichez.

–Kate, te rog, așteaptă...

Pășesc în fața ei. Kate se oprește, dar se uită dincolo de mine, prin mine. Ca și cum nici măcar nu sunt acolo.

–Știu că am greșit. Rău. Chestia cu tipa din taxi a fost stupidă și crudă, și îmi pare rău. Mai rău decât o să poți să-ți imaginezi vreodată. Dar nu poți să lași asta să distrugă ce am putea avea.

Kate îmi râde în față.

–Ce am putea avea? Ce avem, Drew? Tot ce am avut vreodată au fost certuri, competiție și dorință...

–Nu, e mai mult de atât. Am simțit-o în weekendul ăla și știu că și tu ai simțit-o. Ce am putea avea e spectaculos. Dacă ne dai o șansă. Dă-ne nouă, mie, încă o șansă. Te rog!

Știi cântecul ăla, *Ain't Too Proud to Beg*, de la The Rolling Stones? E noul meu cântec.

Buzele i se ating, apoi dă să mă ocolească, dar o prind de braț.

–Dă-mi drumul, Drew!

–Nu pot.

Și nu mă refer doar la brațul ei, pe care îl trage.

–Străduiește-te! Ai făcut-o deja o dată, sunt sigură că o să te descurci din nou.

Apoi iese pe ușă.

Iar eu nu mă duc după ea.

20

Bun. Deci nu a mers prea bine.

Ai dreptate, a fost un adevărat dezastru. Crezi c-ar fi trebuit să mă duc după ea? Ei bine, te înșeli. Ai citit vreodată *Arta războiului*, de Sun Tzu? Eu am citit-o. E o carte despre strategii militare. Un general bun știe când să atace. Un general grozav știe când să se retragă. Să se regrupeze.

I-am spus lui Kate ce aveam nevoie să-i spun. Acum, trebuie să-i și arăt asta.

Acțiunea câștigă războaie. Acțiunea vindecă răni. Fără cuvinte. Cuvintele sunt ieftine. Ale mele, mai ales, au în momentul de față valoarea unei scame.

Așa că am un plan, iar eșecul nu e o opțiune. Pentru că nu mai e vorba doar despre mine, despre ce vreau. E vorba și despre ce vrea Kate. Iar ea mă vrea pe mine. Sigur, se împotrivește, dar așa e. Cum a fost întotdeauna.

Nimeni nu o să fie pentru Kate ce pot eu să fiu. Și, înainte să mă decapitezi, nu spun asta doar din cauză că am prea multă încredere în mine. O spun pentru că, în spatele furiei, dincolo de durere, Kate e la fel de îndrăgostită de mine pe cât sunt și eu de ea.

Când mă uitam la ea, era ca și cum mă uitam într-o afurisită de oglindă.

Așa că nu renunț. Nu o să mă dau laoparte. Nu până nu obținem amândoi ce vrem.

Fiecare din noi.

Știi ce mai știe un general grozav să facă?

Să își sune rezervele.

O să-ți spun un adevăr: majoritatea bărbaților nu sunt capabili să facă mai multe lucruri în același timp.

Tocmai de asta nu o să vezi prea mulți tipi care să pregătească o cină de Ziua Recunoștinței. Ăsta e motivul pentru care mamele din toată lumea se întorc acasă la un dezastru după ce-și lasă copiii cu soțul pentru câteva ore. Majoritatea dintre noi putem să ne concentrăm doar asupra unui singur lucru.

Majoritatea, dar nu și eu.

Înainte să ies din birou, o sun pe Erin. Nu, nu sunt un exploatator. Când ești asistenta unuia dintre cei mai de succes bancheri de investiții din New York, apelurile date noaptea târziu fac parte din descrierea jobului. Acum, că mi-am scos capul din fund, unde a stat în vacanță în ultima săptămână, trebuie să aflu dacă mai am clienți cu care să lucrez.

Din fericire pentru mine, am.

–Drew, sper că ești capabil să-ți crești un al treilea rinichi, spuse Erin. Pentru că, dacă Matthew, Jack și Steven vor avea vreodată nevoie de câte unul în același timp, va trebui să le dai.

Se pare că ei sunt cei care m-au acoperit în vreme ce toceam canapeaua.

–Rezervă-i lui Jack o masă la Scores weekendul ăsta. Fac cinste!

Nimic nu spune „mulțumesc" mai bine decât o stripteuză plătită dinainte.

Cât despre Matthew și Steven, va trebui să mă gândesc la ei. Am senzația că barurile cu sâni sunt interzise în Partea Întunecată.

După ce Erin mă aduce la zi cu munca, îi spun să-mi elibereze programul și-i dau o listă cu lucruri de care o să am nevoie pentru mâine. Am planificată o zi aparte, dar nu are nimic de-a face cu investițiile bancare.

Când terminăm de vorbit, intru pe ușa apartamentului meu. Dumnezeule! Îmi acopăr nasul cu mâna. Cum naiba am trăit în mirosul ăsta șapte zile? A, da, așa e. Am fost o legumă.

Mă uit în jur. Lângă un perete sunt aliniate pungi de gunoi. Sticle goale umplu masa. Farfurii murdare umplu chiuveta, iar aerul e împuțit de mirosul ăla stătut care-ți umple ventilația mașinii când ești blocat în trafic în spatele unei mașini de gunoi. Alexandra a curățat cum a putut ea mai bine, dar tot e un dezastru.

La fel ca viața mea în momentul de față, nu-i așa? Ce zici despre simbolistica asta?

Mă duc în dormitor, unde pot chiar să respir pe nas. Mă așez pe marginea patului și mă uit la telefon. Îți amintești despre rezervele pe care le-am menționat? E momentul să apelez la ele.

Ridic telefonul și tastez. O voce liniștitoare mă întâmpină la celălalt capăt. Combinația perfectă de putere și confort. Și îi răspund:

–Bună, mamă!

Credeai că sun pe altcineva, nu-i așa?

În adâncul sufletului, sunt băiatul mamei. Sunt destul de bărbat să recunosc asta. Crede-mă, nu sunt singurul. Asta explică multe, nu-i așa? Ăsta e motivul pentru care iubitul tău nu reușește să-și pună șosetele sau chiloții în coșul de rufe, pentru că mami a făcut toate astea pentru el în copilărie. De asta sosul tău de roșii e bun, dar nu grozav, pentru că papilele lui gustative au fost rafinate de sosul de duminică al mamei.

În plus, știi vorba aia cum că „Mama știe cel mai bine"? Da, e enervant, dar e cât se poate de adevărat. Niciodată nu știu ca mama să fi greșit. În legătură cu nimic. Așa că, în clipa asta, părerea ei e cea mai valoroasă resursă a mea. Știu ce cred eu că ar trebui să fac ca să repar situația cu Kate, dar vreau confirmarea că este, într-adevăr, ce ar trebui să fac. Ăsta e un teritoriu nou pentru mine, și nu-mi permit să greșesc.

Din nou.

Mama începe să vorbească despre supă de pui și comprese reci, dar o întrerup.

–Mamă, nu am fost bolnav. Cel puțin, nu așa cum crezi.

Oftez și încep să-i spun toată povestea sordidă. Versiunea scurtă, pentru copii.

E ca o confesiune. După ce îi descriu dimineața de la birou, când am dat-o cu bâta-n baltă cu Kate, mama oftează.

–Of, Drew!

Stomacul mi se întoarce pe dos, plin de regret și dezamăgire. Ce nu aș da pentru o mașină a timpului!

Îmi termin povestea căderii și îi explic cum am de gând să repar totul mâine. După ce termin, tace câteva secunde, apoi face ultimul lucru la care mă așteptam de la mama mea politicoasă și rezervată.

Râde.

–Semeni atât de mult cu tatăl tău! Uneori, mă întreb dacă ai ceva din ADN-ul meu.

Rareori am văzut asemănări între mine și tata. Cu excepția pasiunii pentru afacere și a ambiției să reușim. Mereu am fost la fel din punctul ăsta de vedere. Altfel, tata e cât se poate de cinstit. Un bărbat dedicat, loial familiei. Cam opusul meu, din toate punctele de vedere.

–Serios?

Încă râde.

–Într-o zi, o să-ți povestesc cum am ajuns, de fapt, eu și tatăl tău împreună în Columbia. Și o să includ și toate detaliile murdare pe care nu ar vrea să le afli.

Dacă povestea o să implice și sex, nu vreau s-o aud.

Niciodată.

Din punctul meu de vedere, părinții mei au făcut sex de două ori în toată viața lor. O dată pentru Alexandra și o dată pentru mine. Atâta tot. La un anumit nivel, îmi dau seama că mă amăgesc, dar, din punctul ăsta de vedere, prefer să trăiesc în negare.

–Cât despre tine și Kate, îmi imaginez că o să fie destul de impresionată de ce ai plănuit. La un moment dat. Inițial, cred c-o să fie furioasă. Ar trebui să te pregătești pentru asta, Drew.

Pe asta mă și bazez. Îți amintești de linia aia subțire despre care vorbea Matthew?

–Dar trebuie să te întreb, dragule – ești sigur? Ești absolut sigur că Kate Brooks e femeia pentru tine? Nu doar ca iubită, dar și ca prietenă, tovarășă, parteneră? Trebuie să fii sigur, Drew. Nu e bine să te joci cu sentimentele altcuiva. Nu e cazul să-ți spun eu asta.

În vocea ei se aude reproș. Are același ton pe care l-a folosit când aveam opt ani și m-a prins citind jurnalul Alexandrei.

–Sunt sută la sută sigur. E Kate... sau nimeni.

Încă sunt șocat de cât de adevărat este ce spun. Și, sincer, foarte speriat.

Chiar înainte să fac sex cu Kate, interesul meu de a mă culca cu alte femei începuse să dispară. Drastic. Și asta nu neapărat pentru că nu erau bune la pat, ci pentru că nu erau Kate. Dacă, dintr-o catastrofă, Kate nu o să mă primească înapoi, pot să mă rad în cap și să mă mut în Tibet.

Am auzit că se caută călugări.

–Atunci, uite care e sfatul meu: fii neobosit. Ferm. Absolut persistent în ceea ce faci. Dacă eziți, Kate o să creadă că e un semn că e posibil ca sentimentele tale să nu fie stabile. Deja i-ai dat nenumărate motive să nu aibă încredere în tine. Nu-ți lăsa nesiguranțele să-i dea și mai multe. Fii dulce, Drew! Fii cinstit! Poartă-te așa cum te-am crescut să fii! Ca bărbatul care știi că ești.

Zâmbesc. Și uite așa, știu, fără urmă de îndoială, că, într-un fel sau altul, o să rezolv situația.

–Mulțumesc, mamă!

Când mă pregătesc să-mi iau rămas-bun, adaugă:

–Și, pentru numele lui Dumnezeu, după ce rezolvi situația asta, vreau să veniți amândoi la cină. Vreau s-o întâlnesc pe femeia care-l are pe fiul meu la degetul mic. Trebuie să fie extraordinară!

O sută de imagini cu Kate îmi apar în cap dintr-odată...

Kate la biroul ei, cu ochelari. Genială și hotărâtă. O adevărată forță.

Kate râzând la unul dintre comentariile mele nepotrivite. Făcându-i lui Matthew cunoștință cu Dee-Dee. Ajutându-l pe Steven să iasă dintr-o situație problematică.

Kate în brațele mele, atât de pasională și de altruistă. Încrezătoare și deschisă. Kate sub mine, deasupra mea, în jurul meu, răspunzând la fiecare mișcare a mea, geamăt cu geamăt.

Un zâmbet larg îmi apare pe față.

–Ea e, mamă. Ea e.

E timpul pentru o lecție de istorie, copii!

În trecut, când două clanuri erau în război, își trimiteau nobilii pe câmp înaintea unei bătălii, ca să încerce să negocieze o rezoluție nonviolentă. Dacă lorzii reușeau să ajungă la un compromis, nu avea loc nici o luptă. Dar, dacă nu reușeau să ajungă la o înțelegere, se luptau.

Și mă refer la bătălii de modă veche, cu securi, săgeți înflăcărate, ghiulele care te lăsau fără picior de la genunchi în jos.

Da, asta e o scenă din *Inimă neînfricată*, dar tot e adevărată din punct de vedere istoric.

Ideea e că, pentru fiecare țel stabilit, există două moduri de a-l îndeplini: modul greu și cel ușor. Bărbații din trecut înțelegeau asta. Și, evident, și eu înțeleg. Tocmai de asta stau în fața clădirii de birouri și aștept să o prind pe Kate înainte să intre pe ușă. Să-i întind o ramură de măslin. Să ajungem la o soluție pașnică.

O să numim asta „modul cel ușor pentru mine".

Uite că vine! O vezi acolo, în depărtare? Se pare că nu sunt singurul care a venit azi la birou pregătit pentru război. Kate clar și-a pus armura.

Poartă un costum negru, cu pantaloni, și tocuri atât de mari, că o să fie la același nivel cu mine. Părul ei e prins într-un coc strâns, și doar câteva șuvițe îi mângâie fața. Are bărbia ridicată, privirea îi e tăioasă și mersul îi este apăsat.

E de-a dreptul magnifică!

Inima începe să-mi bată mai repede, iar penisul mi se întărește pe jumătate, dar ignor asta. E adevărat că a trecut un afurisit de mileniu de când am făcut sex, dar o să vorbim despre asta mai târziu. În momentul de față, mă concentrez numai asupra lui Kate și a următoarei mele mișcări.

Mă îndepărtez de clădire și o întâmpin la jumătatea drumului.

–Bună, Kate! Arăți minunat de apetisant în dimineața asta.

Zâmbesc și ridic o floare de lavandă. Nu o ia, doar trece de mine, fără să spună nimic.

Mă retrag, ca să fiu în continuare în fața ei.

–Bună dimineața, Kate!

Încearcă să mă ocolească, dar o blochez și zâmbesc.

Nu pot să mă abțin.

–Ce e? Nu vorbești cu mine? Chiar crezi că poți să faci asta, având în vedere că lucrăm împreună?

Vocea ei e plată și exersată, ca a unui robot.

–Bineînțeles că nu, domnule Evans. Dacă ai nevoie să discuți cu mine lucruri legate de muncă, sunt fericită să conversăm. Dar, dacă nu e vorba despre muncă, atunci aș prefera să...

–Domnul Evans? „Nu prea cred." E un joc pervers de roluri? Eu sunt șeful cel rău și tu ești secretara cea sexy?

Maxilarul i se încordează și strânge în mână servieta.

–Sau, dacă vrei, poți să fii tu șefa. Iar eu – asistentul supus, care trebuie pedepsit. Nu refuz să fiu dominat.

Scoate un sunet dezgustat și se îndepărtează.

O prind din urmă ușor.

–Nu, așteaptă, Kate! Glumesc. Era o glumă. Te rog, așteaptă! Chiar vreau să vorbesc cu tine.

Vocea ei e tăioasă, iritată.

–Ce vrei?

Zâmbesc și îi întind floarea din nou.

–Ia cina cu mine sâmbătă!

Se încruntă.

–Iei niște medicamente despre care nu știu?

–De ce întrebi?

–Nu am fost destul de clară aseară? De ce crezi că m-aș gândi să ies din nou cu tine?

Ridic din umeri.

–Speram că în dimineața asta o să te simți mai bine. Că, poate, după un somn bun, o să îți dai seama că încă mă placi.

Pufnește.

–Nu mi-aș ține respirația.

Face un pas, apoi se oprește și se întoarce spre mine.

–De fapt, dacă mă gândesc mai bine, ține-ți-o!

Merg în paralel cu ea, în timp ce se îndreaptă spre clădire. Mai am două minute la dispoziție, poate mai puțin. Vorbesc repede.

–Vorbesc serios, Kate, m-am gândit...

–Minunile nu se mai opresc, pare-se!

Mereu a fost așa isteață?

–Vreau s-o luăm de la capăt. Să fac lucrurile cum trebuie de data asta. Vreau să te scot la întâlnire. Să-ți spun toate lucrurile pe care ar fi trebuit să ți le spun înainte. Despre cât de incredibilă consider că ești. Cât de importantă ești pentru mine. A, și nu o să te mai mint niciodată.

Niciodată.

Vorbesc serios!

Peste zece ani, dacă Kate mă întreabă dacă niște blugi o fac să pară grasă, și chiar o fac, cred că o să-mi iau viața-n mâini și o să spun da.

Pe cuvântul meu!

Kate se uită în față când răspunde:

–Mulțumesc pentru ofertă, dar nu, mersi! Să mă facă cineva să mă simt proastă și folosită nu e printre prioritățile mele săptămâna asta. Am trecut deja prin asta. Nu vreau să repet experiența.

O prind ușor de cot și o întorc spre mine. Încerc să-i prind privirea, dar refuză. Vocea mea e joasă. Și sinceră.

–Kate, m-am panicat. M-am speriat și am greșit. Nu o să se mai întâmple. Am învățat din greșelile mele.

–Ce coincidență! Mă privește de sus în jos, cu subînțeles. Și eu.

Apoi pleacă, iar eu expir.

Bun, deci a ales calea cea grea.

De ce nu sunt surprins?

21

Când Kate deschide ușa clădirii, sunt fix în spatele ei. În clipa în care trece pragul, începe muzica.

Iar ea se oprește.

Se numesc The Three Man Band. Sunt niște muzicieni nomazi. La propriu. Solistul are chitara atârnându-i de umeri și un microfon atașat de piept. Tobosarul are un set din șase piese prins în față, ca un copil din fanfară, doar că mult mai cool. Ultimul tip are o combinație între un bas și o pianină, pe o platformă, la talie.

Chiar nu e atât de dulceag pe cât sună. Sunt buni. Ca una dintre acele trupe de coveruri care cântă pe țărmul din Jersey vara. Și cântă *Caught Up in You*, de .38 Special.

Kate șuieră printre dinți.

–Ce naiba e asta?

Ridic din umeri.

–Ei bine, nu știu să cânt la chitară și nu pot să cânt, așa că...

Știu ce gândești. Muzică, Drew? Ăsta e marele tău plan? Billy nu a încercat deja asta? Da, Warren a încercat strategia asta și a eșuat, dar, de data asta, o să fie diferit.

Mai bine.

Mai lung.

Trupa The Three Man Band e mobilă. Ceea ce înseamnă că poate să o urmărească pe Kate toată ziua. Și fix asta o să și facă.

O să-i cânte nu unul, ci douăsprezece cântece atent alese. Și nu, ăsta nu e întregul plan, doar primul pas.

–Te urăsc!

Nu mă urăște.

Pun floarea respinsă la urechea ei.

–Ascultă cuvintele, Kate!

Solistul cântă despre un bărbat în genunchi, care e atât de îndrăgostit, că vrea să se schimbe, în bine, pentru ea.

Kate ia floarea și o aruncă pe jos. Apoi trece în grabă pe lângă mine, spre lift, și pășește înăuntru.

Iar trupa se strecoară în jurul ei, în timp ce continuă să cânte.

Pare oripilată, nu-i așa? Când se închide ușa, aproape mă simt prost.

Aproape.

Iau următorul lift spre etajul patruzeci. Când ajung, *Angel*, de la Aerosmith, umple aerul. Kate le-a interzis membrilor trupei să intre în biroul ei. Așa că aceștia stau și așteaptă în fața ușii ei închise.

Mă opresc la biroul lui Erin, care-mi dă cafeaua.

–Bun cântec!

–Mulțumesc! E totul pregătit?

–Da, șefu'! Apoi pocnește din degete. A, și ți-am adus asta.

Îmi dă o cutie de mărime medie, plină cu DVD-uri. În partea de sus sunt *Pe aripile vântului*, *Spune orice...*, *Frumoasa și bestia*, *Casablanca*, *Titanic* și *Jurnalul*.

–Ce e asta?

–Cercetare. Pentru tine. M-am gândit că o să ai nevoie.

Zâmbesc.

–Ce m-aș face fără tine, Erin?

–Ți-ai petrece restul vieții singur și mizerabil?

Nu exagerează.

–Mai ia-ți o săptămână de vacanță, da?

Iau cutia în birou și mă pregătesc pentru a doua etapă.

*

Flori. Multe femei spun că nu le vor, dar orice femeie e fericită când le primește.

Tocmai de asta am aranjat să fie livrate în biroul lui Kate, din oră-n oră. Șapte duzini deodată. Asta înseamnă o duzină pentru fiecare zi cât am stat despărțiți.

Romantic, nu-i așa? Și mie mi se pare.

Deși știu că preferatele lui Kate sunt margaretele, i-am spus în mod clar florarului să le evite. Așa că am ales flori exotice, buchete cu flori cu petale aprins colorate și forme ciudate. Genul de flori pe care Kate probabil nu le-a văzut niciodată în viața ei, din locuri unde nu a fost niciodată.

Locuri unde vreau s-o duc.

Inițial, m-am rezumat la bilete simple și generice. Ia uite:

Kate,

Îmi pare rău!

Drew.

Kate,

Dă-mi ocazia să mă revanșez!

Drew

Kate,

Mi-e dor de tine! Te rog, iartă-mă!

Drew.

Dar, după câteva ore, m-am gândit că e cazul să ridic ștacheta. Să fiu mai creativ. Ce zici?

Kate,

Mă transformi într-un hărțuitor.

Drew.

Kate,

Ieși cu mine sâmbătă, și o să-ți dau toți clienții mei.
Pe Toți.

Drew.

Kate,

Dacă mă arunc în fața unui autobuz, o să vii să mă vizitezi la spital?

Drew

P.S.: Încearcă să nu te simți prea vinovată dacă nu o să supraviețuiesc. Serios.

Ultima tură a fost livrată acum patruzeci și cinci de minute. Acum, pur și simplu stau la birou și aștept. Ce anume, te întrebi. O să vezi! Chiar dacă Kate e încăpățânată, nu este din piatră.

Ușa de la birou mi se deschide cu putere, lăsând o urmă în perete.

Acum, începe distracția.

–Mă înnebunești!

Are obrajii roșii, respiră repede și vrea să mă omoare, i se citește în ochi.

„Minunat."

Ridic din sprâncene, plin de speranță.

–Te înnebunesc? Adică, vrei să-mi rupi cămașa din nou?

–Nu. Mă înnebunești ca o candida care nu dispare.

Tresar. Nu pot să mă abțin.

Dumnezeule!

Kate se îndreaptă spre biroul meu.

–Încerc să lucrez. Trebuie să mă concentrez. Și tu i-ai pus pe Manny, Moe și Jack să cânte toate cântecele grețoase din anii '80 în fața biroului meu!

–Grețoase? Serios? Mi s-a părut că ești genul de tipă care e fanul anilor '80.

Ei bine, cât trăiești, înveți.

–Vorbesc serios, Drew. Suntem într-un loc profesionist. Nu am cum să fiu singura deranjată de zgomotul ăsta.

Bun. Ne-am întors la Drew. Progres.

Cât despre deranjarea celorlalți angajați? M-am gândit la asta. Am vorbit cu majoritatea oamenilor de pe etaj și i-am anunțat despre divertismentul care va avea loc. Nu par să fie deranjați.

–Și eu vorbesc serios, Kate. Nu ar trebui să lucrezi. Ar trebui să asculți. Am ales personal cântecele astea. E gestul meu măreț. Ca să-ți arăt ce simt.

–Nu dau doi bani pe ce simți!

–Auci, asta e destul de dur.

Își încrucișează brațele și bate cu piciorul în podea.

–Știi ce, n-am vrut să fac asta, dar nu mi-ai dat de ales. Ești evident prea imatur ca să gestionezi situația ca un adult. Așa că o să-i spun tatălui tău.

Serios?

Ea e cea care o să mă pârască lui tata, dar eu sunt cel imatur.

Cum să nu!

Și m-am gândit deja și la asta.

–Tata e în California în următoarele două săptămâni. Nu sunt prea îngrijorat de ce ar putea să-mi facă prin telefon.

Kate deschide gura, ca să încerce din nou, dar continui:

–Ai putea să încerci să vorbești cu Frank, dar e în Hamptons. La terenul de golf pe care Trump tocmai l-a deschis. George e în biroul lui.

Kate se întoarce, dar următoarele mele cuvinte o fac să se oprească.

–Trebuie să te avertizez însă, îi plac foarte mult romanticii. Nu mi-aș face prea mari speranțe în locul tău. Și este și nașul meu.

Se uită la mine un minut. Încearcă să se gândească la un răspuns. Mă bucur că am luat toate obiectele grele de pe birou.

Știi tu, cele pe care probabil vrea să mi le arunce în cap.

–Nu poți să faci asta. E hărțuire sexuală.

Mă ridic și mă aplec peste birou.

–Dă-mă în judecată!

Deschide gura ca să reverse ce sunt convins că o să fie o tiradă de proporții vulcanice, dar o întrerup. Iar vocea mea e calmă, rațională.

–Sau poți să economisești timp și să ieși cu mine sâmbătă. O întâlnire. O noapte, și toate astea se termină. După asta, dacă tot nu o să mai vrei să ai de-a face cu mine, o să te las în pace. Pe onoarea mea de cercetaș!

Tehnic, nu e o minciună. Am stabilit deja că toată treaba cu cercetașii nu e pentru mine. Ține minte că trebuie să profiți de toate portițele!

Fața i se contorsionează de dezgust.

–În nici un caz! Nu o să fiu șantajată să ies cu tine.

Mă așez la loc.

–Asta e alegerea puternică. Decizia feministă, de femeie puternică. Sunt mândru de tine, Kate!

Mă privește cu suspiciune.

Ce fată isteață!

–În plus, abia aștept să vezi ce am plănuit pentru mâine. Nu mi-aș programa întâlniri însă. E posibil să fie prea mult zgomot.

Cu fiecare cuvânt pe care-l spune, vocea îi devine din ce în ce mai puternică. Precum tunetul de la o furtună care se apropie.

–Ești un nemernic manipulator, copilăros și răzbunător!

–Încerc să nu fiu.

Se îndreaptă spre biroul meu, iar eu mă ridic, ca să o întâmpin.

–Un idiot egoist, egocentric!

–Știu asta.

Mă lovește în piept cu ambii pumni.

Pac!

–Îmi doresc să nu fi obținut niciodată locul ăsta de muncă!

Pac!

–Îmi doresc să nu te fi întâlnit niciodată!

O prind de încheieturi și o trag mai aproape.

Aici, în mod normal, am începe să ne sărutăm.

Așteptai cu nerăbdare partea asta? Îmi pare rău! Nu o să se întâmple. Pentru că asta nu e doar despre mine și reacția mea. Nu mai e. Și trebuie să-i demonstrez asta lui Kate.

Așa că mă abțin, dar să nu crezi că e ușor, pentru că nu este. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să-mi lipesc gura de a ei și să-i reamintesc pe dată cât de minunat a fost ce a fost între noi. Cât de minunat poate să fie în continuare.

Mă aplec și-mi lipesc fruntea de a ei. Kate închide ochii. Îmi ating nasul de al ei și inspir, ca să-mi iau doza. Miroase chiar mai bine decât îmi amintesc. Ca prăjituri calde în grădina afurisitului de Eden.

Apoi șoptesc:

–Îmi pare rău că te-am rănit! Nu am vorbit serios. Nici un cuvânt. Te rog, crede-mă!

Kate deschide ochii. Există surprindere în acei ochi căprui frumoși. Și teamă, ca o căprioară care tocmai a simțit apropierea unui vânător. Pentru că vrea să mă creadă și știe că știu asta.

Apoi clipește, iar privirea îi devine tăioasă. E greu să-mi dau seama dacă e mai supărată pe mine sau pe ea.

Probabil pe mine.

Mă lovește în piept, și cad înapoi pe scaun.

–Să ți-o trag!

Îmi ocolește biroul și se îndreaptă spre ușă.

–Aici? Acum? Mă uit la tavan, ca și cum analizez oferta. Bine, dar fii blândă! Canapeaua mea e virgină.

Îmi slăbesc cravata și încep să-mi deschei cămașa.

Kate se bâlbâie, apoi mă țintuiește cu degetul și practic mârâie.

Da, e afurisit de sexy.

–Uf!

Apoi iese din birou. Se oprește în fața trupei, care a așteptat afară.

–Și să nu veniți după mine!

În timp ce dispare pe hol, solistul se uită la mine. Eu încuviințez.

Apoi o iau pe urmele lui Kate, cântând *Heat of the Moment*, de Asia.

Hei, care e problema? Te îngrijorezi? Nu e cazul. Știu ce fac. Totul face parte din plan.

22

Pun pariu că nu știi asta, dar mulți tipi au o pasiune pentru Ariel. Știi tu, din *Mica sirenă*? Mie, personal, nu mi-a plăcut, dar înțeleg atracția: sânii ei umplu bine cochiliile alea, e roșcată și, în cea mai mare parte a timpului, nu poate să vorbească.

Acestea fiind spuse, nu sunt prea deranjat când am o semierecție atunci când mă uit la *Frumoasa și bestia*, ca parte din tema pe care mi-a dat-o Erin. Îmi place de Belle. E sexy. Mă rog, pentru un personaj dintr-un desen animat. Îmi amintește de Kate. E descurcăreață. Și nu acceptă mizerii din partea Bestiei sau a acelui nemernic cu brațe înfricoșător de mari.

Mă uit la televizor când Belle se apleacă să hrănească o pasăre. Apoi mă aplec în față, sperând să văd un cadru apetisant cu decolteul...

O să mă duc în iad, nu-i așa?

Nu pot să mă abțin. Sunt disperat. Frustrat.

Excitat.

Am spus că o să ajung aici mai târziu, îți amintești? Ei bine, e mai târziu. Mă simt ca o sticlă de apă minerală agitată, care urmează să explodeze. Știu că recordul meu anterior e de douăsprezece zile, dar de data asta e diferit.

Mai rău.

Parcă am fost la dezintoxicare. Nici măcar nu m-am masturbat. Nici măcar o dată. În nouă zile. Cred că acumularea de spermă începe să-mi afecteze creierul. Ca zahărul cu un diabetic.

Te întrebi de ce nu am folosit mâna pe care Dumnezeu mi-a dat-o?

Este o nouă regulă. Propria pedeapsă autoimpusă pentru stupiditatea de care am dat dovadă. Refuz să termin până când Kate nu o să termine cu mine. Ieri părea o idee bună. Dar, după ce am văzut-o azi, sunt destul de sigur că așteptarea o să mă omoare.

Nu-ți da ochii peste cap!

Nu înțelegi. Dacă nu ești bărbat, nu ai cum. Habar n-ai cât de importantă e satisfacția sexuală pentru noi. E crucială. Vitală.

O să-ți explic.

În 2004, UCLA a făcut un sondaj ca să determine cât de mult prețuiau femeile să aibă orgasm în comparație cu alte activități zilnice. Știi ce au aflat? Opt din zece, adică 80%, au spus că, dacă ar avea de ales între sex și somn, ar alege somnul.

În același an, NYU a realizat propriul său studiu. Cu șobolani. Au implantat electrozi în creierele șobolanilor masculi și au pus două butoane în cuștile lor. Când cei norocoși apăsau pe butonul albastru, electrozii le provocau orgasm. Când apăsau pe butonul roșu, primeau mâncare.

Vrei să ghicești ce s-a întâmplat cu toți șobolanii?

Au murit.

De foame.

Nu au apăsat pe butonul roșu niciodată.

Mai trebuie să zic ceva?

Mă rog, deci ăsta e punctul în care sunt. Prins în propria cușcă, fără nici un afurisit de buton albastru. Dar...

Poate pot să am următorul cel mai bun lucru. Pun filmul pe pauză. Apoi ridic telefonul și formez un număr.

– Alo?

Vocea ei e somnoroasă. Aspră.

– Bună, Kate!

– Drew? Cum... cum ai aflat numărul meu de acasă?

– M-am uitat în dosarul tău personal.

Sigur, genul ăsta de lucruri ar trebui să fie confidențiale, dar am cerut o favoare. Eu joc pentru a câștiga. Niciodată nu am susținut că joc cinstit.

Mă întind pe canapea, în timp ce imagini cu Kate în pat îmi dansează în minte.

–Deci ce porți?

Clic.

Hai că a mers bine!

Formez numărul din nou.

–Bună!

–Te gândeai la mine înainte să sun, nu-i așa?

Clic.

Zâmbesc și formez numărul din nou.

–Ce e?

–În caz că te întrebai, încă îi am.

–Ce anume?

–Chiloții tăi. Cei din dantelă neagră. Sunt în sertarul meu. Uneori, dorm cu ei sub pernă.

E un lucru bolnăvicios? Posibil.

–Păstrezi trofee de la toate victimele tale? Ca un criminal în serie...

–Nu, nu de la toate. Doar de la tine.

–Ar trebui să fiu flatată? Mai degrabă, îngrețoșată.

–Speram să mai putem adăuga unul colecției.

Clic.

Devine deja ridicol.

Formez numărul din nou.

–Ce vrei?

„Pe tine."

„Și pe mine."

„Izolați pe o insulă de lux, pustie, cam o săptămână."

–Nu închide! O să te tot sun.

–Atunci, o să scot telefonul din priză.

Provocarea din vocea ei mă face să am o erecție completă. Am spus o săptămână? Voiam să zic o lună.

Cel puțin.

–Atunci, o să trec pe la tine. O să mă plantez în fața ușii tale și o să vorbesc prin ea. Nu o să fii foarte populară printre vecini.

Pentru câteva secunde, nu spune nimic. E trecut de miezul nopții. Probabil se întreabă dacă vorbesc serios.

Răspunsul e da.

Apoi pufnește.

–Bine, o să rămân la telefon. Ai un motiv anume pentru care ai sunat sau vrei doar să mă enervezi și mai mult?

Îi spun adevărul gol-goluț.

–Voiam doar să-ți aud vocea.

Nu cu mult timp în urmă, puteam să mă opresc la biroul lui Kate oricând voiam. Puteam să discut cu ea. Să mă uit la ea. Să o ascult.

Mi-e dor de asta. Foarte mult.

–Ce faci? o întreb.

–Lucrez.

–Și eu. Oarecum. La ce lucrezi?

–O propunere pentru un client nou. Jeffrey Davies.

–Milionarul? Nu e... nebun?

–E foarte excentric, da.

Am auzit că e dus cu pluta. Ca unul dintre fanaticii ăia cu *Star Trek* care știu limba klingoniană sau își modifică chirurgical urechile ca să arate ca Mr. Spock.

–De ce e interesat?

–Tehnologie. Mai exact, cercetări științifice legate de prelungirea vieții.

Vocea ei e liniștită acum. Normală. Aproape prietenoasă.

–Am niște contacte în criogenie. Aș putea să-ți fac legătura. Ar trebui să vorbim despre asta la cină, sâmbătă.

–Încerci să mă mituiești?

–Preferi micul-dejun? Pot și la prânz.

În clipa asta, aș fi de acord și cu o gustare în miezul zilei.

Kate pufnește. Nu e un râs, dar e aproape de asta.

–Renunță, Drew!

Zâmbesc, chiar dacă nu mă vede.

–Nu o să vezi așa ceva! Pot să continui în ritmul ăsta pentru totdeauna. Am o rezistență incredibilă, și știi deja asta.

–Trebuie să închid din nou?

–Nu, o să mă port frumos, scâncesc eu.

Mă întorc într-o parte. Apartamentul meu e slab luminat și liniștit. E... intim. Ca una dintre acele conversații târzii pe care le ai în liceu, sub plapumă, pentru că nu ar trebui să mai vorbești la telefon.

–Deci ce faci de Crăciun?

Simt un zâmbet în vocea ei când răspunde:

–Vine mama în vizită. Și mama lui Dee-Dee, așa că o să ieșim împreună la cina de Crăciun. Și luna viitoare îmi expiră contractul de închiriere, așa că am de gând să merg să văd apartamente cât va fi mama aici. Sper că New Yorkul o s-o impresioneze. Poate o să găsesc un locșor care o s-o convingă să rămână aici.

–Cum rămâne cu Warren? Încă stă cu Delores?

Nu vreau nici un atac-surpriză.

–Nu că ar fi treaba ta, dar Billy s-a mutat în L.A. acum trei zile, îmi spune ea, pe un ton tăios.

O veste care mă face să vreau să sar în picioare și să fac dansul victoriei pe masa din sufragerie!

–Mai țineți legătura?

–O să-mi trimită un e-mail când se stabilește. Ca să-mi spună cum merg lucrurile.

–Kate, ce s-a întâmplat între voi doi, în ziua aia, în biroul tău?

Ar fi trebuit să am curajul să o ascult în ziua aia. Ar fi trebuit s-o întreb asta atunci. Însă am crezut că e mai simplu să las impresia că nu-mi pasă decât s-o aud spunând că ei nu-i păsa.

M-am înșelat.

Pare tristă când îmi răspunde. Și obosită.

–Am vorbit, Drew. I-am spus că îl iubesc, că o parte din mine o s-o facă mereu. I-am spus că știu că și el mă iubește. Dar că nu mai suntem îndrăgostiți. Nu așa cum trebuia să fim. Și că asta se întâmplă de mult timp. A durat ceva, dar, într-un final, Billy a fost de acord cu mine. Și nici nu știu de ce-ți spun asta, zice ea, expirând iritată.

Amândoi tăcem pentru o clipă. După care nu pot să mă abțin.

–Sunt îndrăgostit de tine, Kate!

Kate tace. Nu-mi răspunde.

Și simt o presiune în piept, pentru că știu de ce nu-mi răspunde.

–Nu mă crezi, nu-i așa?

–Cred că ești un mincinos excelent când vrei să fii, Drew.

Auci. Deci astfel te simți când dormi așa cum ți-ai așternut? E nasol.

Dar vocea mea e fermă. Hotărâtă. Fără urmă de ezitare.

–Nu te mint acum, Kate. Dar e în regulă. Fă ce ai nevoie să faci! Înjură-mă, ia-mă la palme, scoate totul din sistem. Pot să suport. Cu cât mă dai mai mult laoparte, cu atât o să lupt mai mult ca să-ți demonstrez că ce avem e real. Că nu plec nicăieri și că ce simt pentru tine nu o să se schimbe. Și, într-o zi, poate nu prea curând, dar într-o zi, o să-ți spun că tu, Kate Brooks, ești iubirea vieții mele, și nu o să ai îndoieli.

După un minut, Kate tușește.

–Ar trebui să închid. E târziu. Și am mult de muncă.

–Da. Bine. Și eu.

–Noapte bună, Drew!

Zâmbesc.

–Ar fi putut să fie, dar ești în cealaltă parte a orașului.

Kate râde. Rapid și înăbușit, dar sincer. Și sunt sigur că e cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată.

–Vise plăcute, Kate! Știi tu, alea cu noi doi. Goi.

Clic.

23

Cel mai important joc din cariera unui aruncător începător nu e debutul lui. Ci al doilea joc. Trebuie să demonstreze că este consistent. De încredere.

Azi e al doilea meu joc. Ziua când îi arăt lui Kate că nu o să scape de mine și că reacționez bine sub presiune. Am început cu ceva simplu. Elegant. Ceva mai puțin evident decât The Three Man Band. Până la urmă, nu e nevoie mereu să arunci cu o bombă nucleară ca să câștigi războiul.

Am pus ca biroul lui Kate să fie umplut cu baloane.

O mie de baloane.

Pe fiecare scrie „Îmi pare rău".

E prea mult? Nici eu nu cred.

Apoi i-am livrat ceva la birou. De la Tiffany's. O cutie mică, albastră, cu biletul:

A mea deja îți aparține.

Drew

În cutie, pe un lanț din platină, e o inimă impecabilă, cu un diamant de două carate.

Siropos? Sigur. Dar femeilor le plac chestiile siropoase. Cel puțin, potrivit filmelor pe care le-am văzut până la 3.00 dimineața.

Sper că o s-o dau pe spate pe Kate. Fix pe spate. Și sunt sigur că nu trebuie să-ți spun cât de mult îmi place de ea în poziția asta.

Glumesc.

Oarecum.

În plus, am senzația că ea nu e obișnuită să primească daruri – cel puțin, nu de calibrul ăsta. Și ar trebui să fie. Merită să fie răsfățată. Să aibă lucruri drăguțe. Lucruri frumoase. Lucruri pe care fostul ei idiot nu și le putea permite și probabil nici nu s-ar fi gândit să i le dea.

Lucruri pe care eu pot să i le ofer. Și asta o să și fac.

Voiam să fiu acolo când deschide cutia. Să-i văd expresia. Dar am o întâlnire.

– Andrew Evans. În continuare chipeș ca un diavol. Cum ești, băiete?

O vezi pe femeia care mă îmbrățișează în biroul meu? Da, cea cu părul castaniu și ochii albaștri, care e încă sexy, deși e trecută de 50 de ani? A fost profesoara mea din clasa a șasea. Atunci, pielea ei era catifelată și cremoasă ca accentul său irlandez. Și avea un corp care îndemna la păcat. Foarte, foarte mult păcat.

A fost prima mea pasiune. Prima femeie care m-a făcut să mă masturbez cu ea în minte. Prima mea doamnă Robinson, prima fantezie cu o femeie mai în vârstă.

Sora Mary Beatrice Dugan.

Da, m-ai auzit bine. E călugăriță. Dar nu orice călugăriță, copii. Sora Beatrice era o NILF[1]. Nu trebuie să-ți spun ce înseamnă, nu-i așa?

În vremea aia, era cea mai tânără călugăriță pe care o văzuserăm, spre deosebire de babele acre, cu robe negre, care păreau să fie destul de în vârstă cât să fi prins perioada când Iisus trăia. Faptul că era o femeie a bisericii, interzisă, și într-o poziție

[1] Acronimul de la *Nurse I'd Like to Fuck*, „Sora căreia mi-ar plăcea să i-o trag", în limba română

de putere asupra noastră – băieții catolici puși pe șotii – făcea totul să fie mult mai erotic.

Putea să mă bată cu rigla oricând voia.

Și nu am fost singurul care credea asta. Întreabă-l pe Matthew!

Când aveam 13 ani, Estelle a observat că Matthew tresărea când mergea. L-a luat pe sus și l-a dus la doctor, unde a fost diagnosticat cu SPI.

Sindromul Penisului Iritat.

Doctorul i-a spus lui Estelle că acea condiție a fost provocată de purtarea îndelungă a șortului de baie ud. Și l-a crezut. Deși era noiembrie. Penisul lui Matthew era, într-adevăr, iritat, dar nu din cauza unui afurisit de costum de baie.

Ci din cauza surorii Beatrice.

–Ești minunată, ca întotdeauna, soră B. Te-ai hotărât să părăsești ordinul?

Nu mă mai duc la biserică. Sunt în multe feluri, dar ipocrit nu se numără printre ele. Dacă nu joci după reguli, nu mai veni la întâlnirile echipei. De-a lungul anilor, am păstrat legătura cu sora Beatrice. Acum, e directoare la St. Mary, iar familia mea a făcut mereu donații generoase.

Mă lovește ușor cu palma peste față.

–Ce băiat obraznic!

Îi fac cu ochiul.

–Haide, soră, fii corectă! Dumnezeu te-a avut cât? Treizeci de ani? Nu crezi că e momentul să ne dai și nouă o șansă?

Clatină din cap și zâmbește.

–Ah, Andrew, farmecul tău ar tenta până și virtutea unui sfânt.

Îi dau o ceașcă de ceai și ne așezăm pe canapeaua mea neprihănită.

–Am fost surprinsă de telefonul tău. Și curioasă. Ce probleme ai, dragule?

Am sunat-o ieri și i-am spus că am nevoie de ajutorul ei.

–Aș vrea să vorbești cu cineva.

Ochii îi licăresc.

–Se întâmplă ca acest cineva să fie o prietenă?

Zâmbesc.

–Da. Katherine Brooks.

–Mereu le sărutai pe fete și le făceai să plângă. Și despre ce ai vrea să vorbesc eu cu domnișoara Katherine? Nu este însărcinată, nu-i așa?

–Dumnezeule, nu.

Îmi aruncă o privire severă.

–Îmi pare rău!

Încuviințează, iar eu continui:

–Speram că poți să vorbești cu ea despre... iertare. A doua șansă. Izbăvire.

Ia o gură de ceai și pare gânditoare.

–Să greșești e omenește, să ierți e divin.

Exact. M-am gândit să-i trimit pe Matthew sau pe Steven să-mi pledeze cazul. Dar sunt prea subiectivi. Kate nu ar crede niciodată asta. Și, înainte să întrebi, nu, nu aș trimite-o niciodată pe Afurisită. E prea riscant. Când vine vorba despre persuasiune, sora mea e ca un leu ținut ca animal de companie. Dulce și jucăușă într-o clipă, dar, dacă faci mișcarea greșită, te distruge.

Sora Beatrice e o femeie religioasă. Bună. Sinceră. Dacă există cineva care poate s-o convingă pe Kate că bărbații – că eu – sunt capabili de schimbare, ea e. Nu strică nici faptul că mă adoră aproape la fel de mult ca femeia care m-a născut.

–Și pe cine ar trebui să ierte tânăra?

Ridic mâna.

–Pe mine.

–Ai făcut prostii, nu-i așa?

Ridic din umeri, în semn de încuviințare.

–Am încercat absolut tot ca să mă revanșez pentru asta. Îmi mai rămâne să-mi tatuez numele ei pe fund și să traversez în fugă stadionul Yankee.

Păstrez chestiile astea pentru săptămâna viitoare.

–Andrew, deseori, bărbații vor ce nu mai pot să aibă. Îmi place să cred că nu ești genul ăla de bărbat. Așa că, dacă o să vorbesc cu tânăra și o conving să-ți încredințeze inima din nou, ce ai de gând să faci cu ea?

O privesc direct în ochi și răspund, fără urmă de îndoială:

–O s-o prețuiesc. O să fac orice ca s-o fac fericită. Atât timp cât o să mă lase.

Un zâmbet lent apare pe fața surorii Beatrice.

–Și se spune că nu mai există miracole. Își pune ceașca într-o parte și se ridică. Se pare că trebuie să fac munca Domnului. Unde o ascunzi pe draga de fată? Mă așteaptă?

–Mi-am permis să vorbesc cu secretara lui Kate. Așteaptă pe cineva. Doar că nu știe că e vorba despre tine.

Râde.

–Nu crezi că asta o s-o enerveze puțin?

–Probabil că da. Dar nu o să se descarce pe tine. O să facă asta cu mine.

Ne îndreptăm spre ușă.

–Andrew, ai încercat să te rogi? Rugăciunea e un lucru puternic.

–Cred că rugăciunile tale sunt ceva mai puternice decât ale mele zilele astea.

Zâmbește și mă mângâie pe obraz, cum ar face o mamă.

–Toți suntem păcătoși, băiete. Doar că unii dintre noi se bucură de asta mai mult decât alții.

Râd când deschid ușa.

Iar apoi zâmbetul îmi dispare de pe față când mă uit la spatele lui Erin. Aceasta stă în fața biroului meu, cu brațele întinse. Blocând ușa. De femeia din fața ei.

Care se întâmplă să fie Delores Warren.

După ce Erin o conduce pe sora B în biroul lui Kate, mă întorc spre Delores. Poartă un maiou negru, pantaloni strâmți de piele și tocuri roșii. Dacă asta poartă la muncă, nici nu pot

să-mi imaginez ținuta ei din dormitor. Mai mult ca sigur este foarte interesantă.

Steven vine la noi, cu privirea ațintită asupra siluetelor care se retrag pe hol.

–Aia era sora Beatrice?

–Da.

Încuviințează, plin de apreciere.

–Tare.

Vezi? NILF. Ți-am spus.

Îi zâmbește diabolic lui Delores.

–Hei, Dee, ți-a povestit Matthew despre sora B?

–Oarecum. A făcut prezentările săptămâna trecută, când am fost la biserică.

Spre deosebire de mine, Matthew încă merge la biserică în mod regulat. Îi place să-și acopere toate bazele, în caz de ceva.

Zâmbetul lui Steven se mărește. Ca al unui copil care urmează să-și tachineze fratele.

–Ți-a spus despre SPI?

Dee se încruntă.

–Ce e SPI?

–Întreabă-l pe Matthew! O să-ți spună. E un expert când vine vorba despre asta. Mă lovește cu cotul. Alexandra și Mackenzie o să treacă pe aici mai târziu. Vrei să ni te alături la prânz?

Mă scarpin în spatele urechii.

–Nu pot. Am o întâlnire... cu un tip... legat de ceva.

E un tip care scrie pe cer. Trebuie să zboare deasupra clădirii la ora 16.00. Nu trebuie decât să decid ce să scrie, dar nu vreau ca Delores să știe asta. Nu vreau s-o avertizeze pe Kate.

Steven încuviințează.

–Bine. Ne vedem mai târziu!

O privesc pe Delores în ochi și îi arunc unul dintre zâmbetele mele clasice.

Ea mă străpunge cu privirea.

Probabil mi-am ieșit din mână.

–Trebuie să vorbim.

Nu există decât câteva motive pentru care Delores Warren ar vrea să discute cu mine în acest punct al vieții mele, și nici unul dintre ele nu e plăcut.

Arăt spre biroul meu.

–Intră!

Probabil așa te simți când inviți un vampir în casa ta.

Mă așez în spatele biroului. Ea stă în picioare.

Te-ai uitat vreodată la *Animal Planet?* Femeile sunt ca o turmă de elefanți. Stau împreună, pentru protecție, și, dacă una simte pericolul, o iau la goană și te calcă în picioare.

Trebuie să gestionez situația cu atenție.

–Cu ce pot să te ajut, Delores?

–O autocastrare ar fi minunată. Dar o să mă mulțumesc și dacă sari de pe un pod. Am auzit că Brooklyn e plăcut în perioada asta a anului.

O, da, o să fie distractiv.

–În afară de asta.

Își sprijină mâinile pe birou și se apleacă, precum un șarpe care se pregătește să atace.

–Poți să nu te mai joci cu mintea prietenei mele.

Nici o problemă. Mintea lui Kate nu e partea corpului cu care vreau să mă joc în momentul de față. Crezi c-ar trebui să-i spun asta? Probabil că nu.

–Nu știu la ce te referi.

–Mă refer la săptămâna trecută, când te-ai comportat de parcă ar fi un prezervativ folosit. Iar acum, dintr-odată, o agasezi cu flori, muzică și bilețele de iubire.

Deci a auzit despre toate astea, ceea ce e un semn bun.

–Așa că mă gândesc că fie ai dublă personalitate, provocată de sifilisul care-ți curge prin sânge, fie îți plac provocările. Orice ar fi, mergi mai departe, nemernicule! Kate nu este deloc interesată.

Nu îmi plac provocările. Când Kate m-a refuzat, în prima noapte, la REM, m-am dus după ea? Nu, am ales varianta sigură. Cea simplă.

Sau, în acel caz particular, cea dublă.

–Hai să nu ne aburim cu prostiile astea! După cum știm amândoi, Kate e foarte interesată de mine, altfel nu ai fi atât de nerăbdătoare să-mi tai capul. Cât despre îngrijorările tale, nu îmi place să mă joc cu mintea oamenilor. Și am o mulțime de femei dispuse să-mi îndeplinească orice dorință. Nu e vorba despre sex aici.

Mă aplec peste birou. Iar tonul meu e direct și convingător, ca și cum Delores e o clientă nehotărâtă. Una pe care trebuie s-o atrag de partea mea.

–Recunosc, sentimentele mele pentru Kate m-au luat pe nepregătite inițial, și nu am gestionat situația cum trebuie. Tocmai de asta fac toate astea, ca să-i arăt că țin la ea.

–Ții la penisul tău.

Nu pot s-o contrazic.

Delores se așază în fața mea.

–Eu și Kate suntem ca două surori. Chiar mai apropiate. Nu e genul de fată care să aibă aventuri de-o noapte, niciodată nu a fost. E genul care are relații. Este foarte important pentru mine să fie cu cineva care o tratează cum trebuie. Cu un bărbat.

Sunt cu totul de acord. Majoritatea tipilor și-ar sacrifica o mână pentru ceva acțiune față cu față. E foarte excitant. Dar, când vine vorba despre Kate, nu am de gând s-o împart. Cu nimeni, de nici un sex.

–Ultima oară când am verificat, asta eram.

–Ba nu. Tu ești un nemernic. Ea are nevoie de un bărbat bun. Unul de treabă.

Tipii buni sunt plictisitori. E nevoie de o doză de răutate ca lucrurile să fie distractive. Iar tipii de treabă au, de obicei, ceva de ascuns.

Vecinii lui Jeffrey Dahmer credeau că era un tip de treabă. Până au găsit capetele alea în congelatorul lui.

Delores își încrucișează brațele, iar vocea îi devine triumfătoare. Jubilează.

–Și se întâmplă să cunosc pe cineva perfect pentru ea. Lucrează în laboratorul meu. E isteț. Amuzant. Îl cheamă Bert.

Bert?

Glumește? Ce fel de idiot își numește copilul Bert în epoca asta? E pur și simplu crud.

–O să aibă grijă de Kate. Am de gând să le fac lipeala weekendul ăsta.

Iar eu am de gând să mă leg cu cătușele de glezna lui Kate și să înghit cheia. Hai să vedem cât poate Bert s-o distreze pe Kate când ea o să mă tragă după ea, ca pe un geamăn siamez!

–Am o idee mai bună. Ce zici despre o întâlnire dublă? Tu și Matthew, eu și Kate. O să petrecem timp împreună. Așa o să am ocazia să-ți arăt cât de perfecți suntem eu și Kate unul pentru altul.

–Acum, vorbești ca un hărțuitor. Ai avut șansa ta, ai dat-o-n bară, mergi mai departe! Alege alt număr de telefon din agenda ta și las-o pe Kate în pace!

Mă ridic.

–Contrar a ceea ce crezi, nu sunt un nemernic în serie. Nu le păcălesc pe femei, nu am nevoie s-o fac. Vrei să-i spun lui Kate că-mi pare rău? Am făcut-o. Vrei o garanție că nu o s-o mai rănesc? Pot să-ți scriu una și s-o semnez cu sânge, dacă te face fericită. Dar nu-mi cere s-o las în pace, pentru că n-o s-o fac. Nu pot.

Delores nu se mișcă. Fața ei e neclintită și tăioasă, ca a unei statui iritate. Ce îi spun nu are nici un impact asupra ei.

–Matthew ți-a povestit cum eram? Chiar ți se pare că sunt genul de bărbat care se dă peste cap pentru orice femeie? Dumnezeule, Delores, o venerez.

Ea pufnește.

–Azi. O venerezi azi. Dar ce se întâmplă dacă o să te accepte? Când noutatea o să dispară și sexul se învechește? Și o ușuratică o să-ți iasă în cale, iar tu o să vrei să-i dai târcoale?

Sexul nu se învechește. Nu dacă îl faci cum trebuie.

–Nu vreau pe nimeni altcineva și nu cred că asta are cum să se schimbe vreodată.

–Cred că vorbești prostii.

–Sunt sigur că asta crezi. Dacă te-ai fi purtat cu Matthew cum m-am purtat eu cu Kate, mai mult ca sigur că nici mie nu mi-ar plăcea de tine. Dar părerea ta nu schimbă ce își dorește Kate. Și, în adâncul sufletului, chiar dacă nu e pregătită să recunoască asta încă, mă vrea pe mine, scumpo.

–E posibil să fii mai plin de tine? Chiar dacă ai bani, asta nu are cum să-ți cumpere clasă. Sau integritate. Nu ești nici măcar pe aproape de a fi destul de bun pentru Kate.

–Dar crezi că verișorul tău este?

–Nu, nu cred asta. Billy e un nemernic imatur, iar relația aia nu mergea nicăieri de mult timp. Am încercat să-i spun asta pe parcursul anilor. Am încercat să o fac să vadă că relația lor devenise mai degrabă una de prietenie decât de iubire. Dar deja atunci viețile noastre, familiile erau așa amestecate, încât cred că le era frică să facă valuri și să piardă mai mult decât relația lor. Dar el a iubit-o. Încă o iubește. Sunt sigură de asta. Doar că mereu și-a iubit chitara mai mult. Delores începe să se plimbe prin fața biroului, ca un profesor care ține o prelegere. Vezi tu, Drew, în lumea asta există trei categorii de bărbați: băieți, tipi și bărbați. Băieții, precum Billy, nu cresc niciodată, nu se maturizează. Nu le pasă decât de ei, de muzica lor și de mașini. Tipii, ca tine, sunt interesați doar de numere și de varietate. Au doar aventuri de-o noapte, una după alta. Apoi, sunt bărbații, ca Matthew. Nu sunt perfecți, dar apreciază femeile pentru mai mult decât flexibilitatea și abilitatea gurii lor.

Nu greșește. Ar trebui s-o ascult.

Singurul lucru pe care nu-l înțelege însă e că, uneori, un tip nu poate să devină bărbat până nu întâlnește femeia potrivită.

–Nu poți să spui asta. Abia mă cunoști.

–O, te cunosc, crede-mă! Am fost concepută de un tip exact ca tine.

La naiba! Probleme cu tatăl. Sunt cele mai nasoale.

–Eu și Kate avem grijă una de cealaltă, continuă ea. Mereu am făcut-o. Și nu o să o las să fie o altă liniuță pe stâlpul patului tău îmbibat cu boli venerice.

Te-ai dat vreodată cu capul de perete?

Nu?

Ia uite, așa se face!

–Ba nu e, tocmai asta am încercat să-ți zic! În ce limbă vrei să-ți mai spun?

–Nu știu. Vorbești și altceva în afară de Nemernic?

Mă ciupesc de podul nasului, simt cum se apropie un anevrism.

–Nu ai încredere în mine? Bine. Vorbește cu Matthew! În el ai încredere, nu? Nu ar vrea să mă joc cu cea mai bună prietenă a iubitei lui dacă nu aș fi serios în privința ei.

Delores face un gest vag.

–Asta nu demonstrează nimic. Penisurile se susțin unele pe celelalte.

„Dumnezeule mare!"

Îmi trec mâna peste față, apoi inspir adânc, ca să mă calmez. E momentul să fiu vulnerabil.

Mă duc la geam, ca să-mi adun gândurile, în timp ce mă uit la trafic. Încă fac asta când îi spun:

–Știi ce am văzut ieri, când veneam la muncă? O femeie însărcinată, care urca într-un taxi...

Obișnuiam că cred că femeile însărcinate sunt oarecum grotești. Deformate. Ar fi trebuit s-o vezi pe Alexandra. Când a rămas însărcinată cu Mackenzie, arăta ca și cum îl mâncase pe Humpty Dumpty la micul-dejun. Și, la cum mânca în perioada aia, e foarte posibil chiar să fi făcut asta.

–... Și nu am putut să mă gândesc decât la cât de adorabil ar arăta Kate însărcinată. Și că vreau să fac lucruri pentru ea. De exemplu, dacă se îmbolnăvește, vreau să fiu tipul care-i face ceai și-i aduce șervețelele. Vreau să știu cum a obținut cicatricea aia mică de pe bărbie și dacă-i e frică de păianjeni... și ce vise are.

Vreau să știu tot. E curată nebunie, să nu crezi că nu știu asta. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Și nu vreau să mi se mai întâmple vreodată, cu nimeni altcineva. Decât cu Kate.

Îmi întorc capul și o privesc în ochi.

Dacă ești vreodată în pădure și ajungi față-n față cu o ursoaică iritată, cel mai bine e să o privești în ochi. Dacă fugi, o să te dea de mâncare puilor ei. Braț după braț. Dar, dacă te ții tare pe poziții, e posibil să rămâi în viață.

–Vrei să auzi că mă are sub papuc? Pentru că așa e. M-a îngenuncheat și mă are la degetul mic, și nu vreau să scap vreodată.

Amândoi tăcem după asta. Delores pur și simplu mă privește. Pentru o vreme. Îmi cercetează fața căutând... ceva. Nu știu exact ce, dar știu momentul în care-l găsește. Pentru că i se schimbă ceva în privire. Devine mai blândă. Doar puțin. Iar umerii i se relaxează. Iar apoi încuviințează.

–Atunci, bine.

Unele bătălii nu au un învingător. Uneori, cea mai bună opțiune la care poate să spere un general e un armistițiu.

–Kate își face propriile alegeri, spune ea. Și, dacă acestea se dovedesc a fi greșite, atunci o s-o ajut să curețe mizeria. Pentru că asta fac cei mai buni prieteni, te ajută să îngropi cadavrul. Delores se ridică. Face câțiva pași spre ușă. Apoi se oprește și se întoarce, cu degetul arătător îndreptat spre mine. Dar amintește-ți un lucru, amice! Nu-mi pasă dacă trec zece zile sau zece ani, tot o să fiu cu ochii pe tine. Și, dacă aflu vreodată că i-ai făcut rău, o să te fac să regreți. Și lucrez într-un laborator, Drew. Cu chimicale. Substanțe chimice inodore, fade, care pot să-ți micșoreze permanent testiculele, iar lumea o să înceapă să-ți spună Drewsilla. Am fost limpede?

Matthew e nebun. Delores Warren e înfricoșătoare. Clar are potențial de psihopată. Ea și Alexandra ar trebui să petreacă timp împreună.

Și clar s-a gândit prea mult la planul ăla ca să cred că e doar o glumă.

Înghit cu noduri.

–Foarte.

Delores încuviințează din nou.

–Mă bucur că ne-am înțeles.

Și, cu asta, iese din biroul meu, iar eu mă prăbușesc în scaun și mă uit la tavan.

Dumnezeule!

Treaba asta cu relațiile e epuizantă. Simt că tocmai am alergat într-un maraton. Cu obstacole.

Dar știi ce? Sunt destul de sigur că linia de finiș se vede în zare.

24

După ce Delores pleacă, îmi iau servieta și plec. La întâlnirea cu tipul care scrie pe cer. Încă trebuie să găsesc o cale de a o duce pe Kate pe acoperiș. Apropo de Kate...

Vrei să trecem pe la biroul ei în drum? Să vedem cât de bine se înțeleg ea și sora?

Ușa de la birou e deschisă. Îmi pun mâinile pe toc și mă aplec. Poți s-o vezi printre baloane? Cum stă la birou, cu mâinile încrucișate pe el și cu un zâmbet pe față, în timp ce încuviințează ascultătoare ce îi spune sora Beatrice.

–Doamnelor, cum vă simțiți în după-amiaza asta?

Kate se întoarce spre mine, iar vocea îi este încordată.

–Drew. Aici erai. Tocmai mă gândeam la tine. După modul în care își ține mâinile, cred că se gândea la cum să mă sugrume. Sora Beatrice tocmai îmi spunea povestea fascinantă a caselor din sticlă și cum noi, cei care trăim în ele, nu ar trebui să aruncăm cu pietre.

Încă zâmbește, dar privirea ei spune cu totul altceva.

E puțin înfricoșătoare.

Ai văzut *Masacrul din Texas*, când bătrânul zâmbește, fix înainte să taie gâtul fetei? Cam așa e și ea.

Sora Beatrice se uită la tavan.

–Toți suntem imperfecți în ochii Domnului. Katherine, pot să-ți folosesc toaleta? Chemarea naturii.

–Sigur că da, soră.

Cele două se ridică, iar Kate deschide ușa spre toaleta alăturată.

În clipa în care închide ușa, Kate cea Zâmbitoare dispare, fiind înlocuită de Kate cea Furioasă. Vine spre mine.

Iar baloanele fug, ca să-și salveze viața.

–O să te întreb o singură dată și, dacă mă minți, îți jur că o s-o las pe Delores să te otrăvească.

–Bine.

–Chiar e călugăriță? Sau e o actriță pe care ai angajat-o?

Râd. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

–Nu, chiar e călugăriță.

Kate nu e încântată.

–Dumnezeule, Drew! O călugăriță? O afurisită de călugăriță? E josnic, chiar și pentru tine.

–Cred că, de fapt, acum e maica stareță.

Mă aplec spre Kate, pentru că... ei bine, pentru că pot, iar parfumul loțiunii ei mă lovește. Cu putere. Rezist instinctului de a-mi lipi nasul de pielea ei și de a inspira profund, ca un dependent de cocaină.

–Chiar ești capabil de orice ca să obții ce vrei?

Da. De absolut orice. Nu mă deranjează să mă murdăresc.

De fapt, chiar prefer asta.

–Vremurile disperate îmi cer să scot artileria grea.

–Vrei să vezi artilerie? În clipa în care călugărița o să plece din birou, o să-ți arăt eu artilerie! Nu-mi vine să cred că...

Dumnezeule, cât de frumoasă e! Uită-te la ea! E ca un vulcan care erupe – feroce, temperamentală și răpitoare. Dacă nu găsește un mod ca să se urâțească, voi petrece extrem de mult timp iritând-o.

Ceea ce e posibil să nu fie ceva rău. Sexul la nervi e grozav.

Întrerup tirada lui Kate:

–Oricât de incitantă ar fi această conversație și, crede-mă, e foarte incitantă, am o întâlnire la care trebuie să ajung. Înainte să plec, arăt spre gâtul ei gol. Hei, de ce nu porți lănțișorul?

Își încrucișează brațele și zâmbește mândră.

–I l-am donat surorii Beatrice. Pentru cei mai puțin norocoși.

A jucat-o bine pe asta, nu-i așa?

Și eu pot să joc.

–Foarte generos din partea ta. Bineînțeles că va trebui să-l înlocuiesc cu ceva mai mare. Să te aștepți la altă livrare mâine.

Zâmbetul ei dispare, și lovește un balon rebel care-i stătea în cale.

Apoi îmi trântește ușa în față.

Aștept două secunde înainte să vorbesc:

–Bine. Ne vedem mai târziu, Kate! Foarte plăcută conversația!

Dinăuntru, aud vocea surorii Beatrice:

–Andrew a plecat deja? Ce băiat dulce este! Și devotat, când se hotărăște la ceva. Să-ți povestesc despre perioada când a curățat de buruieni grădina mănăstirii. E o poveste lungă, dar avem toată după-amiaza. Vezi tu, a fost o încăierare în cantină...

Traficul e al naibii de dificil. Pe ambele benzi. Dar am stabilit detaliile cu scriitorul pe cer. Acesta tocmai se îmbrăca atunci când am plecat. Iar acum, am timp doar cât să ajung în biroul lui Kate și să o duc pe acoperiș. Dacă nu o să vină de bunăvoie, va trebui s-o iau pe sus. Ideea mi-ar plăcea mult mai mult dacă aș avea o protecție genitală.

Kate e clar genul care lovește.

Alerg pe hol și apăs pe butonul pentru lift. Dar, când se deschid ușile, înlemnesc.

E Afurisita, cu Mackenzie alături. Și în mâinile mici și perfecte ale nepoatei mele sunt ațe. O duzină. Ațe legate de baloane: Baloanele lui Kate.

–La naiba!

–Ce mod plăcut de a-ți întâmpina sora și pe fiica acesteia.

Am zis asta cu voce tare? Nu contează.

„Fir-ar, fir-ar, fir-ar!"

E rău. Foarte rău. Ca o tornadă de gradul cinci, doar că sora mea e capabilă să lase și mai multe pagube în urmă.

–Bună, unchiule Drew!

Zâmbesc.

–Bună, scumpete! Apoi mă încrunt. Ce naiba ai făcut, Alexandra?

Sora mea face ochii mari, plini de inocență. Ca și cum ar fi surprinsă.

–Eu? Am venit să iau prânzul cu soțul meu. E vreo problemă?

Când eram în primul an de liceu, un puști pe nume Chris Whittle mi-a dat una când ieșeam de la trigonometrie. Mă cuplasem cu iubita lui. Avea niște mâini pricepute.

Mă rog, în ziua următoare, Alexandra i-a făcut lui Chris o vizită, și acesta a făcut pe el.

La propriu.

Vezi, potrivit codului Afurisitei, ea poate să mă împungă cât vrea, dar nimeni altcineva nu are voie s-o facă. Acum, înțelegi de ce sunt îngrijorat?

–Ai fost s-o vezi pe Kate, nu?

Mackenzie răspunde în locul ei:

–Da, unchiule Drew! E grozavă. Kate mi-a dat baloanele astea și un calculator. Vezi?

Îl ridică deasupra capului, ca și cum e cupa Stanley, și nu-mi pot opri un zâmbet.

–E minunat, Mackenzie!

Apoi mă uit din nou la Alexandra, care nu e îngrijorată.

–Ai spus că vrei ca Mackenzie să o întâlnească pe Kate.

Dacă pui doi hamsteri însărcinați în aceeași cușcă, știi ce vor face? Se vor mânca. Hormonii feminini sunt ca niște bombe nedetonate. Nu ai cum să-ți dai seama când vor exploda.

–Da, voiam ca Mackenzie să o întâlnească pe Kate. Dar nu am vrut ca tu să o întâlnești pe Kate până nu terminam naibii cu îmbunătățirea situației.

Mackenzie îl scoate pe prietenul meu, Borcanul Cuvintelor Urâte, din ghiozdan și îl ridică. Pun doi dolari înăuntru.

Își lipește fața de gura borcanului și mă privește, încruntată.

–Hmm... unchiule Drew. Cuvintele urâte nu mai costă doar un dolar, ci zece.

–Zece? De când?

E entuziasmată.

–A fost ideea lui Kate. A spus că maconomia e rea.

Ce naiba e *maconomia?*

–I-a zis in... in...

–Inflație, termină Alexandra cu zâmbetul pe buze.

–Așa, asta.

Inflație.

Grozav!

Mulțumesc, Kate.

Ridic din sprâncene la Mackenzie.

–Accepți carduri?

Râde. Îmi plătesc amenda cu cash.

–Ce zici să calculezi restul pe calculator, scumpete?

Va avea nevoie de asta. Am senzația că mica noastră discuție o să-mi aducă datorii din trei cifre.

–Ce i-ai spus lui Kate? o întreb pe Alexandra.

Sora mea ridică din umeri.

–Am vorbit, ca între femei. Am apelat la simțul ei de afaceri. A mers bine. Nu e nevoie să știi toate detaliile.

–De ce nu mă lași pe mine să decid ce trebuie să știu? Având în vedere că, la naiba, nu ar fi trebuit să vorbești deloc cu ea.

Pac-pac-pac, se aude de la calculator.

–Nu crezi că ești cam nerecunoscător? Nu încercam decât să te ajut.

Și doctorul Kevorkian[1] încerca doar să-și ajute pacienții, și știm cum a decurs totul.

–Nu am nevoie de ajutorul tău. Am un plan.

Alexandra își pune mâinile în șolduri.

–A, da. Planul tău care include ce, mai exact? Să o enervezi pe Kate până o să accepte să iasă cu tine? O să-i spui și diverse porecle la locul de joacă? O s-o tragi de codițe? Trebuie să recunosc însă că sora Beatrice a fost o alegere interesantă. Nu-mi vine

[1] Murad Jacob „Jack" Kevorkian, patolog american, susținător al eutanasiei (n.red.)

că cred că, după așa ceva, Kate nu cade în genunchi și nu te imploră să o iei înapoi. Foarte romantic, Drew!

Strâng din dinți.

–Funcționează.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

–Nu asta a zis Kate.

Iat-o! Uită-te bine!

E Afurisita, în toată gloria ei.

Și tu credeai că exagerez.

–Ți-a spus ceva? Despre mine? Ce a zis?

Flutură dintr-o mână.

–Ei, diverse.

Știi cum unii copii își tachinează câinii arătându-le un os, apoi luându-l înainte să apuce să muște din el? Sora mea era un astfel de copil.

–La naiba, Lex!

Pac-pac-pac.

–Apropo, îmi place de ea. Chiar nu acceptă nici un rahat, nu-i așa?

Pac-pac-pac.

–De unde știi că nu acceptă rahaturi?

Pac-pac-pac.

–I-ai zis vreun rahat, Lex?

Pac-pac-pac.

–Ce fel de rahaturi i-ai zis, Alexandra?

Pac-pac-pac.

Sora mea râde.

–Dumnezeule mare, relaxează-te! Nu te-am mai văzut atât de agitat de... ei bine, niciodată. Acum, că nu mai ești patetic și trist, e chiar distractiv.

În momentul de față, situația mea cu Kate e ca un castel de nisip. Am reușit să înalț câteva etaje, dar un singur tremur, și totul o să se destrame.

–Dacă ai dat cu bâta-n baltă și ai făcut un rahat, o să...

Pac-pac-pac.

–Știi că stresul provoacă încărunțirea prematură. Dacă o s-o ții tot așa, o să arăți ca tata înainte să împlinești 30 de ani.

–Mă bucur că ți se pare așa amuzant. Mie chiar nu mi se pare. E viața mea în joc!

Asta o trezește la realitate. Își înclină capul într-o parte. Mă evaluează. Iar apoi, în voce nu e nici urmă de tachinare.

Glasul ei e tandru, sincer.

–Sunt mândră de tine, să știi! Suporți bărbătește totul. Ești... matur. Zâmbește blând. Niciodată nu am crezut că o să apuc ziua asta. Apoi mă îmbrățișează. O să fie bine, Drew! Îți promit!

Când aveam opt ani, bunicul meu a suferit un atac de cord. După ce părinții noștri au plecat la spital, Alexandra mi-a promis că totul o să fie bine.

Nu a fost.

–Kate ți-a spus asta?

Clatină din cap.

–Nu cu atâtea cuvinte.

–Atunci, de unde știi?

Ridică din umeri din nou.

–De la estrogen. Ne oferă puteri extrasenzoriale. Dacă ai avea vagin, și tu ai ști!

Mackenzie ridică mâna, mândră.

–Eu am *bagin*.

Zâmbesc.

–Așa e, draga mea. Și, într-o zi, o să te ajute să conduci lumea.

–Johnny Fitzgerald are penis. Spune că penisul lui e mai bun decât *baginul* meu.

–Johnny Fitzgerald e un idiot. Vaginele întrec penisurile, oricând. Sunt precum kriptonita. Penisurile nu au nici o putere în fața lor.

Sora mea pune punct discuției.

–Buuun. Gata, e cazul să terminăm discuția asta minunată! Deși sunt sigură că învățătoarea lui Mackenzie o să adore să audă despre asta. Fix înainte să cheme Protecția Copilului.

Ridic mâinile.

–Voiam doar să-i spun exact cum stă treaba. Cu cât conștientizează mai repede ce putere are, cu atât o să-i fie mai bine. Mă uit la ceas. Trebuie să mă duc sus. Mă uit la Mackenzie. Cât trebuie să-ți dau, draga mea?

–80 de dolari.

Auci.

Trebuie să-mi facturez clienții mai mult. Sau să mă gândesc la un plan de plată.

După ce bancnotele cad în borcan, Alexandra o ia de mână.

–Hai, Mackenzie, să mergem la magazinul American Girl și să cheltuim banii unchiului Drew.

–Bine!

Traversează holul, dar se opresc la ușile duble. Mackenzie îi șoptește ceva Alexandrei și îi dă baloanele. Apoi, aleargă spre mine.

O ridic și o țin strâns, în timp ce brațele ei mici se înfășoară în jurul umerilor mei și mă strâng.

–Te iubesc, unchiule Drew!

Ai băut vreodată brandy? De obicei, prefer whisky. Dar un pahar de brandy bun te încălzește peste tot, pe dinăuntru. Așa mă simt acum.

–Și eu te iubesc, Mackenzie!

Se retrage.

–Ghici ce?

–Ce?

–Kate m-a întrebat ce vreau să mă fac atunci când o să fiu mare. Încuviințez.

–Și i-ai spus că vrei să fii o prințesă?

Fruntea i se încruntă într-un mod adorabil, și clatină din cap.

–Nu mai vreau să fiu prințesă.

–Asta da, ușurare. Ce vrei să te faci?

Râde.

–Bancher.

–Fantastică alegere! Ce te-a făcut să te răzgândești?

Degetele i se joacă cu gulerul cămășii când îmi spune:

–Ei bine, Kate e bancher de investiții, și tu ai spus că ai fi mândru să fiu exact ca ea. Așa că asta vreau să fiu.

După ce îi procesez cuvintele, o întreb serios:

–Mackenzie, i-ai spus lui Kate că eu am zis că vreau să fii ca ea când te faci mare?

Vezi zâmbetul ăla? Ăla nu e zâmbetul unui copil de patru ani. Ăla, doamnelor și domnilor, e zâmbetul unui geniu.

–Da.

Închid ochii. Și chicotesc. Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta. Mackenzie e arma perfectă. Propria mea bebelușă Borg. Rezistența e inutilă.

–Scumpa mea, i-ai făcut o mare favoare unchiului Drew. Orice vrei de Crăciun, nu trebuie decât să-mi spui, și o să fie al tău. Și vreau să spun orice.

Mackenzie face ochii mari când se gândește la posibilități. Se uită la sora mea și apoi șoptește conspirativ:

–Îmi iei un ponei?

„O, Dumnezeule!"

Mă gândesc la răspuns pentru fix o secundă.

–Absolut.

Mă strânge și mai tare și țipă.

–Dar să nu-i spui lui mami decât după ce o să-l primești, bine?

E posibil să fiu nevoit să intru în programul de protecție a martorilor după asta.

Mackenzie mă pupă pe obraz, iar eu o pun jos, în picioare. Țopăie înapoi spre Alexandra, și le fac cu mâna în vreme ce ele ies pe ușă.

25

Intru în biroul lui Kate, ca un soldat care ia cu asalt plaja din Normandia. E la birou și scrie rapid pe un carnet galben.

–M-am întors. Ți-a fost dor de mine?

Nu-și ridică privirea.

–Cu disperare.

Sarcasmul e cea mai veche apărare. Intru în joc.

–Știam eu că te epuizez. Care a fost picătura chinezească? Sora B?

Kate se îndepărtează de birou și se așază picior peste picior. Poartă pantofi noi. Nu i-am observat înainte. Sunt marca Mary Jane, negri cu tocuri obraznic de înalte și o bretea în jurul gleznei. Dumnezeule mare! Sunt amestecul perfect de obraznic și drăguț. Dulceață și sex. Iar săracul meu penis neglijat pulsează când îmi imaginez toate lucrurile fantastice și semilegale, pe care aș putea să i le fac în vreme ce poartă pantofii ăia.

Niciodată nu am avut un fetiș, dar mă gândesc să încep unul.

Vocea lui Kate mă îndepărtează de gândurile mele păcătoase.

–Nu. Vizita surorii tale. Subtilitatea nu e o trăsătură de familie, nu-i așa?

O, nu. De asta mi-era și frică.

–Alexandra are probleme psihologice grave. E instabilă. Nu ar trebui să asculți nimic din ce spune. Nimeni din familia mea nu o face.

–Părea perfect lucidă când era aici.

Ridic din umeri.

–Bolile mintale sunt o treabă alunecoasă.

Mă fixează cu privirea.

–Doar nu vorbești serios, nu?

La naiba! Fără minciuni.

–Practic, nu a fost diagnosticată niciodată. Dar ideile ei despre justiție și răzbunare sunt absolut nebunești. Imaginează-ți-o pe Delores, cu un deceniu de experiență în plus, ca să-și perfecționeze tehnica.

Expresia lui Kate se schimbă după ce procesează informația.

–Ah!

„Da. Bun venit în lumea mea, drăguțo!"

–Mi-a adus cafea. Pot s-o beau? mă întreabă Kate.

Amândoi privim cu suspiciune paharul de la Starbucks.

Când aveam 13 ani, am vândut o pereche de chiloți de-ai Alexandrei în vestiarul bărbaților. Unii murdari. Când a aflat, nu a lăsat să se vadă nimic. Niciodată nu a dat de înțeles că știa. Dar mi-a pus laxative în cerealele cu aromă de ciocolată. Nu am ieșit din baie trei zile.

Știu că nu are genul ăsta de ranchiună împotriva lui Kate, dar...

–Eu nu aș face-o.

Kate încuviințează, cu rigiditate, și împinge paharul mai departe.

–Ce părere ai despre Mackenzie? Aș fi vrut să fiu aici când o întâlneai.

Zâmbetul ei e cald și sincer.

–Cred că e incredibilă.

–O să fii fericită să afli că a folosit calculatorul de la tine când ne-am întâlnit, la parter.

Zâmbetul ei se lărgește.

–Ce drăguț!

Clatin din cap, iar Kate spune:

–Înțeleg acum de ce Alexandra a lansat treaba cu Borcanul Cuvintelor Urâte, având în vedere că petreci așa mult timp cu Mackenzie.

–Ce vrei să spui?

Kate ridică din umeri.

–Vorbește ca tine. Nu se întâmplă să auzi în fiecare zi o fetiță de patru ani spunând că Făt-Frumos e un nemernic afurisit care doar o trage înapoi pe Cenușăreasa.

Asta e fata mea!

–Înjuratul face bine la suflet.

Kate își oprește un râset. Arată atât de seducătoare, că nu mă pot abține. Mă aplec peste scaunul ei, blocând-o cu brațele. S-a terminat cu pălăvrăgeala. E timpul să ne întoarcem la treabă.

–Vino la o plimbare cu mine!

Vocea mea e joasă. Convingătoare.

–În nici un caz.

Și deloc eficientă.

–Hai, Kate, o să dureze doar un minut! Vreau să-ți arăt ceva.

Pufnește.

–Ce ai făcut? I-ai angajat pe frații Ringling[1] să organizeze un spectacol pe hol? Ai organizat o paradă cu confetti în cinstea mea?

Râd.

–Nu fi ridicolă! Nu aș face așa ceva.

Kate ridică dintr-o sprânceană, sceptică.

–Bine, ai dreptate. Clar aș face asta, doar că nu azi.

Mă împinge și se ridică. O las.

–Doar nu ți-e frică, nu? Că nu o să te poți controla dacă ești singură cu mine?

Pentru oameni ca mine și Kate, o provocare e ca o prostituată la o reuniune a dependenților de sex. Nu există aproape nici o șansă să fie refuzată.

---

[1] Referire la renumita companie de circ americană Ringling Brothers (n.red.)

–Dacă mă întrebi dacă mă tem că o să te omor dacă nu vor fi martori care să depună mărturie împotriva mea, atunci răspunsul e da. Deși trebuie să recunosc că o condamnare între douăzeci de ani și pe viață pare un preț mic de plătit în clipa de față.

Crezi că-i place preludiul verbal la fel de mult ca mie? Nu are cum să nu. Se pricepe așa bine la asta.

Ocolește biroul și-l pune între noi.

–Uite care e treaba, Drew, am un client nou. Ți-am spus asta. Știi cum e. Nu-mi permit să-mi fie distrasă atenția în momentul de față.

Iau asta ca pe un compliment.

–Eu îți distrag atenția?

Pufnește.

–Nu asta am vrut să spun. Apoi, expresia i se schimbă, și mă imploră: Trebuie să termini cu toate astea, cu misiunea asta în care ai pornit. Te rog, renunță!

Când Steven avea 11 ani, s-a izbit de un copac în timpul unui joc de fotbal din curte și și-a spart fruntea. Cât oi trăi, nu o să-l uit când își implora mama să nu-l ducă la spital. Pentru că știa că avea nevoie de cusături. Iar cusăturile sunt nasoale. La orice vârstă.

Dar Janey Reinhart nu a renunțat. L-a dus la spital. Pentru că, deși Steven era îngrozit, deși nu asta voia, mama lui știa că de asta avea nevoie.

Înțelegi ce vreau să spun cu asta?

–Mingea e în terenul tău, Kate. Ți-am spus asta de la bun început. Dacă vrei să dispar, nu trebuie decât să ieși cu mine sâmbătă.

Își mușcă buza și se uită în jos, la birou.

–Bine.

„Poftim?"

Sigur, poftesc după Kate.

Bun, nu e timp de glume.

–Poftim? Poți să repeți ce ai spus?

Privirile ni se întâlnesc. A ei este ezitantă, dar resemnată. Ca a cuiva care își așteaptă rândul ca să se dea în roller-coaster. Hotărât să ducă treaba la capăt, dar fără să știe exact în ce s-a băgat.

– Am spus da. O să iau cina cu tine sâmbătă.

E oficial. Pregătește-te! Iadul chiar a înghețat.

– După ce am vorbit cu sora ta, am înțeles câteva lucruri...

„Că mă iubești? Că ai nevoie de mine? Că nu poți să trăiești fără mine?"

–... Cred că ai nevoie de o încheiere, Drew.

O, nu! Nu încheiere. Orice, dar nu încheiere.

Încheierea e un cuvânt inventat de femei, ca să poată să supraanalizeze totul și să vorbească despre asta la nesfârșit. Și apoi, după ce subiectul a fost binecuvântat și îngropat, încheierea le oferă o scuză să scoată totul la suprafață încă o perioadă.

Tipii nu fac asta niciodată.

S-a terminat. E finalul.

Asta e toată încheierea de care avem nevoie.

– Încheiere?

Kate vine spre mine.

– Cred că lucrurile între noi au început și s-au oprit așa repede, că nu ai avut timp să te adaptezi. Poate, dacă petrecem puțin timp – dacă vorbim în afara biroului –, o să înțelegi că, după tot ce s-a întâmplat, cel mai bun lucru pe care-l putem spera este să fim prieteni.

Sunt destul de sigur că asta înseamnă fără beneficii.

Un tip nu poate să fie prieten cu o femeie de care este atras în mod activ. Nu cu adevărat. Pentru că, la un moment dat, penisul lui o să preia comanda. O să vorbească și o să meargă ca el, dar nu o să fie el, ca unul dintre fraierii ăia infectați cu creaturile înfricoșătoare din *Alien*. Din momentul ăla, fiecare mișcare și fiecare gest o să fie îndreptate spre îndeplinirea scopului penisului. Care nu are nimic de-a face cu prietenia.

În plus, am deja prieteni. Pe Matthew, Steven și Jack. Nu vreau să i-o trag nici unuia dintre ei.

–Prieteni?

Nu observă dezgustul provocat de idee. Sau nu-i pasă.

–Da. Ar trebui să ne cunoaștem din nou, în calitate de colegi. Egali. Nu la o întâlnire. Mai degrabă, ca o întâlnire de afaceri între colegi.

Negarea e un lucru puternic. Dar, în momentul ăsta, o să accept ce primesc.

–Deci, ce-mi spui e că o să ieși cu mine sâmbătă? Asta e ideea, nu-i așa?

Kate ezită, apoi încuviințează.

–Da.

–Perfect! Nu mai spune nimic altceva. O să vin să te iau la 19.00.

–Nu.

–Nu?

–Nu. Ne vedem acolo.

Interesant!

Vorbesc încet:

–Kate, știu că nu ai fost la multe întâlniri, având în vedere că idiotul pe care-l numeai iubit te-a ținut logodită înainte să scapi de primul sutien, dar, în cazuri ca ăsta, tipul, adică eu, trebuie să te ia pe tine, fata. E o lege nescrisă.

Vezi cum i se lipesc buzele? Cum i se îndreaptă umerii? O, da, e gata de luptă.

–Tocmai ți-am zis că nu e o întâlnire.

Ridic din umeri.

–Semantică.

–Să spunem, ipotetic, că e o întâlnire. Ar fi o primă întâlnire. Și nu aș accepta niciodată ca un bărbat pe care nu-l cunosc să vină în apartamentul meu ca să mă ia pentru o primă întâlnire.

Îmi trec mâna prin păr.

–Asta nu are sens. Mă cunoști. Am făcut șaizeci și nouă. Aș spune că mă cunoști al naibii de bine.

–Uite ce e, astea sunt condițiile mele. Dacă nu-ți convin, putem să uităm de toată...

–Stai, stai! Hai să nu ne grăbim! Cedez. Poți să vii să ne vedem la mine. La 19.00. Fix.

–Bine.

–Dar am niște condiții.

Imediat reacționează:

–Nu o să fac sex cu tine!

Mă forțez să par surprins.

–Mă simt rănit. Serios. Cine a pomenit ceva despre sex? Nu aș cere niciodată sex ca parte a înțelegerii noastre. Apoi, zâmbesc. E opțional. La fel și hainele.

Își dă ochii peste cap.

–Atât?

–Nu.

–Ce altceva mai vrei?

O, iubire, dacă ai ști! Deși probabil e mai bine că nu știe. Nu vreau s-o sperii.

–Vreau patru ore. Cel puțin. Neîntrerupte. Vreau conversație, cină – aperitive, antreu, desert –, vin, dans.

Ridică mâna.

–Fără dansat.

–Un dans. Nu e negociabil.

Se uită la tavan și își cântărește opțiunile.

–Bine. Un dans. Îndreaptă un deget spre mine. Dar, dacă mâinile o să ți se apropie de fundul meu, o să plec.

Acum, e rândul meu să pun o condiție.

–Bine, dar, dacă încalci oricare dintre stipulațiile mele, o să-mi rezerv dreptul pentru o repetare.

Așteaptă o clipă. Mă privește neîncrezătoare.

–Și o să mă lași în pace, complet, până sâmbătă? Fără preoți care apar să mă salute? Fără sculpturi de gheață care se topesc în fața ușii?

Zâmbesc.

–O să fie ca și cum nici nu ne-am întâlnit. Ca și cum nici măcar nu lucrez aici.

Cel mai probabil, nici nu o să fiu aici. O să fiu un băiat foarte, foarte ocupat.

Kate încuviințează.

–Bine.

Întind mâna. Kate mi-o strânge și spune:

–S-a făcut.

Îi întorc mâna ușor și o sărut, cum am făcut-o în prima noapte când ne-am întâlnit.

–S-a făcut.

Ai intrat vreodată într-o cameră ca să iei ceva, dar, când ajungi acolo, habar n-ai pentru ce ai venit? Foarte bine. Atunci, o să înțelegi de ce m-am întors și am dat să ies din cameră.

Până când vocea lui Kate m-a oprit.

–Drew?

Mă întorc spre ea.

–Da?

Expresia ei e sumbră.

–Nu... nu îmi place să rănesc oamenii. Așa că să nu-ți faci speranțe pentru sâmbătă.

Înainte să deschid gura, o mișcare de la geam îmi atrage privirea. Și nu-mi vine să cred că aproape am uitat. Fără să spun nimic, mă duc și o iau pe Kate de mână. O aduc la fereastră și stau în spatele ei, odihnindu-mi mâinile pe umerii ei.

Îmi apropii gura de urechea ei. Respirația mea îi dă fiori. Genul plăcut.

–Prea târziu.

Am vrut să fie simplu. Ceva ce aș fi gravat pe un copac sau aș fi pictat pe un perete dacă am fi fost copii. Dar voiam să fie ceva clar. O proclamare. Care-i spunea lui Kate – și tuturor femeilor din lume – că eu, Drew Evans, sunt luat.

Kate scâncește când vede mesajul.

Sus, pe cer, cu litere albe și mari, pentru ca tot orașul să vadă, scrie:

Drew Evans
+
Kate Brooks
PENTRU TOTDEAUNA

Mereu să termini în stil mare. Ți-am spus asta?

Nu? Ei bine, îți spun acum.

Nu contează dacă ești om de afaceri, cântăreț sau prezentatorul unei emisiuni TV populare, lasă-i să vrea mai mult. Niciodată să nu stai mai mult decât e cazul. Poți mereu să te întorci mai târziu pentru un bis, dar, după ce se satură de tine, nu ai cum să iei asta înapoi.

O sărut pe creștet.

–Ne vedem sâmbătă, Kate!

Când ies, ea încă se uită pe geam.

Nu-ți face griji, spectacolul nu s-a terminat. Mai am câteva trucuri și mereu păstrez ce e mai bun pentru final. Nu o să vrei să ratezi asta.

Mă duc direct la biroul lui Erin.

–Vreau să-l suni pe florar. Și pe furnizorul de mâncare. Și să programezi o întâlnire pentru diseară cu designerul ăla de interior despre care am vorbit ieri.

Erin își ridică telefonul și formează un număr.

–Acum mă ocup de asta.

Da, am spus designer de interior. Nu știi pentru ce e, nu-i așa?

E marea finală. Mișcarea mea câștigătoare.

O să vezi!

Sâmbătă noapte.

26

Îl vezi pe tipul ăla seducător de chipeș cu pantaloni ca tăciunele și cămașă neagră, cu mânecile suflecate? Cel care aranjează farfuriile de porțelan pe masă?

Ăla sunt eu, Drew Evans.

Mă rog, nu chiar. Nu versiunea mea cea veche. Acum, sunt nou, îmbunătățit. Jumătate dintre femeile din acest oraș și-ar da sânul stâng ca să mă aibă unde sunt acum. Sub papuc. Obsedat.

Îndrăgostit.

Dar nu există decât o singură femeie capabilă să mă aducă în punctul ăsta. Acum, nu trebuie decât să-i arăt că sunt aici ca să stau. Nu am mai văzut-o de două zile. Două zile lungi, atroce. Nu a fost la fel de rău ca alea șapte, dar pe aproape.

Mă rog, uită-te în jur! Ce crezi? Am ratat ceva?

Flori proaspete acoperă fiecare suprafață disponibilă. Margarete. Înainte, credeam că, dacă le vedea, avea să își reamintească de Warren, dar acum nu-mi fac griji în privința asta. Sunt preferatele lui Kate, așa că sunt singurul tip de flori de aici. Bocelli se aude pe fundal. Lumânări luminează camera. Sute de lumânări, acoperite cu sticlă.

Nu poți să dai greș cu lumânările. Fac totul să arate mai bine. Fac totul să miroasă mai bine.

Cioc-cioc!

Probabil e Kate. La fix. Scanez camera încă o dată. Asta e. Meciul cel mare. Jocul final. Și totul e pregătit. Eu sunt pregătit. Mai pregătit de atât nu am cum să fiu. Expir cu putere. Și deschid ușa.

Apoi, nu pot să mă mișc. Nu pot să gândesc. Să respir nici măcar nu e o opțiune.

Părul brunet al lui Kate e prins sus, în vârful capului. Șuvițe elegante îi sărută gâtul, mângâind fiecare loc pe care l-am sărutat ore la rând, nu cu mult timp în urmă. Rochia ei e de un roșu-închis, strălucitor – poate din satin. Atârnă de bretele delicate, care-i trec peste umeri și cad în jos, pe spate. Rochia se oprește deasupra genunchiului, expunându-i picioarele catifelate, centimetru cu centimetru apetisant.

Iar pantofii ei... Sfinte Sisoe... pantofii ei au tocuri mari și se închid cu o fundă neagră complexă în spatele gleznei.

Când sunt capabil să formez cuvinte, vocea mea e aspră.

–Există vreun mod prin care să putem renegocia clauza cu interzicerea mângâiatului fundului? Pentru că trebuie să-ți spun că, la ce rochie porți, o să fie tare greu.

Și ăsta nu e singurul lucru care o să fie tare, dacă înțelegi ce spun.

Kate zâmbește și clatină din cap.

–Toate condițiile anterioare rămân valabile.

Mă dau în spate când intră și mă privește cu coada ochiului. Îi privesc fața cu atenție. Vezi cum i se întunecă ochii? Cum își linge buzele, fără să fie conștientă de asta? Ca o leoaică vigilentă care tocmai a văzut o gazelă în iarbă.

Îi place ce vede. Vrea să mă complimenteze. Vrea, dar n-o s-o facă. Doar vorbim despre Kate. Kate de după ce am dat colosal cu bâta-n baltă. Și, în ciuda progresului meu recent, e încă defensivă. Neîncrezătoare. Cu garda ridicată.

Și asta e în regulă. Nu sunt ofensat. Privirea ei îmi spune tot ce ea nu vrea să-mi spună.

O conduc spre sufragerie, și își mușcă buza când întreabă:

–Deci unde mergem?

Apoi se oprește când vede lumânările. Și florile. Și masa pentru doi, perfect aranjată.

Îi spun încet:

–Suntem deja aici.

Se uită prin cameră.

–Uau! E minunat, Drew!

Ridic din umeri.

–Camera e drăguță. Tu ești minunată.

Kate roșește. Și e incredibilă.

Vreau s-o sărut. Rău de tot.

Ți-a fost vreodată sete? Foarte sete? Cum ar veni într-o zi de vară, la 36°C, când nu ai destulă salivă în gură nici măcar ca să înghiți? Acum, imaginează-ți că cineva îți pune un pahar cu apă rece în față. Și poți să te uiți la el și să-ți imaginezi ce gust perfect ar avea, dar nu poți să-l atingi. Și clar nu poți să-l bei.

Cam ăsta e iadul în care sunt în momentul de față.

Îmi desprind privirea de fața lui Kate și îi dau un pahar cu vin roșu. Apoi iau și eu un pahar.

–Ce s-a întâmplat cu degetele tale?

Se referă la leucoplastele care-mi acoperă patru dintre degete.

–Ciuperci. Afurisitele mici și poroase nu apreciază să fie feliate.

Pare surprinsă.

–Ai gătit?

Urma să o duc pe Kate la restaurant. Cel mai bun din oraș. Dar ea apreciază calitatea, îți amintești? Și mă gândesc că o să-mi aprecieze efortul mult mai mult decât orice ar putea pregăti orice bucătar.

Zâmbesc.

–Am multe talente. Nu ai văzut decât câteva.

Iar asta ar putea fi în continuare adevărat. Nu am mai gătit înainte.

Ceea ce-mi reamintește – Martha Stewart e noul meu idol. Vorbesc serios. Obișnuiam să cred că e o glumă. Cine devine

miliardar arătându-le oamenilor cum să împăturească niște afurisite de șervețele? Dar asta era înainte. Înainte să încerc să-mi folosesc cuptorul sau să pun masa.

Acum, Martha e o zeiță. Ca Buddha. Și dacă rețeta ei mă ajută să o scot la capăt? O s-o venerez pentru tot restul vieții mele.

Eu și Kate ne așezăm pe canapea.

–Deci cum merg lucrurile la birou? o întreb.

Kate bea din vin și își netezește cutele inexistente ale rochiei.

–Bine. Totul merge bine. Știi tu, e liniște.

–Cu alte cuvinte, te-ai plictisit groaznic fără mine.

–Nu. A fost... productiv. Am rezolvat multe.

Zâmbesc.

–Ți-a fost dor de mine.

Kate pufnește.

–Nu am spus asta.

Nu era cazul s-o facă.

–Hai, Kate, am făcut un jurământ al onestității. E corect să faci și tu asta. Mă aplec în față. Privește-mă în ochi și spune-mi că nu te-ai gândit la mine deloc în ultimele zile.

–Eu...

Buzzzzzzz... buzzzzzz... buzzzzzz.

Cina e gata. Kate mai ia o gură din pahar.

–Ar trebui să te ocupi de asta, Drew. Nu vrei să se ardă.

Tocmai a fost salvată de clopoțel.

Pentru moment.

Puiul Marsala pe care l-am făcut arată... *unic*, acum, că a fost scos din cuptor și e în farfurii.

Bine, recunosc, arată de-a dreptul înfricoșător.

Kate se încruntă în timp ce împunge nodurile maro, ca și cum disecă o broască la biologie.

–Ai amestecat făina cu apă înainte s-o adaugi?

Apă? Martha nu a zis nimic despre apă. Ce nemernică!

–Știi, Drew, unele dintre cele mai bune preparate din istorie arătau dezgustător. Prezentarea nu înseamnă prea mult. Totul ține de gust.

–Serios?

Își ridică furculița și inspiră adânc.

–Nu. Doar încercam să te fac să te simți mai bine.

Mă holbez la farfurie.

–Mersi c-ai încercat!

Înainte să ia o gură, mă întind peste masă și-mi pun mâna peste a ei.

–Așteaptă! O să gust eu primul.

Astfel, dacă mâncarea mă face să mă ghemuiesc, cel puțin unul din noi o să fie destul de conștient cât să sune la Urgențe. În plus, dacă sunt internat, cred că există o șansă ca ea să-mi ofere o partidă din milă.

Să nu crezi că nu aș accepta-o. Aș face asta într-o fracțiune de secundă.

Încerc să nu respir pe nas când gust. Kate mă privește. Mestec.

Apoi, zâmbesc încet.

–Nu e rău.

Pare ușurată. Poate chiar puțin mândră. Furculița îi alunecă printre buze. Apoi, încuviințează.

–E foarte bun. Sunt impresionată!

–Da, mi se spune asta des.

Pe parcursul mesei, conversația curge ușor. E confortabilă. Mă limitez la subiecte sigure. Vorbim despre noul ei client, despre relația înfloritoare dintre Matthew și Delores și despre jocurile politice nesfârșite de la Washington.

La desert, avem căpșune cu frișcă. Mda, căpșunele sunt preferatele lui Kate. Știu asta din Weekendul nostru Pierdut. Inițial, voiam să fac prăjitură cu căpșune. Dar nu vrei să știi cum a ieșit budinca. Cred că nici măcar Matthew nu ar fi mâncat-o. Când Martha a spus să învârt constant, nu glumea.

În timp ce ne desfătăm cu ultimul fel, îi pomenesc despre cadoul pe care-l va primi Mackenzie de Crăciun.

Kate râde. Incredibil.

–Doar nu o să-i cumperi un ponei, nu?

–Bineînțeles c-o să-i iau. E o fetiță. Fiecare fetiță ar trebui să aibă un ponei.

Kate ia o gură de vin. Suntem la jumătatea celei de-a doua sticle.

–Și o să cumpăr una dintre căruțele alea precum cele trase de caii din Central Park. Astfel, pot să exerseze ca s-o ducă la școală.

–Suntem în New York, Drew. Unde o să țină așa ceva?

–Au un apartament cu cinci dormitoare. Două dintre camere sunt pline cu chestiile inutile ale Alexandrei. Mă gândesc că pot să curețe una și să o transforme în camera poneiului.

Mă privește direct.

–Camera poneiului?

–Da. De ce nu?

–Cum îl vor duce la parter?

–Liftul de marfă. Toate clădirile au câte unul.

Kate se așază înapoi pe scaun.

–Deci, te-ai gândit la toate, nu?

Iau o gură de vin.

–Mereu o fac.

–Te-ai gândit ce metodă o să folosească sora ta ca să te omoare?

–Sunt sigur că o să mă surprindă. O să mă aperi dacă încearcă?

Își plimbă degetul peste paharul cu vin și mă privește pe sub genele alea nebunesc de lungi.

–În nici un caz, Băiete cu Poneiul. E mai mare decât mine. Ești pe cont propriu.

Îmi pun mâna în dreptul inimii.

–Sunt distrus.

Nu mă crede.

–O să-ți treacă!

Râsetele se transformă în zâmbete relaxate. Și, pentru o clipă, sunt mulțumit doar să o admir. Și ea mă fixează cu privirea.

Apoi tușește și își mută privirea.

–Ăsta e un CD bun.

Se referă la melodiile care s-au auzit pe fundal în ultimele ore.

–Nu pot să-mi asum tot creditul. Băieții m-au ajutat să-l fac.

Ca la comandă, se aude *I Touch Myself*, de la The Divinyls în difuzoare.

–Jack a ales-o pe asta.

Kate râde, iar eu mă ridic să apăs pe butonul CD playerului, schimbând cântecul.

–Și cum, cel mai probabil, mai am doar câteva săptămâni de viață, vrei să dansezi? Întind mâna spre Kate.

Un nou cântec umple camera: *Then*, de Brad Paisley. Nu sunt neapărat pasionat de muzică country, dar Brad e destul de cool. E un bărbat adevărat, chiar și pentru un cântăreț.

Kate mă ia de mână și se ridică. Brațele i se înfășoară în jurul gâtului meu. Iar mâinile mi se odihnesc pe talia ei. Încerc să n-o strâng. Încet, începem să ne legănăm.

Înghit cu noduri când ochii ei rotunzi și întunecați mă privesc fără frustrare, furie sau durere. În ei se citește numai căldură, precum ciocolata lichidă. Iar genunchii mi se înmoaie. Îmi plimb mâna pe spatele ei, până la ceafă. Își întoarce capul și își odihnește capul pe pieptul meu. Iar eu o trag spre mine și mai strâns.

Aș vrea să-ți spun care e senzația. Să o țin din nou. Să am brațele înfășurate în jurul ei, în sfârșit, și corpul lipit de al meu.

Aș vrea să pot, dar nu pot.

Pentru că nu există cuvinte, nici în engleză, nici în altă limbă, care să reușească să se apropie de realitate.

Inspir parfumul floral al părului ei. Dacă otrava din camera de gazare ar mirosi precum Kate, atunci fiecare deținut condamnat la moarte ar muri cu zâmbetul pe buze.

Nu-și înalță capul când șoptește:

–Drew?

–Da?

–Vreau să știi că te iert pentru ce ai spus în ziua aia, în birou. Te cred că nu ai vorbit serios.

–Mulțumesc!

–Privind în urmă, îmi dau seama că nici eu n-am ajutat situația. Aș fi putut spune ceva, să-ți ofer asigurări legate de ce simt, înainte să mă duc să discut cu Billy. Îmi pare rău că nu am făcut-o!

–Apreciez asta.

Apoi vocea i se schimbă, devine mai joasă.

Mai îndurerată.

–Dar asta nu schimbă nimic.

Degetul mare mi se plimbă peste pielea goală a gâtului ei.

–Bineînțeles că schimbă totul.

Kate își înalță capul.

–Nu pot să fac asta cu tine, Drew.

–Ba da, poți.

Se uită la pieptul meu, în timp ce încearcă să-mi explice.

–Am țeluri. Aspirații. Pentru care am muncit din greu. Pentru care m-am sacrificat.

–Și vreau să te văd îndeplinindu-ți toate țelurile, Kate. Vreau să te ajut să-ți îndeplinești toate visurile. Pe absolut toate.

Își ridică privirea, iar ochii ei imploră acum înțelegere. Milă.

–Când Billy m-a părăsit, am fost tristă. A durut. Dar am putut să merg mai departe. Nu am ratat nici un pas. Chestia asta cu tine... e diferită. E... mai mult. Și nu sunt atât de mândră cât să nu admit că, dacă nu o să funcționeze, nu o să reușesc să merg mai departe. Drew, poți să... să mă distrugi.

–Dar nu o s-o fac.

Mâna mi se plimbă pe obrazul ei, iar ea se lasă dezmierdată.

–Știu cum se simte convingerea că te-am pierdut, Kate. Și nu mai vreau să mai simt vreodată asta. Sunt un bărbat care știe ce vrea, ții minte? Și te vreau pe tine.

Kate clatină încet din cap.

–Mă vrei în seara asta. Dar dacă...

–Te vreau în seara asta, și o să te vreau și mâine, și în ziua următoare, și peste 10 000 de zile. Nu ai primit mesajul scris pe cer?

–E posibil să te răzgândești.

–E posibil și să fiu lovit de un fulger. Sau mâncat de un rechin. Și ambele lucruri au șanse mai mari să se întâmple decât să vină ziua când nu o să te mai vreau. Ai încredere în mine!

Mă gândesc că tocmai aici e și problema, nu?

Kate mă privește câteva clipe, apoi ochii i se opresc asupra podelei. Cântecul se termină, iar ea începe să se retragă.

–Îmi pare rău, Drew! Nu... nu pot.

Încerc să o țin. Ca un bărbat care se înecă și se prinde de colac.

–Kate...

–Ar trebui să plec.

Nu, nu, nu, nu, nu. O pierd.

–Nu face asta!

Privirea i se întărește, ca lava fierbinte când se răcește în rocă vulcanică.

–Aproape ți s-a scurs timpul. A fost minunat, dar...

Asta nu are cum să se întâmple. E ca și cum te uiți cum prinzătorul jonglează cu mingea când ești condus cu trei puncte și mai sunt douăzeci de secunde din meci. Kate se întoarce spre ușă, dar o prind de braț și o forțez să se uite la mine. Vocea mea pare disperată. Pentru că sunt.

–Stai! Nu poți să pleci încă. Mai e un lucru pe care trebuie să ți-l arăt. Mai dă-mi zece minute. Te rog, Kate!

Uită-te la fața ei, chiar acum!

Vrea să stea. Ba nu. Vrea să o conving să stea. Să-i dau un motiv să aibă din nou încredere în mine. Și, dacă asta nu o s-o facă, atunci nimic de pe pământul ăsta nu o să reușească.

–Bine, Drew. Mai ai zece minute.

Rămân fără aer.

–Mulțumesc!

Îi dau drumul la braț, iau o eșarfă din mătase neagră de pe scaun și o ridic.

–Nu poți să-ți dai asta jos până nu-ți spun eu, bine?

Pe față îi apare neîncrederea.

–E vreo chestie ciudată de sex?

Chicotesc.

–Nu, dar îmi place cum gândești.

Își dă ochii peste cap fix înainte să i-i acopăr cu eșarfa, iar lumea așa cum o știe e învăluită în negru.

27

Fiecare asociat nou de la Evans, Reinhart și Fisher are ocazia să-și redecoreze biroul. Nu suntem singura firmă cu genul ăsta de politică. Face bine la afaceri. Îi face pe angajați să se simtă confortabil, ca și cum o bucată din companie le aparține. Opțiunile când vine vorba despre vopsea și modelele de mobilă nu sunt nelimitate, dar, la o firmă ca a noastră, paleta e destul de vastă. De acolo m-am inspirat. Așa am intuit ce preferă Kate.

Nu îi plac modelele florale, slavă Cerului pentru asta! Îi plac dungile, modelele cu dungi șerpuite și tonurile pământii. Poate te întrebi de ce-ți spun toate astea. Ce are de-a face cu restul lucrurilor?

Îți amintești de peștera lui Batman, nu? Biroul meu de acasă. Primul meu născut. Încăperea mea rezervată strict bărbaților? Ei bine, a avut parte de o schimbare de sex. Mă rog, nu e chiar așa. Acum, e mai degrabă hermafrodită.

Uită-te!

Aprind lumina și o duc pe Kate în mijlocul încăperii, apoi îi dau jos eșarfa.

Face ochii mari.

–O, vai!

Pereții odată grena sunt acum de un albastru maiestuos. Canapelele din piele englezească sunt de domeniul trecutului. În locul lor sunt două canapele, în dungi, de un maro cald și același

albastru profund ca pereții. Biroul meu e mutat în stânga, ca să facă loc pentru cel de culoarea cireșei așezat fix lângă el, ca un mire și o mireasă în ziua nunții. Fereastra din spatele lor e încadrată de draperii din același material precum canapelele. Iar masa de poker e încă în colț. Dar acum e acoperită de un material maro, rigid, ca să susțină planta mare și plină de frunze de pe ea. În mod normal, nu am plante vii. Sunt la fel de priceput la asta ca Morticia Adams. Dar decoratorul interior a spus că femeilor le plac. Ceva despre instinctul de îngrijire.

E incredibil ce poți să realizezi într-o perioadă scurtă când ai la dispoziție un decorator de interior, cu o echipă de angajați, iar banii nu sunt o problemă. Dar perdelele au fost dificil de atârnat. Chiar eu am făcut asta – am vrut să adaug câteva accente personale. Mai că am trecut bara prin afurisita de fereastră de o duzină de ori înainte să le așez cum trebuie.

Privesc cu atenție fața lui Kate, dar nu-mi dau seama ce gândește. Este lipsită de expresie. Uimită. Ca martorul unei duble omucideri.

Înghit cu noduri și încep cea mai importantă prezentare din viața mea.

–M-am uitat din nou la *Jurnalul*.

E în continuare atât de gay.

Dar...

–Acum, înțeleg de ce Noah a creat camera de artă pentru Allie. Nu a făcut-o pentru că are vagin, ci pentru că nu avea de ales. Ea era aleasa pentru el. Nu conta ce făcea, ea avea să fie singura pentru el. Așa că Noah nu a putut decât să aranjeze camera și să spere că, într-o zi, Allie o să apară ca s-o folosească. Iar asta rezumă exact ce simt pentru tine. Așa că am făcut asta. Arăt în jur. Pentru că te vreau în viața mea, Kate. Pentru totdeauna.

Privirea i se oprește asupra mea, iar ochii îi strălucesc de lacrimi.

–Vreau să te muți aici cu mine. Vreau să adorm cu părul tău pe fața mea, în fiecare noapte. Și vreau să mă trezesc înfășurat în jurul tău în fiecare dimineață. Vreau să petrecem weekenduri

întregi fără să purtăm haine. Vreau să avem certuri curate și sex de împăcare murdar.

Râde când aude asta, iar o singură lacrimă îi alunecă pe obraz.

–Vreau să vorbesc cu tine până când răsare soarele și să-ți aduc cereale la pat în fiecare duminică. Vreau să lucrez ore lungi, nesfârșite, în biroul ăsta, dar doar dacă ești aici, lângă mine.

Vocea ei e aproape o șoaptă.

–Ca un parteneriat? Jumi-juma?

Clatin din cap.

–Nu. Nu jumi-juma. Nu o să ai parte doar de jumătate din mine. O să mă ai tot. Sută la sută.

Inspiră adânc și își mușcă buza. Apoi se uită la biroul ei, și îi cade fața.

–De unde ai luat asta?

E poza de la nunta părinților ei.

–Am furat-o din biroul tău și am cerut să fie copiată cât luai prânzul.

Kate clatină din cap încet, apoi își ridică privirea spre mine, șocată.

–Nu-mi vine să cred că ai făcut așa ceva!

Fac un pas în față.

–Știu că tocmai ai ieșit dintr-o relație și că eu n-am fost niciodată într-una. Și știu că ar trebui să spun că e în regulă dacă nu ești pregătită. Că o să am răbdare și o să te aștept. Dar, dacă aș spune toate lucrurile astea, aș minți. Pentru că nu sunt genul de tip care așteaptă. Sunt genul care ia taurul de coarne și te bate la cap până cedezi sau înnebunești.

Râde din nou.

–Așa că, dacă toate astea nu sunt de ajuns, dacă ai nevoie de mai mult, spune-mi! Orice ar fi, o s-o fac. Pentru tine.

Când termin, Kate pur și simplu stă acolo. Mă privește.

Își linge buzele și se șterge la ochi.

–Am niște condiții.

Încuviințez precaut.

–Fără minciuni. Vorbesc serios, Drew! Când îmi spui ceva, trebuie să știu că e adevărul. Că nu ai un motiv ascuns.

–Bine.

–Și fără alte femei. Cred că, atunci când vine vorba despre tine, sunt destul de aventuroasă în pat, dar sunt monogamă. Nu fac schimb de parteneri, nu particip la partide în trei.

Nici o problemă. Penisul meu are ochi doar pentru Kate.

–Nici eu. Mă rog, nu mai fac asta. Adică, da, sunt de acord.

Apoi ea zâmbește. Iar zâmbetul ei e orbitor. Luminos.

Al naibii de incandescent.

Și Kate face un pas spre mine.

–Ei bine, domnule Evans, se pare că ai obținut o înțelegere.

Asta e tot ce am nevoie să aud.

Mă mișc precum un arc care a fost ținut strâns prea mult timp. Și, înainte ca ea să respire, o lipesc de mine. O iau în brațe și o ridic.

Buzele ne sunt atrase unele de altele, ca doi magneți. Mă apucă de cămașă. Iar limba îmi alunecă în gura ei primitoare.

Dumnezeule! Gustul ei... Memoria mea a fost groaznic de inexactă. Mă simt ca un fost dependent de cocaină care tocmai a călcat strâmb și nu mai vrea să-și revină vreodată.

Ne pipăim. E exploziv. Combustibil pur.

„Arzi, iubire, arzi!"

Îmi plimb buzele peste maxilarul ei. Își înclină capul, ca să-mi lase mai mult spațiu, iar eu îi atac gâtul. Gâfâie. Amândoi o facem. Mâinile îmi sunt în părul ei, ținând-o ostatică. Iar mâinile ei sunt pe pieptul meu, plimbându-se peste coastele și mijlocul meu. Habar n-am cum mi-a descheiat cămașa. Doar mă bucur că a făcut-o. Degetele îmi alunecă pe spatele ei, spre tivul rochiei. Apoi se strecoară dedesubt, mângâindu-i fundul catifelat și ferm.

Probabil poartă chiloți tanga.

O masez și o strâng, lipindu-ne șoldurile. Gura lui Kate îi înlocuiește mâinile, trecând peste pieptul meu și mai jos. Și încep

să-mi pierd controlul. Apuc spatele rochiei cu ambele mâini și trag, rupând-o aproape în două. Cam ca Incredibilul Hulk.

–O să-ți cumpăr una nouă, îți jur!

Rochia îi cade pe mijloc, iar piepturile goale ni se lipesc unul de celălalt.

La naiba! Mi-a fost dor de asta. Cum am supraviețuit o oră – zile chiar – fără să o simt lipită așa de mine? A trecut mult prea mult.

–Dumnezeule, Drew!

Mâinile ei sunt pe spatele meu acum. Mă zgârie și mă mângâie. Gura mea este la urechea ei, plină de cerințe.

–Ce chiloți ai? O să-i păstrez.

Cad în genunchi și presar săruturi între sânii ei și în jos, peste abdomen.

Kate scâncește.

–Asta ar putea fi o problemă.

–De ce?

Îi trag rochia în jos, pe podea. Iar apoi, privesc, hipnotizat, păsărica dezgolită a lui Kate.

–Pentru că nu port chiloți.

Penisul meu geme în agonie. Apoi mă uit la ea.

–Tu mereu mergi fără lenjerie la întâlnirile de afaceri cu prietenii?

Zâmbește cu timiditate.

–Bănuiesc că speram că o să mă faci să mă răzgândesc.

Pentru o secundă, sunt șocat. Kate și-a dorit asta. La fel de mult ca mine. Iar eu am pierdut tot timpul ăla mâncând pui Marsala, când aș fi putut s-o mănânc pe ea.

„Dumnezeule."

„La naiba!"

Fără nici un alt cuvânt, plonjez cu capul înainte. Ca un copil care a gustat pentru prima oară un tort. Îmi cufund fața, limba în sexul ei. Gustul ei e cald și mătăsos, ca zahărul lichid de pe o chiflă cu scorțișoară, doar că mai dulce.

Genunchii lui Kate tremură, dar îmi fixez mâinile pe spatele ei și îi trec picioarele peste umărul meu. Apoi mă întind pe podea, astfel că acum îmi călărește fața.

Cum am visat în fiecare noapte.

Se zbate și scâncește deasupra mea. Fără inhibiții. Iar eu o devorez frenetic. Gemetele îi devin din ce în ce mai ascuțite. Mai tari. Mâna ei se întinde și începe să-mi mângâie penisul prin pantaloni.

Ai auzit de un tip care nu rezistă mai mult de câteva clipe? Ei bine, dacă nu se oprește repede din a mă atinge, o să vezi unul.

O prind de mână, iar degetele ni se întrepătrund. Kate le folosește ca să-și mențină echilibrul în timp ce își rotește șoldurile, frecându-și sexul superb de gura mea. Se mișcă o dată, de două ori, apoi termină. Îmi țipă numele sacadat.

Inspiră adânc în vreme ce își revine. Apoi, alunecă lasciv peste corpul meu, până când gurile ni se aliniază. Și ne sărutăm. E sălbatic și primar, numai limbă și dinți. Îmi înfig mâinile în părul ei și i-l desfac. Șoldurile i se freacă de penisul meu, iar umezeala ei se simte prin pantaloni.

–La naiba, Kate! O să am un orgasm atât de puternic!

Sper doar să fiu în ea când o s-o fac.

Își plimbă limba în jurul sfârcului meu, apoi îmi spune:

–Pantalonii, Drew. Dă-i jos!

Șoldurile mi se ridică, în timp ce rup nasturele pantalonilor. Reușesc să împing pantalonii și boxerii până la genunchi, dar sunt prea copleșit ca să-i dau jos de tot.

O apuc de șolduri și i le cobor. Iar penisul îmi alunecă deodată cu ușurință în ea.

„Dumnezeule!“

Înghețăm. Fețele noastre sunt la doar câțiva milimetri distanță. Respirațiile ne sunt sacadate și amestecate. Privirea mea o susține pe a ei. Apoi se mișcă. Lent. Mă scoate aproape complet, după care se lasă din nou în jos. Capul îmi cade pe spate, și închid ochii.

E perfect. Divin.

Mâinile îmi sunt răsfirate pe șoldurile ei. O ajut. O strâng destul de tare cât să lase vânătăi. Apoi, Kate se ridică, arcuindu-și spatele, până când părul ei îmi mângâie genunchii. Mă forțez să deschid ochii. Trebuie s-o văd. Are capul dat pe spate, sânii sunt sus, iar buzele îi sunt întredeschise, în timp ce gemete euforice și cuvinte lipsite de sens îi alunecă printre ele.

Știi cum, uneori, citești despre poze deocheate cu soția unui idiot postate pe internet? Nu am înțeles niciodată asta.

Dar acum înțeleg. Pentru că, dacă aș avea un aparat de fotografiat, nu m-aș opri din făcut poze. Ca să surprind acest moment. Ca să-mi aduc mereu aminte cum arată Kate acum. Pentru că e chiar atât de magnifică. Mai uimitoare decât orice operă de artă de la Luvru. Mai uluitoare decât toate cele șapte minuni laolaltă.

Se mișcă mai repede, mai tare. Iar eu simt cum mi se acumulează presiunea în vintre.

–Da, Kate! Călărește-mă... fix așa!

Sânii îi saltă cu fiecare penetrare. Sunt hipnotizanți. Iar eu nu pot să nu o gust. Mă ridic și acopăr un mugure cu gura, mângâindu-l cu limba. Kate țipă, în timp ce își înfășoară picioarele în jurul spatelui meu. Mă ține mai strâns, frecându-și clitorisul de mine.

E aproape. Suntem al naibii de aproape. Dar nu vreau să se termine. Nu încă.

Așa că o trag sub mine, sprijinindu-i ceafa în mâini, protejându-i capul de podeaua din lemn, în timp ce stau peste ea. Picioarele ei primitoare se deschid larg, și alunec și mai adânc în ea.

–Dumnezeule... Dumnezeule...

Sunetul corpurilor noastre care se lovesc și vocea ei gâfâită umplu camera, ca o simfonie erotică. Filarmonica din New York nu se compară cu noi.

–Dumnezeule! Dumnezeule!

Zâmbesc, în timp ce întețesc ritmul.

–Nu Dumnezeu e cel care ți-o trage, iubito!

Da, sigur, oi fi eu îndrăgostit, totuși, este vorba despre mine aici.

–Drew... Drew... da... Drew!

Mult mai bine.

Doar nu credeai c-o să încep să vărs fraze greţos de dulci? Îmi pare rău să te dezamăgesc!

În plus, îmi place cum sună „a ţi-o trage". Presupune un anumit nivel de căldură. De pasiune. Şi e grăitor. Dacă Congresul l-ar fi întrebat pe Bill Clinton dacă i-a tras-o Monicăi Lewinski, ar mai fi putut fi întrebarea considerată neclară? Nu prea cred.

Oricum, nu prea contează ce spui când faci sex. Sau cum o faci. Lent şi delicat sau rapid şi violent. Sentimentele din spatele cuvintelor sunt cele care-i dau înţeles. Sens.

Dumnezeule, sunt înţelept sau ce? Nu simţi un strop de mândrie la adresa mea? Ar trebui.

Îmi îndoi braţele şi-i acopăr gura cu un sărut devorator, apăsat. Apoi o ling până la umăr şi o muşc. Nu destul de tare cât să-i pătrund pielea, dar cu destulă presiune cât să o trimit pe Kate dincolo de limită.

Îmi îndrept braţele, ca s-o privesc. Se mai încordează o dată, apoi devine rigidă şi strâmtă sub mine. Degetele ei de la picioare, cu unghii date perfect cu ojă, se răsucesc în clipa când termină. Muşchii ei mă strâng cu putere, de la bază spre vârf, ca nişte mâini disperate care mulg un tub cu pastă de dinţi din partea de jos în sus, scoţând şi ultima picătură.

Capul îmi cade pe spate şi ochii mi se închid, în timp ce mormăi şi blestem. Şi sunt neajutorat, ca o boabă de grâu prinsă de un tsunami. Plăcerea pulsează în fiecare por al corpului ei când termin cu forţa unui afurisit de gheizer.

E incredibil!

Navigăm valul de extaz împreună, până când amândoi ne străduim să respirăm. Apoi cad peste ea. Obrazul îmi e în valea dintre sânii ei, iar abdomenul mi-e între coapsele ei. Şi, peste câteva secunde, mâinile lui Kate se ridică pe spatele meu, înainte să alunece din nou pe spinarea mea, în cel mai liniştitor mod posibil.

Îi iau fața în mâini și o sărut. De data asta, lent. Lasciv. Privirea ei de căprioară mă fixează. Dar nici unul din noi nu vorbește. Nu avem de ce s-o facem.

Și apoi, o simt.

Ai văzut vreodată un cal de curse, după ce a stat pe tușă o perioadă? Eu da. Când se întoarce pe pistă, e ca și cum i s-a băgat foc în vene. Poate să alerge kilometri întregi.

Înțelegi ce vreau să spun?

Mă rostogolesc, odată cu ea, astfel încât Kate e din nou peste mine. Genunchii ei îmi încalecă șoldurile, capul îi este lipit de pieptul meu. Ar trebui să ne mutăm în pat. Podeaua e prea tare. Dar, pe de altă parte, și eu sunt, iar asta e prioritar.

Kate își înalță capul și face ochii mari.

–Deja?

Ridic din sprâncene.

–Am ratat ceva timp de calitate împreună în ultimul timp. Se pare că penisul meu vrea să compenseze pentru fiecare secundă pierdută. Te bagi?

Îmi rotesc șoldurile, iar ea geme ușor.

O să iau asta drept o încuviințare.

28

Într-un final, am ajuns în pat.

Câteva ore și trei orgasme mai târziu, stăm unul cu fața la celălalt. Împărțim o pernă. *Acea* pernă.

–Spune din nou!

E a zecea oară când îmi cere asta, dar nu mă deranjează. O s-o spun până rămân fără aer, dacă vrea.

–Te iubesc, Kate!

Oftează. Pare satisfăcută.

–O să fiu foarte lipicioasă și disperată în următoarele săptămâni. Ar trebui să te pregătești.

–Eu o să fiu nesigur și gelos. O să funcționeze grozav!

În vocea ei se aude un zâmbet.

–Mi-ai spus că nu ești gelos.

Ridic din umeri.

–Ți-am mai spus și că nu o să te mai mint vreodată.

Își trece mâinile prin păr.

–Când ți-ai dat seama?

Zâmbesc.

–Prima oară când m-ai lăsat să termin în tine fără prezervativ.

Mă trage de păr. Tare.

–Dumnezeule!

Vocea ei e exasperată, ca a unei mame care și-a prins copilul furând o prăjitură pentru a zecea oară.

–Drew, nu sună foarte romantic!

–Nu ți se pare?

Găsesc puterea să-mi înalț capul, iar apoi îl las în jos, peste sfârcul ei deja întărit. Îl sug, îl tachinez cu dinții, după care îi dau drumul cu zgomot.

–Pentru că mie mi se pare că să termin în tine e foarte, foarte romantic.

În timp ce-i ofer celuilalt sân același tratament, scâncește.

–Bine punctat!

Chicotesc.

–Mereu fac asta, iubito.

Îmi las capul din nou în jos și îmi plimb degetul peste brațul ei, fascinat de fiorii pe care îi provoc.

–Nu o să mă întrebi când am știut? mă întreabă ea.

–Când ai știut ce?

Kate se întoarce pe burtă, iar părul îi cade peste umăr, ajungând până la pielea de pe coastele mele. Mă gâdilă ca o pană. E excitant. Senzual. Și, în clipa aia, sunt gata pentru o nouă partidă.

Edward Cullen poate să-și ia heroina stupidă și să facă supradoză cu ea. Kate e propria mea Viagra.

–Când am știut că sunt îndrăgostită de tine.

Ai observat că nu mi-a răspuns la nici un „Te iubesc"? Eu clar am observat asta. Dar, cum am mai spus, încerc să nu mă încred prea mult în cuvinte. Acțiunile îți spun mai mult. Și fiecare mișcare a lui Kate îmi zice că suntem pe aceeași lungime de undă.

Cu toate astea, sunt curios.

–Când?

Se apleacă și mă sărută pe ochi... pe obraji... pe vârful nasului și la final pe buze. Apoi se lasă pe spate.

–Îți amintești ziua aia, în biroul meu? După ce eu și Billy ne-am despărțit, iar eu plângeam?

Încuviințez.

–Ar fi trebuit să fiu devastată. Am fost, pentru puțin timp. Dar, după aceea, ai venit tu și m-ai luat în brațe. Și nu am mai

vrut să-ți dau drumul. Era ca și cum tot ce am vrut vreodată – tot ce mi-am dorit – era chiar acolo, în fața mea. Și atunci, am știut. Cumva, ai reușit să mă cucerești, și sunt cu totul îndrăgostită de tine. Râde încet. Mi-a fost așa frică...

Pun pariu că da.

–... Pentru că nici într-un milion de ani nu aș fi crezut că o să simți la fel.

Îmi trec degetul peste frumoasa ei buză de jos.

–Deja simțeam, Kate, doar că nu știam.

Zâmbește și își lasă capul înapoi pe pernă. Vocea ei e catifelată și sinceră.

–Da. Uneori, poți să fii de-a dreptul tont.

Asta credeai c-o să spună? Nici eu.

–Poftim?

Ridică dintr-o sprânceană, îngâmfată.

–Doar ziceam, dacă privești în urmă la ce a fost între noi...

Înainte să termine, o fixez sub mine, cu spatele lipit de pieptul meu.

–Astea sunt cuvinte de luptă, Kate.

Degetele mi se plimbă în jos, pe coastele ei. Într-un mod care o torturează. Începe să se zbată, iar fundul ei mi se freacă de penis.

E plăcut.

–Retrage ce ai spus!

–Nu.

Degetele mi se plimbă ușor și rapid peste ea. O gâdil fără milă.

–Spune: „Drew Evans e un zeu. Un zeu genial".

Se arcuiește și tremură.

–Drew! Oprește-te! Oprește-te!

Nu renunț.

–Cere-mi frumos, și poate o s-o fac. Imploră-mă!

Râde chiar în timp ce țipă.

–Niciodată!

Știi ce se spune despre niciodată, nu?

O, da! O să fie distractiv!

*

M-a implorat.

Aveai vreun dubiu? Apoi m-a încălecat, iar eu eram cel care implora.

Acum, stau cu capul la picioarele lui Kate și i le masez. Capul ei e pe coapsa mea. Vrei să știi cum am ajuns în poziția asta? Mai bine te las să-ți folosești imaginația.

–Deci ce ți-a zis Alexandra? o întreb.

–Poftim?

Îmi îndoi cotul și-mi odihnesc capul pe mână, ca să văd fața lui Kate. Arată complet epuizată. Extenuată. Folosită într-un mod deloc gentil. Îi stă foarte bine.

–Atunci, în biroul tău, înainte să accepți să ieși cu mine. Păreai diferită. Mai... receptivă. Te-a amenințat?

Râde somnoroasă și întredeschide ochii.

–Nu, nu, fără amenințări. Mi-a spus să gândesc ca femeia de carieră care sunt. Să te privesc ca pe o afacere. Fiecare investiție are riscurile ei, dar trebuie să le pun în balanță cu câștigurile. A spus că, având în vedere cea mai recentă performanță a ta, ești un risc pe care merită să mi-l asum.

O strategie bună. Ar fi trebuit să mă gândesc și eu la asta.

–Ar trebui să-i trimit flori.

Mâna ei îmi freacă acum coapsa.

–Dar nu asta m-a convins să-ți dau o șansă.

Mă încrunt.

–Nu?

–Nu.

–Atunci ce te-a convins?

Își întoarce capul pe pieptul meu, și nu e pic de spațiu între noi.

–Mackenzie.

–Cum a reușit?

–Mi-a povestit că ai dus-o în Central Park vara trecută și un băiat a aruncat cu nisip în ea.

Îmi amintesc ziua aia. Tocmai mă pregăteam să-i ofer unui puști de șase ani cincizeci de dolari ca să-l pună la pământ pe afurisit.

–Și apoi, băiatul a venit și și-a cerut scuze, doar că ea nu era sigură că mai voia să se joace cu el. După care mi-a zis că i-ai spus că, uneori, băieții sunt proști. Și că fac deseori lucruri prostești. Așa că, din când în când, ar trebui să i se facă milă de ei. Iar dacă aceștia spun că le pare rău, ar trebui să le dea o a doua șansă. Nu o a treia sau a patra, dar i-ai spus că toată lumea merită o a doua șansă. Face o pauză, apoi râde. Apoi i-ai spus că, dacă o face din nou, ar trebui să-l lovească între picioare.

Toate fetele ar trebui să știe cum să se apere. O lovitură bine țintită rezolvă problema de fiecare dată.

E minunat, nu ți se pare? Dacă nu ar fi fost nepoata mea perfectă, e posibil să nu fi ajuns aici acum.

–Poate ar trebui să-i iau doi ponei.

Kate zâmbește și mă analizează într-un mod după care acum tânjesc. Ca și cum însemn totul pentru ea.

–Nu ai instinct de autoconservare, nu?

Clatin din cap.

–Nu, nu în momentul de față. Sunt prea concentrat la... desfrâu.

Își ridică genunchiul pe după șoldul meu.

–O să te fac atât de fericit, Drew Evans!

O strâng cu putere.

–Deja ai reușit. După asta, raiul o să fie o mare dezamăgire.

Mă aplec și o sărut. E un sărut umed, lent și minunat. Iar ea îmi răspunde la sărut. Ca și cum nu ar vrea să se oprească. Și știi ceva?

Îmi convine de minune.

Deci asta e povestea. Mulțumesc c-ai fost alături de mine în călătoria asta, dar acum ar trebui să pleci. Nu mai trăi indirect prin viața mea sexuală. Ții minte când ți-am spus că toți tipii vorbesc cu prietenii lor despre sex?

Ei bine, o facem, doar că nici un tip nu vorbește cu prietenii lui despre sexul cu iubita lui. Niciodată.

Chiar crezi că vreau să se masturbeze cineva gândindu-se la ce mă lasă Kate să-i fac? Sau ce-mi face ea mie? În nici un caz.

Ăsta e momentul când termini. Nu în modul fantastic în care o s-o fac eu, dar ăsta e ghinionul tău.

Însă, după toate ponturile pe care ți le-am dat, simt că-ți datorez niște cuvinte finale de înțelepciune. O lecție. Ceva semnificativ. Deci:

Să nu presupui nimic. Chiar dacă ai impresia că știi tot. Chiar dacă ai convingerea că ai dreptate. Obține confirmarea. Și, dacă nu ai grijă, ar putea să te coste cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată.

Și încă ceva: nu te lăsa pe tânjeală. Riscă. Nu te teme să îți arăți vulnerabilitatea. Chiar dacă radiezi de fericire. Chiar dacă ai impresia că viața e perfectă.

Pentru că am avut și eu o viață cândva. O viață pe care o iubeam. Era trăită din plin. Distractivă.

Mă puteam baza pe ea. Era sigură.

Apoi, într-o noapte, o fată frumoasă, brunetă a apărut și a distrus totul. Acum, viața mea e un haos. În modul cel mai bun. O pânză imensă, imprevizibilă, de greșeli și împăcări. Frustrare și tandrețe. Iritare și afecțiune. Dorință și iubire.

Dar asta e în regulă. Pentru că, atât timp cât Kate Brooks e încâlcită în pânza asta cu mine...

Ei bine, nu pot să-mi imaginez ceva mai bun de atât!

MULȚUMIRI

Multă recunoștință către Omnific Publishing, mai ales pentru Elizabeth, CJ, Lisa și Enn, fiindcă și-au asumat un risc și mi-au dat șansa să transform un vis de-o viață în realitate. Îi mulțumesc editorului meu, Colleen, pentru că a iubit aceste personaje la fel de mult ca mine, pentru că a văzut lucruri care mie mi-au scăpat și pentru că m-a ajutat să fac această poveste mai bună decât ar fi putut fi vreodată fără ea. Multă apreciere și afecțiune pentru numeroșii mei prieteni online, ale căror încurajări și sprijin au ajutat la realizarea acestor lucruri. Sunt datoare familiei mele care m-a învățat, prin puterea exemplului, că umorul se întâlnește peste tot, chiar și în cele mai neașteptate situații. *Mai ales* acolo. Și, nu în ultimul rând, le sunt recunoscătoare copiilor mei, care sunt cele mai bune două lucruri pe care le-am făcut vreodată. Mulțumesc că mă inspirați să încerc chestii noi, pentru că mă faceți să râd și că mă înnebuniți... și pentru că, în sfârșit, dormiți noaptea, astfel încât eu să am timpul și energia necesare să scriu cartea asta!

Legendă inimioare de pe coperta 4

Romantic

Dragostea și romantismul nu se perimează niciodată, indiferent de epocă.

Hot

Romantismul se împletește cu scenele fierbinți și pasionale și nu rareori cu doze fine de umor.

Romantic suspense

Subiecte care te țin cu sufletul la gură și îmbină perfect acțiunea cu poveștile de dragoste.

Historical romance

Iubiri din secole trecute, intrigi și drame, însă neapărat cu finaluri fericite.

UN BĂRBAT AROGANT, O FEMEIE INTELIGENTĂ ... ȘI O RELAȚIE ÎNCURCATĂ

Drew Evans este obișnuit să câștige. Chipeș și arogant, el încheie afaceri de milioane de dolari și seduce, cu doar un zâmbet, cele mai frumoase femei din New York. Are prieteni loiali și o familie îngăduitoare. Și-atunci, de ce zace închis în propriul apartament de o săptămână, simțindu-se deprimat și fără chef de viață?

Katherine Brooks este inteligentă, frumoasă și ambițioasă. Ea refuză să lase orice - sau pe oricine - să o abată din drumul spre succes. Când Kate este angajată la firma de investiții bancare a tatălui lui Drew, viața acestui adorat al femeilor se dă complet peste cap. Spiritul ei competitiv îl tulbură, atracția pe care Drew o simte față de ea îl distrage, iar incapacitatea lui de a o ademeni în patul său îl exasperează.

Apoi, chiar când Drew e pe punctul de a obține tot ce își dorește, încrederea lui nestrămutată în propria persoană amenință să strice totul. Va fi capabil să iasă din încurcătura provocată de dorință, tandrețe, frustrare și împlinire? Va face față celei mai mari provocări din viața lui?

Și, mai ales, poate ieși învingător când vine vorba despre dragoste?

„Emma Chase este o voce nouă și îndrăzneață. Personajele ei sunt vibrante, pline de umor și de profunzime și până la ultima pagină rămâi captivat și încântat."

The SubClub Books

voxa audiobooks

ISBN 978-606-33-9874-2

9 786063 398742